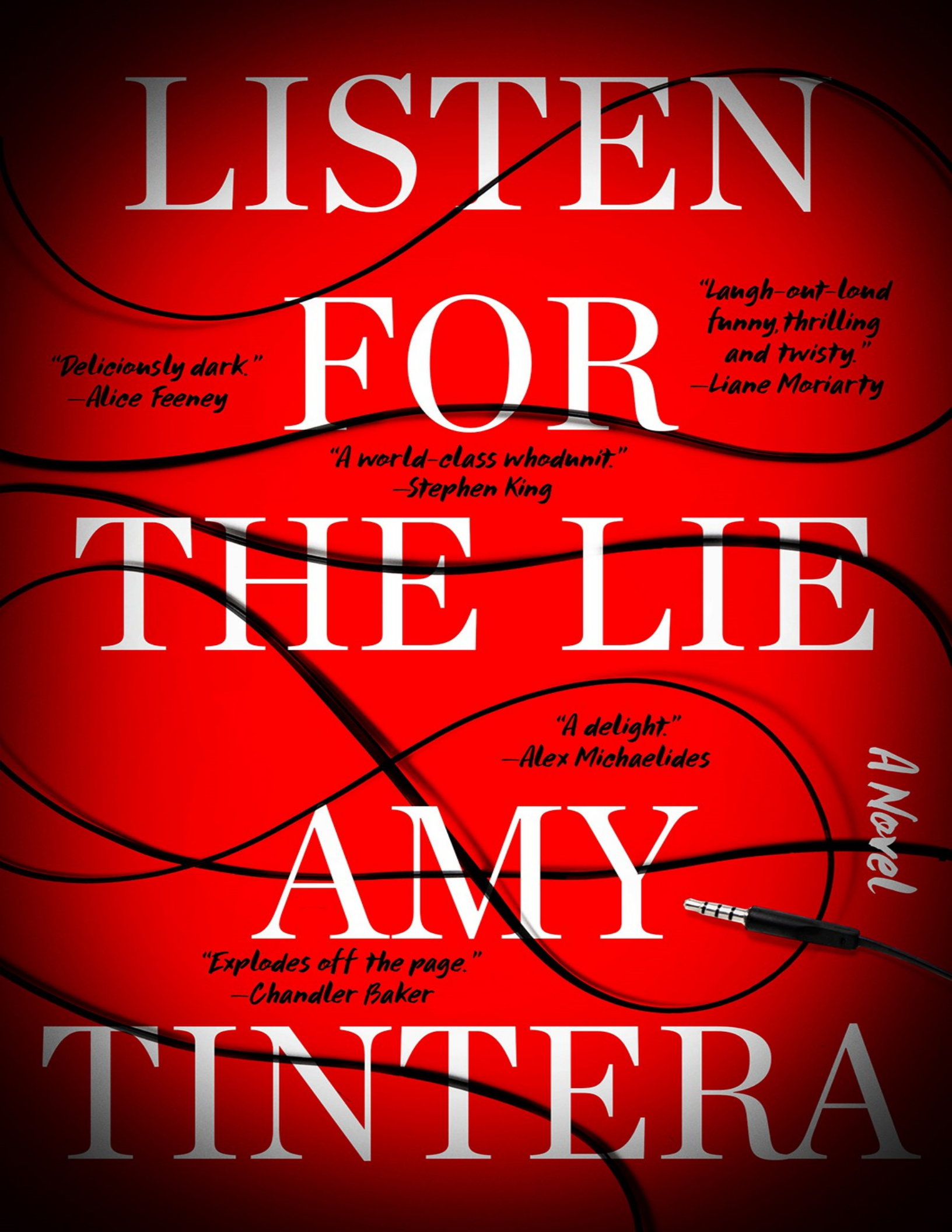

LISTEN FOR THE LIE
"Deliciously dark."
—Alice Feeney
"Laugh-out-loud funny, thrilling and twisty."
—Liane Moriarty
"A world-class whodunit."
—Stephen King
"A delight."
—Alex Michaelides
A Novel
"Explodes off the page."
—Chandler Baker
AMY TINTERA

LISTEN FOR THE LIE

AMY TINTERA

Okumaya Başlayın

İçindekiler

Yazar Hakkında

Telif Hakkı Sayfası

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Laura, Emma ve Daniel için.

Bu kadar çok fikriniz olduğu için teşekkür ederim.

BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY

Bir podcaster hayatımı mahvetmeye karar verdi, ben de bir tavuk alıyorum.

Walter J. Brown Yatırım Hizmetleri'ndeki odamda oturup kovulmayı beklerken bu tavuk için planlar yapıyorum. İki saat önce çalışıyormuş gibi yapmayı bıraktım. Şimdi telefonumdaki yemek tariflerine bakıyor ve tavuğun kıçına limon sokmayı hayal ediyorum.

Bu bir özür tavuğu, erkek arkadaşım için.

Şu nişan tavuğu gibi. Hani kadınların erkek arkadaşlarını evlenme teklif etmeye ikna etmek için yaptıkları? Ama bu "Arkadaşımın cinayetinde baş şüpheli olduğumu sana söylemediğim için özür dilerim" tavuğu.

Özür tavuğu, kısaca.

"Lucy?"

Telefonumdan başımı kaldırdığımda patronumun ofisinin kapısında dikildiğini görüyorum. Kravatını düzeltiyor ve boğazını temizliyor.

"Bir dakikalığına içeri gelebilir misiniz?" diye sorar.

Nihayet. Bu sabah açıkça beni kovmaya karar verdiler. Cam ofis duvarları her zaman tuhaf bir seçimdir, ama özellikle de diğer üç yöneticiyle toplantı yaptığınızda ve hiçbiri tüm konuşma boyunca açıkça tartıştıkları asistanınıza bakmadan duramadığında.

"Elbette." Telefonumu cebime atıyorum ve onu tertemiz ofisine kadar takip ediyorum.

Neredeyse bir yıl boyunca onun için çalıştıktan sonra bile ne kadar bozulmamış olduğuna şaşırıyorum. Bej duvarlarda hiçbir şey yok. Bir köşeye yığılmış kutular yok. Masa, monitör ve klavye dışında tamamen çıplak.

Jerry Howell her akşam ofisinden çıktığında, orada olduğuna dair hiçbir kanıt bırakmaz. Muhtemelen bir seri katil olarak çağrısını kaçırdı.

Tabii ki, o sadece kırklı yaşlarının ortasında. Yeni bir hobi edinmek için bolca zamanı var.

Masasının diğer tarafındaki sandalyeye oturdum ve yüzüme hoş bir ifade yerleştirmeye çalıştım. Onun insanları öldürmesi hakkında sakince düşündüğüm gerçeğine ihanet etmeyen bir ifade.

(Cinayetle suçlanmanın bir yan etkisi de bunu düşünmek için çok zaman harcamanızdır. Buna alışırsın.)

Jerry saçına dokunmak için uzanıyor ve sonra ellerini hızla masasının üzerine koyuyor. Bunu çok sık yapar. Sanırım eskiden saçlarıyla oynardı ama artık saçları dökülüyor ve kafa derisine çok yakın kesilmiş.

"Üzgünüm Lucy, ama gitmene izin vermek zorundayız," diyor, kimseyi şaşırtmadan.

Başımı salladım.

"Ne yazık ki küçülüyoruz." Yüzüm yerine omzumun hemen ötesindeki bir noktaya bakıyor. "Asistanlar ikiye katlanıyor. Chelsea hem bana hem de Raymond'a yardımcı olacak. Özür dilerim."

Chelsea'nin başına gelmeyen kalmadı. Gerçek bir suç podcast'i yüzünden iki katı iş.

"Anlıyorum." Ayağa kalktım. Jerry olay çıkarmayacağım için rahatlamış görünüyor.

Ofisin tedbirsiz cam duvarından, bir güvenlik görevlisinin çoktan masamın başında dikildiğini görebiliyorum. Birisi kovulduğunda standart prosedür budur, ancak kabin bölmemde oturan üç asistanın da kaçtığını fark etmeden edemiyorum.

Sanırım "katil zanlısı olduğun için kovulduğun için üzgünüm" içecekleri almayacağız.

Benim masam Jerry'ninki kadar temiz değil ve kupamı, su şişemi, çantamı ve birkaç tüp dudak kremimi toplamak için bir dakika ayırmam gerekiyor. Güvenlik görevlisi tüm bu süre boyunca etrafımda dolanıyor.

Herkes ya izlerken ya da görmemiş gibi yaparken beni artık sessiz olan ofisten asansöre doğru yürütüyor. Chelsea kızgın görünüyor.

Asansöre bindim. Kapı kayarak kapanıyor.

Güvenlik görevlisi sırıtarak bana yaklaşıyor. Ön dişlerinden biri diğerinin üzerine geliyor.

"Peki, sen mi yaptın? Onu öldürdün
mü?" İç çektim. "Bilmiyorum."
"Ciddi misin? Gerçek bu mu?"
Asansörün kapısı bir *ding* sesiyle tekrar açılıyor. Dışarı çıkıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.
"Gerçeğin bir önemi yok."

İKİNCİ BÖLÜM

LUCY

Bir podcast'in hayatımı mahvettiğini söylemek muhtemelen haksızlık olur.

Teknik olarak, Savvy'nin öldürüldüğü gece hayatım mahvoldu.

Ve ertesi gün, elbisemde onun kanı kururken sabahın erken saatlerinde yürüyüşe çıkmaya karar verdiğimde tekrar yok edildi.

Ve üçüncü kez, memleketimdeki herkes *benim*
onu öldüren kişi olduğunu söyledi.

Ancak bir podcaster'ın beş yıl sonra bu davayı kamuoyunun gündemine taşıması hayatımı pek de *iyileştirmiyor.*

Özür tavuğu yapıyorum çünkü Ben Owens'ın gerçek suç podcast'inin yeni sezonunu dinleyenler sadece eski iş arkadaşlarım değil. Erkek arkadaşım Nathan dün gece işten eve geldiğinde bir garipti. Geç kalmıştı, bira kokuyordu ve bana bakmıyordu. Belli ki biri ona ipucu vermiş.

Dürüst olmak gerekirse, ona söylemeye hiç niyetim yoktu. Nathan'ın kendinden başka hiçbir şeye ilgisi yok. Bunun ortaya çıkacağını düşünmemiştim.

Bir sürü bencil adam tanıdım ama Nathan pastayı kapıyor. Onunla ilgili en sevdiğim şey bu. Bana en son ne zaman kişisel bir soru sorduğunu bile hatırlamıyorum. Ona iki yıldır evli olduğumu, yirmili yaşlarımın başında olduğumu söylediğimde, "Endişelenme, sinemaya gitmek ister misin?" dedi.

Eminim ilişkimizin başlarında bir noktada beni Google'da aratmış olmalı, ancak dava ulusal medyanın ilgisini çekmedi ve suçtan dolayı hiçbir zaman tutuklanmadım, bu yüzden beni bulmak için biraz araştırma yapmanız gerekiyor. Bu Nathan için çok fazla çaba demek.

Ama şimdi, en sevmediğim podcaster sayesinde, Google'da "Lucy Chase" yazdığınızda karşınıza çıkan ilk şey cinayet oluyor. Bu yüzden özür diliyorum.

tavuk ve terk edilmeye hazırlanıyor. Kovulduktan hemen sonra.

Ben Dipshit Owens'a karşı dürüst olmak gerekirse, Nathan ve ben ilişkimize sürpriz bir cinayet karışmasaydı bile muhtemelen bir ya da iki aydan fazla dayanamazdık. Yanına taşınmamı teklif ettiğinde sadece üç aydır çıkıyorduk. Kira kontratım bitmişti ve ilişkimizin hala her zaman seks aşamasında olduğumuz için mantıklı görünüyordu. Zaten her gece oradaydım.

Ne yazık ki bu dönem ben taşındıktan iki hafta sonra sona erdi. Nathan'ın kararından pişman olduğuna eminim ama o her ne pahasına olursa olsun çatışmadan kaçınan bir adam. Bu yüzden iki aydır garip bir şekilde birlikte yaşıyoruz, her ne kadar ikimizin de bu durumdan pek hoşnut olmadığından emin olsam da.

Bu, çatışmayla başa çıkamayan tüm erkeklere bir ders olsun - erkek olun ve kız arkadaşınızı terk edin, yoksa süresiz olarak şüpheli bir katille yaşamak zorunda kalabilirsiniz.

Ön kapı açılır ve Brewster kuyruğunu sallayarak Nathan'ı karşılamaya koşar.

Bu adamla yaşamaya devam etme kararımda Brewster'ın küçük tüylü sarı Labrador suratının etkili olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Son derece ortalama bir adam olabilir, ama köpekler konusunda harika bir zevki var.

Ayrıca daire zevki de iyi. Yakın zamanda yenilenen, bulaşık makinesi *ve* çamaşır makinesi/kurutucusu olan dokuz yüz metrekarelik tek yatak odalı daire, Los Angeles'ta karşılayabileceğimden çok daha fazla. Gri parke zeminler ve parlak beyaz mermer tezgahlar artık pek moda değil ama yine de ülkenin diğer yerlerindeki insanları dehşete düşürecek bir aylık kira ödediğinizi açıkça gösteriyor.

"Selam oğlum." Nathan bana bakmamaya çalışarak uzun bir süre köpeğini sevdi. "Bir şey güzel kokuyor."

"Tavuk yaptım."

Ayağa kalkıyor, sonunda bana doğru bakıyor. Dikkati ocakta soğumakta olan tavuğa yöneliyor.

"Harika." Kravatını gevşetir ve yakasının düğmelerini açarak çıkarır.

Eskiden onu bunu yaparken izlemeye bayılırdım. Üst düğmesini açarken her zaman boynunu bir tarafa doğru uzatır ve bunda gerçekten seksi bir şey vardır.

Bu. Ne zaman eve gelse, yaptığım işi bırakır ve ona bir öpücük vermek için yanına giderdim. Ellerimi iş için mükemmel bir şekilde bir tarafa taranmış siyah saçlarında gezdirir ve biraz karıştırırdım, çünkü bence böyle daha iyi görünüyor.

Ona baktığımı fark etti ve birden telaşlandı. "Ben üstümü değiştireceğim." Sanki onu öpmek için peşinden koşacakmışım gibi yatak odasına fırladı.

Oyma çatalı ve bıçağı çıkardım. Tavuk şimdi kötü bir fikir gibi görünüyor. Belki de özür dileyecek kadar umursamıyorumdur.

Öte yandan, Nathan beni evden atarsa kalacak yeni bir yer bulmam gerekecek ve ev sahipleri gelirinizin olduğunu kanıtlamak gibi sinir bozucu şeyler talep etme eğiliminde.

Nathan odaya geri döndüğünde tavuğu deliyorum. Yutkunuyor, adem elması sallanıyor ve ben çatalı doğrudan boynuna sapladığımı hayal ediyorum. İki uçlu olduğu için vampir ısırığı gibi ikiz kanlı küçük delikler bırakacaktı.

Diğer elim bıçağı tutuyor ve silahlarımı çift yumruk yapıp beklerken ona bakıyorum. Önce onun söylemesini istiyorum. Benim bir katil olduğumu düşünen kişi o; ilk onun söylemesi gerekiyor. Kuralların böyle olduğuna eminim.

Ben bakıyorum. O da bakıyor.

Sonunda, "İş nasıldı?" diye sordu.

"Kovuldum."

Etrafımda dolanıyor ve buzdolabının yanındaki tezgâha uzanıyor. "Güzel. Şarap ister misin? Ben şarap alacağım."

Sözlerimin etkisini göstermesini bekliyorum ama o umursamaz bir tavırla şarap şişesine uzanıyor.

Bıçağı tavuğa sapladım, tam göğüs ve but arasına. Gerekenden biraz daha fazla güç kullanmış olabilirim.

Nathan zıplıyor. Gülümsüyorum.

Bu hızla giderse, sonunda bir katille evlenecek.

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BİRİNCİ BÖLÜM-"TANIDIĞINIZ EN TATLI KIZ"

Cinayet yanına kâr kaldı ve bunu herkes biliyor**.** Plumpton'daki herkes Lucy Chase'in kardeşimi öldürdüğünü biliyor. Sadece kimse bunu kanıtlayamıyor.

Maya Harper, ablası Savannah öldürüldüğünde on sekiz yaşındaydı. Savannah'yı eğlenceli ve tatlı biri olarak tanımlıyor; bir partiyi bir saatten kısa bir sürede organize edebilen ve tüm ay boyunca üzerinde çalışmış gibi gösterebilen bir kadın.

Herkese karşı çok nazik ve misafirperverdi. Ve çok iyi bir kardeşti. Lisedeyken bazen onunla ve arkadaşlarıyla takılmama izin verirdi. Ve yaşlarımız birbirine yakın bile değildi. Benden altı yaş büyüktü. On yaşındaki bir çocuğun futbol maçlarına gelmesine izin veren bir ablası olan başka birini tanımıyordum.

Maya benimle konuşmaktan memnundu ama yeni bir şey bulacağım konusunda şüpheleri vardı.

Maya: Ailemin üç farklı özel dedektif tuttuğunu biliyorsun, değil mi? Ailem pes etmedi. Bulacak bir şey kaldı mı bilmiyorum.

Ben: Farkındayım, evet.

Maya: Sanırım zararı olmazdı. Yani, beş yıl oldu ve artık kimse Savvy'nin öldüğünü umursamıyor gibi. Hepsi pes etti.

Kısa bir not: Savannah'yı tanıyan insanların ondan sık sık "Savvy" diye bahsettiğini duyacaksınız. Çoğu insan onu böyle çağırırdı.

Ben: Yani polisten, savcıdan ya da başka birinden herhangi bir gelişme duymadınız mı? **Maya'dan:** Yıllardır duymadım. Hepsi Lucy'nin yaptığını biliyordu, sadece kanıtlayamıyorlardı sanırım. **Ben:** Hiç başka şüpheli olmadı mı?

Maya: Hayır. Lucy'yi bulduklarında her yeri Savvy'nin kanıyla kaplıydı. Tırnaklarının altında Savvy'nin derisi vardı, Savvy'nin kolunda çizikler ve Lucy'nin parmakları şeklinde çürükler vardı. İnsanlar onları düğünde kavga ederken görmüş. Lucy onu öldürdü. Kız kardeşimi öldürdü ve paçayı kurtardı çünkü işe yaramaz polis departmanı tutuklama için yeterli kanıt olmadığını söyledi.

Ben: Son zamanlarda Lucy ile herhangi bir temasınız oldu mu?

Maya: Hayır, Plumpton'dan ayrıldığından beri değil. Ailesi hala burada yaşıyor olsa da hiç geri dönmedi.

Ben: Bildiğiniz kadarıyla, Savannah'nın öldüğü geceye dair hiçbir şey hatırlamadığını mı iddia ediyor?

Maya: Evet, bu onun hikayesiydi.

Ben: Ona inanıyor musun?

Maya: Tabii ki ona inanmıyorum. Kimse ona inanmıyor.

Kimsenin Lucy Chase'e inanmadığı doğru mu? Bir şeyler mi saklıyor, yoksa Plumpton halkı beş yıl boyunca masum bir kadını cinayetle mi suçladı?

Hadi öğrenelim.

Ben Ben Owens, insanların söylediği tüm yalanları ortaya çıkardığımız ve gerçeği bulduğumuz *Yalanı Dinle* podcast'*ini dinliyorsunuz.*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Nathan'ın taşaklı olmadığı ortaya çıktı.

Tavuk yedik. Şarap içtik. Sırf onun terlemesini izlemek için dev oyma bıçağıyla oynadım. İş hakkında saçmaladı.

Katil olup olmadığımı sormadı.

Bu noktada, bunun daha ne kadar süreceğini merak ediyorum. Belli ki bir süredir ayrılmak istiyordu ve şimdi onu öldüreceğimden endişeleniyor. Eminim yakında taşaklarını bulacak ve gerçekten "Lütfen dairemden taşın ve bir daha benimle iletişime geçme" diyecek?

İyi tarafından bakarsak, kaçınılmaz olanı beklerken yeni bir yer aramak için daha fazla zamanım var. Daha bu sabah gelir şartı olmayan, çok umut verici bir tek yatak odalı ev buldum. Resimlerde çöplük gibi görünüyor ve ev sahibi e-posta gönderdiğimde ayaklarımın resmini görmek istedi, ama hey. Ucuz bir yer.

Bazen yirmi iki yaşındaki halimin neredeyse otuz yaşındaki halimden kesinlikle dehşete düşeceği gerçeğini düşünüyorum. Dört yatak odalı bir evi olan o parlak, kendini beğenmiş yeni evli, hayatı çözdüğünden ve her şeyin yolunda gittiğinden o kadar emindi ki.

Tahmin et ne oldu, pislik?

Ayrıca hafta sonu gönülsüzce birkaç yeni işe başvurdum ve şimdiden birinden ret cevabı aldım. Son zamanlarda gerçekten çok iyiyim (kelime oyunu yapıyorum).

Ama dürüst olmak gerekirse aslında yeni bir iş istemiyorum. Takma isimle üç aşk romanı yayınladım ve üçüncüsü gerçekten de satıyor. İlk iki kitabımın ne kadar az kişi tarafından satın alındığı düşünüldüğünde, bu beklenmedik bir durum, ancak bu, ivmeyi kaybetmemek için bir sonraki kitap üzerinde fazla mesai yapmam gerektiği anlamına geliyor.

Ve belki, biraz şansla, yeterince kopya satmaya başlarlar, böylece başka bir akıl almaz derecede sıkıcı günlük iş bulma konusunda endişelenmeme gerek kalmaz.

Elbette, şimdi bir podcaster'ın geçmişime çok parlak bir ışık tutması ve muhtemelen birilerinin yeni favori romantik komedilerini yazanın aslında şüpheli bir katil olduğunu öğrenmesi konusunda endişelenmem gerekiyor. Menajerim, yayıncım ve büyükannem dışında kimse romantik yazarlık kariyerimi bilmiyor ama amatör internet hafiyelerinin favori konusuyum.

Bu düşünce bütün hafta sonu beni rahatsız etti. Pazartesi sabahı, Nathan's kompleksindeki spor salonunda koşu bandında fazladan mil koşuyorum ve ardından markete gidiyorum çünkü duygularımı çikolataya anlatmam gerekiyor. Bir sürü çikolataya.

Los Angeles'ta hafta içi bile olsa marketler asla boş kalmaz, çünkü burada kimsenin gerçek bir işi yoktur. Girişte telefonla konuşan ve muhtemelen benim tüm kıyafetimden daha pahalı bir tayt giyen bir kadının etrafında manevra yapıyorum. Yine de kalçasını harika gösteriyor.

Arabamı manav reyonuna çeviriyorum. Belki Nathan'ın önünde küçük parçalara a y ı r a c a k bir şeyler bulurum.

(Daha nazik bir insan sadece "Hey, podcast'i duydun, değil mi?" der ve onun acısına son verirdi. Daha az pislik olmaya çalışmalıyım. Belki yarın.)

İnce, sarışın bir kadın tek parmağıyla bir balkabağına vuruyor ve ben kabağı kafasına indirdiğini hayal etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Başaramadım. Görünüşe göre kabak benim zayıf noktam.

Bir insanın kafasına çarptıktan sonra bile dayanabilir mi merak ediyorum. Muhtemelen patlar ve sonunda başınız ağrır ve yüzünüz ezilirdi.

Kadın başını kaldırdı ve ona baktığımı fark etti. Sanki onu öldüresiye dövmeyi hayal etmiyormuşum gibi gülümsedim. Omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış atarak uzaklaşıyor.

Gerçekten daha az pislik olmaya çalışmalıyım.

Cinayeti düşünmek *istemiyorum* ama buna engel olamıyorum. Bunu herkesle yapmıyorum ama bir sürü insanı öldürmeyi hayal ettim.

Savvy öldükten kısa bir süre sonra başladı. Herkes katil olduğumu söylüyordu ve ben de katil olmadığımdan emin olamıyordum, bu yüzden onu *öldürebileceğim* tüm farklı yolları düşünmeye başladım. Yeterince seçeneği gözden geçirirsem, bir anıyı ateşleyecek bir şey bulabileceğimi düşündüm.

Şimdiye kadar şansım yaver gitmedi. Ama belki bir gün tesadüfen bulurum. Boş milkshake bardağımla bir garsonu öldürdüğümü hayal edeceğim ve her şey geri gelecek. *Ah evet! Bu doğru! Savvy ve ben çilekli mi yoksa çikolatalı milkshake mi daha iyi diye tartışmıştık ve ben de öfkeden deliye dönüp onu bardağımla öldürmüştüm. Götürün beni, memur bey!*

Keşke polis cinayet silahını bulsaydı. Bu beni bir sürü hayali cinayetten kurtarırdı.

Telefonum çalıyor. Ekrana baktığımda *büyükanne* kelimesini görüyorum ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Telefon pazarlamacıları ve büyükannem - telefonu orijinal amacına uygun olarak kullanan tek insanlar.

Aramayı kabul ediyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Hey, büyükanne."

Yanımdaki adam büyükannemle konuşmamı onaylar gibi küçük bir tebessüm ediyor. Arabamı köşeye, lahananın önüne itiyorum.

"Lucy, tatlım! Merhaba. Meşgul müsün? Bölüyor muyum?"

Her zaman rahatsız edip etmediğini soruyor, sanki dolu bir sosyal takvimim olduğunu düşünüyor. Yakın arkadaşım bile yok. Sadece benimle bir daha asla konuşmayacak birkaç iş tanıdığım var.

"Hayır, sadece market alışverişi,"

diyorum. "Nathan nasıl?"

"O... bilirsin işte. Nathan."

"Hep böyle söylüyorsun ama ne demek istediğini anlamıyorum. O adamla hiç tanışmadım."

"O iyi."

"Anlıyorum." Boğazını temizliyor. "Dinleyin. Senden bir

iyilik isteyeceğim." "Neymiş o?"

"Bu gerçekten küçük bir iyilik ve size neredeyse ölmek üzere olduğumu hatırlatmak isterim."

"Yirmi yıldır ölmek üzere olduğunu söylüyorsun."

"O zaman gerçekten yaklaşıyor olmalıyım!" Kıkırdıyor.

"Sarhoş musun sen?"

"Lucy, saat öğleden sonra iki. Tabii ki sarhoş değilim." Duraksıyor. "Sadece biraz çakırkeyifim."

Bir kahkaha attım. "İyilik nedir?"

"Bir doğum günü partisi yapmaya karar verdim. Büyük bir parti. Sekizinci yaşıma giriyorum."

"Biliyorum."

Aslında h a t ı r l ı y o r u m . Takvim hatırlatması olmadan hatırlayabildiğim tek doğum günü büyükannemin doğum günü.

"Geleceksin, değil mi?" Sesi umutlu. Kahretsin.

"En sevdiğim torunum olmadan bunu yapamam." Suçluluk duygusuna geçti.

"Üç torunun varken bana en sevdiğin kişi olduğumu söylemenin çok adice olduğunu biliyorsun değil mi?"

"İkimiz de Ashley ve Brian'ın birer pislik olduğunu biliyoruz."

"Sanırım yine de onlardan hoşlanıyormuş gibi davranmamız gerekiyor."

"Şey. Sadece pisliklerin olduğu bir doğum günü partisi yapamam." Hızla artan korku olmasaydı gülerdim.

"İşten biraz izin alabilir misin?" diye sorar. "Kovuldum."

"Oh, mükemmel! Yani, özür dilerim," diye aceleyle ekliyor. "O işi zaten sevmediğimi biliyorsun."

"Özrümü geri alıyorum. Kovulduğunuz için tebrikler."

"Teşekkürler."

"Madem bu kadar boş vaktiniz var, belki daha uzun bir ziyaret? Bir hafta? Annenle zaten konuştum ve istediğin kadar onlarla kalabileceğini söyledi."

"Bir hafta mı?" Bu sözleri o kadar yüksek sesle haykırıyorum ki yanımdan geçen bir kadın irkilmiş görünüyor.

"Bunlar son dakika gelişmeleri ve annenin bacağı kırık... Her şeyi toparlamak için biraz yardıma ihtiyacımız var. Benimle kalmana izin verirdim ama yer yok tabii ki."

Memleketimde bir gün geçirme ihtimali yeterince kötü ama *Bütün bir hafta* mı?

Bir zamanlar başarılı olduğum, evlendiğim ve (sahte) mutluluğumu kıskanan bir sürü arkadaşımın olduğu yerde yedi gün.

Muzaffer bir dönüşün tam tersi olacaktı. Beş yıl sonra, hiç arkadaşı olmayan işsiz bir dul olarak tökezleyerek geri döndüm. İnsanlara üç kitap yayınladığımı bile söyleyemiyorum. Sebze sıkma makinesi açılıp lahananın yanı sıra koluma da su sıkınca ürperiyorum. Ondan uzaklaşıyorum.

"Tabii Nathan'ı getirip otelde kalmayı tercih etmezsen? Eminim annen onu getirirsen otelde kalmanı anlayışla karşılayacaktır."

Kısa bir süre için Nathan'ı benimle Plumpton, Teksas'a gelmeye davet ettiğimi hayal ediyorum. Acaba sonunda beni terk etmesini sağlayacak şey bu mu olacaktı? Suç mahallini ziyaret etmek muhtemelen onun için bile çok uzak bir köprü.

"Hayır diyebilirsin." Diğer uçtan buz küplerinin cama çarpması gibi bir ses duyuyorum. "Çok meşgul olduğunuzu biliyorum..."

"Hiç meşgul olmadığımı biliyorsun."

"Bunu her zaman söylemen çok garip. Senin yaşındaki insanlar genellikle meşgul olmaktan gurur duyarlar. Kilisedeki kızlardan biri bana en az yüz kere ne kadar meşgul olduğunu söyledi. Bunun bir yardım çığlığı olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Babamla da mı konuştun? Onlarla kalmam hakkında?"

"Elbette hayır; mümkün olduğunca babanla konuşmaktan kaçınmaya çalışıyorum. Ama Kathleen onunla konuştu. Seni onun üzerine atamayız."

"Sürprizlerden hiç hoşlanmazdı."

"Hayır. Bu geleceğin anlamına mı geliyor?"

Balkabağına bakıyorum ve onu kendi kafama vurmayı düşünüyorum.

"Lucy?"

Göz kırpıyorum. "Özür dilerim. Kabak."

"Kabak almayın, Teksas'a geliyorsunuz!"

"Aman Tanrım."

"Değil mi?" Yine umutlu.

İç çekiyorum. Sevdiğim tek aile üyesine hayır diyemem. Sevdiğim tek Sevdiğim *insanlar.* "Evet. Teksas'a geliyorum."

Yumuşak bir ses, her zaman görmezden gelmeye çalıştığım bir ses, kulağıma fısıldıyor, "*Hadi öldürelim*-"

Telefonu daha sıkı kavrıyorum ve sesi uzaklaştırıyorum.

"Oh, harika! Sence Nathan gelmek ister mi?"

Titrek bir nefes alıyorum. Ses gitmiş gibi görünüyor. "İşten çıkabileceğini sanmıyorum."

"Oh, tabii. O zaman sana bir uçak bileti alırım. Bu hafta sonu gitmeye hazır mısın?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Saçmalama, istiyorum. Nasıl olsa yakında öleceğim."

Yakında hepimiz ölebiliriz ama bu çok fazla umut gibi görünüyor.

"Elbette, bu hafta sonu." Son sözünü tekrar gözden geçiriyorum. "Bekle, sen
Hasta mısın?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama arkadaşlarım sinek gibi düşüyor, yani gerçekten, bu sadece bir zaman meselesi."

"İşte ruh budur."

"Dinle, artık pek araba kullanmıyorum ama muhtemelen seni almak için Austin'e kadar gidebilirim. Tabii arabam çalışırsa. Bugünlerde asla bilemezsin."

"Merak etme. Bir araba kiralayacağım. Ve bir otel tutacağım."

"Annen *bundan* hoşlanmayacak."

Parmaklarımla burnumun kenarını
çimdikliyorum. "Peki ya Lucy?"

"Öyle mi?"

"Şu podcast'i duydun, değil mi? Seninle ilgili olanı?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Hiç seyahat etmediğim için bir bavul almak zorundayım. Bir zamanlar çok güzel bir bavul takımım vardı ama eski kocamı çöp torbalarına doldurulmuş kıyafetlerle terk ettim.

İçeri girdiğimde Brewster beni kapıda karşılıyor, yeni mor valizimi heyecanla kokluyor. Nathan evde, üzerinde hâlâ işe giderken giydiği siyah pantolon ve beyaz düğmeli ceketi var. Bavulu görünce yüzü aydınlanıyor. Zekice, dostum.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Çantayı yere bırakıyorum. "Hayır, bu bir ceset için."

Dudakları aralandı. Benden çantaya bakıyor.

"Ne?" Ona bakıyorum. "Sence daha büyük bir tane mi almalıydım?"

Uzun ve sinirli bir nefes vermeden önce birkaç saniye bana bakıyor. "Tanrım, Lucy."

Brewster'ı sevmek için eğildim. Odadaki gerginlikten habersiz elimi yalıyor. Köpekler cinayet podcast'lerini bilmezler. Şanslı piçler.

"Rol bile yapmayacaktın, değil mi?" diye sordum.

"Ne?" Kaşlarının arasındaki küçük çukur belirir. Mükemmel bir L.A. kaşları. Bir profesyonel tarafından şekillendirilmiş. Erkekliğinin güzellik rutinine (ya da eksikliğine) bağlı olduğunu düşünmeyen bir adam olması hoşuma gitmişti.

Şimdi o tertemiz alınmış iki kaş beni rahatsız ediyor.

"Pek çok insan benim yapmadığımı düşünüyormuş gibi davranıyor," diyorum. "Sanki benim görüşümü duymak istiyorlarmış gibi davranıyorlar, sanki kararlarını çoktan vermemişler gibi."

"Oh. Ben, uh, senin tarafını duymak istiyorum..."

Gözlerimi deviriyorum. O kadar samimiyetsizdi ki cevap verme zahmetine bile girmedim.

Bazı erkekler katil zanlısı olayını gerçekten seviyor. Olaydan sonraki ilk birkaç yıl, ara sıra flörtöz bir buluşma talebi içeren e-postalar alıyordum. Heyecan arayanlar sanırım. Ya da beni kurtarmak istiyorlar. Ben gerçek bir tamirciyim.

Görünüşe göre Nathan değil.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sorar uzun bir sessizlikten sonra. "Teksas'a. Büyükannemin doğum günü partisi var."

"Oh."

"Seni de davet etti."

Gözlerini kırpıştırıyor. "Ben, şey... Yapabilir miyim bilmiyorum... bilirsin, işle ilgili." "Elbette."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Cuma. Bir hafta kadar yokum."

Başını sallıyor. Giderken tüm eşyalarımı yanıma almamı önermesini bekliyorum. Tek ses, Brewster'ın kot pantolonumun uçlarını iyice incelerken çıkardığı yüksek sesli kokular.

"Bana söyleyecek misin?" diye soruyor sonunda. "Neyi?"

"Senin tarafın."

Tanrı aşkına. Erkekler bebek gibidir. Sizden gerçekten ayrılmaktan çok korkarlar, bu yüzden siz sinirlenip onları terk edene kadar kötü davranırlar ya da kaybolurlar.

Şüpheli bir katili seni terk edecek kadar kızdırmak riskli bir hareket.

"Söylesem bana inanır mıydın?" diye sordum. Telefonum çalıyor. Çıkarıyorum.

annemden gelen mesajı görmek için çantamı açtım.

Otelde kalmıyorsun. Misafir odasını hazırlıyorum.

Çabucak bir cevap yazdım. Otelde iyiyim.

Nathan'a baktığımda sorumun cevabının açıkça *hayır* olduğunu görüyorum. "Evet," diye yalan söylüyor.

"O geceyi hâlâ hatırlamıyorum ama Savvy'ye asla zarar vermezdim." Kelimeler ağzımdan kolayca dökülüyor. Onları yüzlerce kez söyledim.

Nathan daha fazlasını bekliyormuş gibi bakıyor. Hep öyle yaparlar.

Telefonum çalıyor, ekranda annemin adı yazıyor. İç çekiyorum ve cevaplamak için kaydırıyorum.

"Otelde kalmıyorsun." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Merhaba anne, nasılsın?" Kuru bir sesle soruyorum. Nathan hâlâ bana bakıyor. balkona çıkın.

"Ben iyiyim. Otelde kalmıyorsun."

"Büyükannem bacağını kırdığını söyledi." Aşağı bakıyorum, sokaktaki bir kadının bebek arabasını kaldırımdan aşağı itişini izliyorum. Küçük bir pug kafasını dışarı çıkarıyor, ezilmiş yüzünü güneşe doğru eğiyor.

"Konuyu değiştirmeyi bırak."

"Havadan sudan konuşmaya çalışmamdan hoşlandığını sanıyordum. Normal bir insan gibi davranmam falan."

"*Lucy*." Benden çoktan bıktı ve ben daha gelmedim bile.

He

nüz"Kuzenlerimden biri odayı alsın. Şehirde olacaklar, değil mi?" "Sadece

· bir ya da iki gece için. Sen bizimle kalacaksın. Bir sürü odamız var.

oda. Ayrıca, burada kalmazsan herkes konuşur." Ah. İşte

önemli olan tek sebep.

Arkamı dönüp korkuluklara yaslanıyorum. İçeride Nathan öfkeyle mesajlaşıyordu. "Tanrı korusun, insanlar benim hakkımda dedikodu yapıyor. Bunun nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum."

"Şehirdeki en ucuz otelin geceliği zaten seksen dolar ve sizin standartlarınıza uygun olduğundan şüpheliyim."

"Standartlarım olduğunu varsayman çok cesurca." Yine de haklı. İşimi yeni kaybettiğimi düşünürsek, bir otel odası için birkaç yüz dolar harcamama gerek yok.

"Sadece bizimle kal, Lucy. İşleri daha da zorlaştırma."

Cümlenin sonundaki "her zaman yaptığın gibi" kısmını atlamış. Sanırım ima ediyor.

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Oh." Sesi şaşırmış gibi geliyor, sanki gerçekten başaracağını düşünmemiş gibi. Sanırım yumuşuyorum. "Güzel."

"Cidden, bacağını nasıl kırdın?"

"Merdiven makinesinden düştüm. Hani şu spor salonundaki, döne döne hiçbir yere çıkmayan merdivenler var ya? Oldukça yüksekte ve bir basamağı kaçırdım ve... en hafif tabiriyle utanç vericiydi."

"Kulağa acı verici geliyor."

"Öyleydi. Her neyse, gitmene izin vereceğim. Oh, ve büyükannen sana bundan bahsetti mi-"

"Evet, podcast'i biliyorum."

★ ★ ★

Aslında podcast'ten muhtemelen herkesten daha uzun süredir haberdarım. İlk e-postayı beş ay önce aldım.

Gönderen: Ben Owens
Konu: Yalan *Podcast'ini* Dinleyin
Merhaba Lucy,

Adım Ben Owens, gazeteciyim ve *Listen for the Lie adlı* podcast'in sunucusuyum. Savannah Harper cinayetiyle ilgili bir araştırma yapıyorum ve sizinle oturup konuşmayı çok isterim. Aslında ben de Los Angeles'ta yaşıyorum, bu yüzden size gelmekten mutluluk duyarım.
Lütfen bana e-posta göndermekten veya 323-555-8393 numaralı telefonu aramaktan çekinmeyin.

Şerefe,
Ben

Cevap vermedim.

Araştırmalarım sonucunda podcast'inin ilk sezonuna ve kendisine kesinlikle karışık eleştiriler getiren birkaç haber makalesine ulaştım.

Bir makalede "*Tartışmalı etik" deniyordu, "ama sonuçlara itiraz edemezsiniz!*"

Bir başka makale Ben'i "*çocuksu bir yakışıklılığa*" sahip olarak tanımlıyordu ve bu da ondan daha fazla nefret etmeme neden oluyordu. *Çocuksu yakışıklılığa* sahip olarak tanımlanabilecek erkeklerden hiç hoşlanmadım. Her zaman kendini beğenmiş olurlar.

Ancak Savvy hakkındaki e-postalara asla yanıt vermem ve bu kendini beğenmiş piç için bir istisna yapmayacaktım, bu yüzden arşivledim ve yoluma devam ettim.

Elbette Savvy ile ilgili e-postaların çoğu yanıt gerektirmiyor. Genellikle "*Kendinle nasıl yaşıyorsun, seni kalpsiz kaltak?" ya* da "*Cehenneme gideceksin" gibi ifadeler kullanılıyor, ancak* neredeyse her zaman yanlış yazılıyor ki bu son derece dikkat dağıtıcı. Bir hakaret yanlış yazıldığında amaçlanan etkiyi yaratmaz. Onlara bunu bildirmek için cevap veririm, ancak tecrübelerime göre, aptallar yazımlarının düzeltilmesinden hoşlanmazlar.

Açık bavulumun yanındaki yatağa oturmuş, Ben'in aylar önce bana gönderdiği e-postaları karıştırıyorum. Brewster komodinin üzerindeki jelibon paketini burnuyla dürtüyor, ben de onu uzaklaştırıp bir tanesini ağzıma atıyorum.

İlkinden birkaç hafta sonra ikinci bir e-posta gelmiş ve tekrar bir toplantı talep etmişti. Ve sonra üçüncüsü:

Gönderen: Ben Owens
Konu: Yalan *Podcast'ini* Dinleyin
Merhaba Lucy,

> Son bir e-posta! Sizinle röportaj yapmayı ve görüşlerinizi almayı çok isterim.

hikayenin tarafı. Sizin şartlarınızla görüşmeye hazırım. Podcast gerçekten bir araya geliyor ve hikayenin sizin tarafınızı duymanın önemli olduğunu düşünüyorum.

Şerefe,
Ben.

Oh, tatlı, saf Ben. Kimse hikayenin benim tarafını umursamıyor.

Dürüst olmak gerekirse, hikayenin benim tarafımdaki kısmı "hiçbir şey hatırlamıyorum", bu yüzden tam olarak heyecan verici değil. Ya da inandırıcı, görünüşe göre. Kapıdan dışarı bakıyorum, Nathan kanepede katil kız arkadaşıyla ilgili garip duygularını içerek atmaya çalışıyor, televizyonun ışığı gergin yüzünde titreşiyor.

Podcast'in bu sezonunun ne kadar popüler olduğunu düşünmekten kaçınmaya çalıştım ama şimdi kendimi durduramıyorum. Google'da *Ben Owens Yalan İçin Dinle diye* arattım. Bir fotoğrafı çıkıyor. Çok kendini beğenmiş görünüyor.

Podcast hakkında çok sayıda makale var. Her zamanki gerçek suç web siteleri hikayeyi ele aldı, ancak ulusal medyaya da sıçradı. *Entertainment Weekly, Vanity Fair* ve bir düzine başka yerde

"Bu Küçük Kasaba Cinayeti Yeni Gerçek Suç Takıntınız Olacak" ve "Cinayet İçin Gel, Aksan İçin Kal: *Yalan için Dinle* Podcast'i Teksas'taki Faili Meçhul Bir Davayı Araştırıyor." Twitter'da teorilerle dolu bir gün yaşanıyor.

Sürekli "Team Savvy "nin ortaya çıktığını gördüğüm için insanlar takımlar oluşturmuş gibi görünüyor. Mantık, bir de "Lucy Takımı" olması gerektiğini söylüyor, ancak ben buna dair bir kanıt göremiyorum.

Medyanın ilgisine bakılırsa, Plumpton'daki herkes kesinlikle bu aptalca şeyi dinliyor.

Brewster'a bakıyorum, keşke bütün bu yolculuktan kaçınmak için bir bahane bulsaydım. Büyükanneme doğum gününde bulunmamın muhtemelen her şeyi mahvedeceğini belirtmeliydim. Berbat durumdaki aileleri karşılaştırdığınız partilerde herkese anlattığınız akrabanızım ben. İyi bir hikaye olurum. Beni partiye *davet* etmiyorsun.

Ama büyükannem benden hiçbir şey istemez ve Plumpton'dan ayrılalı neredeyse beş yıl oldu. Hiç uçağa binmedi ve kendi deyimiyle *şimdi de* binmeyeceği *kesin.* Ayrıca Kaliforniya'yı ziyaret ederse kendisine zorla lahana yedirileceği konusunda da birden fazla kez endişelerini dile getirdi.

Teksaslılar Kaliforniya'dan nefret eder. Orayı evim yapmamın nedenlerinden biri de bu.

Ayrıca, kuzenlerim gerçekten pislik. Büyükannem haklı. Sadece pisliklerle parti yapamaz.

Eğer gideceksem, bilgiyle donanmış olarak gitmeliydim. Podcast uygulamamı açıyorum ve *Yalan için Dinle'yi* buluyorum.

Toplanırken ilk bölümü açtım.

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BİRİNCİ BÖLÜM-"TANIDIĞINIZ EN TATLI KIZ"

Austin'e bir Salı günü geldim ve açıkçası kovboy şapkalarının olmaması beni hayal kırıklığına uğrattı.

Teksas'a ilk kez geliyorum ve aklımda barbekü mekanları ve ata binmek için gereken bot ve diğer şeyleri satan dükkanlardan başka bir şey olmayan sokaklar vardı. Eyer mi? Bilmiyorum. Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Los Angeles'ın tepelerinde ata binip bir Meksika restoranına gidip margarita içtikten sonra geri dönebileceğiniz o turistik şeyi hiç yapmadım. Bana hep kötü bir fikir gibi gelmiştir.

Austin havaalanı son derece Austin. Şehre ilk kez gelmeme rağmen bunu hemen anlayabiliyorum. Dünyanın canlı müzik başkenti olduğunu ilan eden tabelalar var ve bundan şüphe duyuyorsanız, yemek alanlarından birinde çalan bir grup var. Bagaj alım bölümünde dekoratif gitarlar var. Tüm havaalanında tek bir Starbucks ya da McDonald's yok, çünkü şu sözü biliyor musunuz? *Austin'i Garip Tutun*? Bu sözün ikinci kısmı, kimsenin hatırlamadığı kısmı, *yerel işletmeleri desteklemektir*. Austin havaalanında sadece yerel işletmeler var.

Yola çıkmadan önce barbekü yemeyi düşünüyorum ama *vardıktan* sonra havaalanında yemek yemek üzücü görünüyor.

Ben de kiralık arabama atlayıp Plumpton'a doğru yola çıktım.

Ve burası Teksas'ın artık beklendiği gibi olmadığı yer. Çok yeşil. Sanırım çöl olduğunu sanıyordum. Ve aptal olduğumu kanıtlamak için o kadar şiddetli yağmur yağmaya başlıyor ki, yolu göremediğim için birkaç dakikalığına kenara çekmem gerekiyor. Kıyamet yaklaşmış gibi yağmur yağıyor ve bunun bu davanın kötü bir seçim olduğuna dair bir işaret olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Size karşı dürüst olacağım çocuklar. O arabada otururken, kıyameti izlerken
yağmur yağdığında, ciddi ciddi havaalanına geri dönmeyi ve doğruca eve uçmayı düşündüm.

Ve dürüst olmak gerekirse, hala o barbeküyü düşünüyordum.

Yağmur nihayet dindiğinde, aç ve gergin bir şekilde yola devam ediyorum. Yaklaşık iki saat sonra Plumpton, Teksas'a varıyorum.

[country müzik]

Plumpton, Texas Hill Country'de şirin ve büyüleyici bir kasabadır. Yaklaşık on beş bin kişiye ev sahipliği yapmaktadır ve bu sayı her yıl artmaktadır. Birçok Hill Country şarap imalathanesine yakınlığı nedeniyle turistik bir kasabadır, ancak aynı zamanda büyük şehirlerden kaçmak isteyen genç çiftler için de popüler bir yer haline g e l m i ş t i r . Devlet okulu sistemi Teksas'ın en iyilerinden biridir.

Vardığımda şehir merkezi turistlerle dolup taşıyor, ancak s o k a k t a bir gezintiye çıktığımda birkaç yerli beni tanıyor. Hatta bir adam podcast'i dört gözle beklediğini söylüyor. Ünüm benden önce geliyor.

Kasabada çoğunlukla yerel işletmeler var, ancak kasaba son on yılda büyüdükçe birkaç zincir de Plumpton'a geldi. İlk Starbucks birkaç yıl önce burada açıldı ve kasabadaki ilk iki günümde en az beş kişi bana bu durumdan şikayet e t t i .

Ancak Plumpton'ın asıl şöhreti Savannah Harper'dır.
burada yaşıyor. Bu kasabadaki çoğu insan büyük şehir hayatının bir parçası olmak istemez; ya Lucy Chase'in ailesi gibi nesiller boyu burada yaşamışlardır ya da Savannah Harper'ın ailesi gibi özellikle şehirden uzaklaşmak için buraya taşınmışlardır. Tüyler ürpertici bir cinayetle anılmaktan hoşlanmazlar.

Bu Plumpton'da yaygın bir düşünce - bunun burada olmaması gerekiyordu. Bu tür şeyler kötü yerlerde olur, tüm yerel halkın birbirini tanıdığı ve aynı kiliseye gittiği bir kasabada değil.

Norma, otele giriş yaptığımda bana birkaç Plumpton tavsiyesi veriyor. Güler yüzlü bir kadın. Ellili yaşlarında ve hafta içi her gün akşam altıya kadar resepsiyonda çalışıyor.

Norma: Franklin'deki bara da gitmeyin, bütün turistler orada eğleniyor. Geçen sefer oraya gittiğimde bir bekarlığa veda partisi penis konfetileri atıyordu, inanabiliyor musunuz? Saatlerce saçımda penisler buldum.

Ben: Bu ... talihsiz bir durum.

Norma: Yolun biraz aşağısındaki bara git, Main'de. Bluebonnet Tavernası.

Ben: Bunu aklımda tutacağım, teşekkür ederim.

Norma: Kaliforniyalı mısın?

Ben: Evet, Los Angeles. Aslında San Francisco. Şimdi Los Angeles'ta yaşıyorum.

Norma: Büyük bir depremden sonra bütün eyalet okyanusa karışacak.

Ben: Bunu duymuştum.

Norma: Lucy Chase'in de orada yaşadığını biliyor musun? Korkunç bir kadın. Savannah tam bir şeftaliydi. Tanıyabileceğin en tatlı kızdı. Umarım Lucy'nin katil kıçını duvara çivilersin.

Bunun Plumpton'daki ilk birkaç günümün ortak teması olduğunu belirtmeliyim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

LUCY

Clover Sokağı'ndaki ev benim büyüdüğüm evin aynısı. Evin önündeki sokağa park ettiğim kiralık arabamda birkaç dakika oturup öylece bakıyorum.

Yeni bir renge boyamışlar - evin dış cephesi için garip bir seçim olan şeftalinin ince bir tonu - ama bunun dışında her şey aynı. Sundurma boyunca dikilmiş mor çiçekler var. Güzelce kesilmiş bir çim. Çok sıcak olduğu için yılın altı ayı oturamadığınız bir ön sundurma salıncağı.

Sonunda arabadan inecek gücü toplayabildim. Saat akşamın altısı, hava hala aydınlık ve hala taşak gibi sıcak. Yılın bu zamanı sıcak acımasızdır. Büyükannemin Ağustos'ta doğmuş olması çok aptalca bir hareketti.

Çantamı aldım ve çimlerin üzerinden ön kapıya doğru yürüdüm.

Ben kapıyı çalamadan babam açtı. Gülümsemesi geniş ve dostça. Babam, insanların yüzüne karşı kibar davranıp arkalarından konuşmak gibi Teksas'a özgü bir konuda çok iyi.

"Lucy!" Bir adım öne çıkıp beni kısaca kucaklıyor.

"Merhaba baba."

"Sonunda evde olmana çok sevindim. İçeri gel!" Geri adım atıp kolunu dramatik bir şekilde uzattı.

İçeri giriyorum. İçerisi her zamanki gibi soğuk ve karanlık. Evin alt katı hiç iyi ışık almıyor.

Kapıyı arkamdan kapattı. Koyu renk saçları onu son gördüğümden daha kırlaşmış. Babamın gözleri derine dikilmiş, ona bana baktığında her zaman daha belirgin olan duygusal bir görünüm veriyor. Yüzünün her çizgisinde hayal kırıklığı var.

"Uçuşun nasıldı?" Bakışları bavulumda.

"İyi." Yalan. Çok fazla çikolata yedim, türbülansa girdik ve neredeyse kusuyordum. Uçuşun son on beş dakikasını kusmuk torbasını tutarak geçirdim.

Başını sallıyor, kısa bir süre gözlerimle buluşuyor ve sonra hızla başka tarafa bakıyor. Görünüşe göre hala bana bakamıyor.

Arkamı dönüp oturma odasını inceliyorum. Mobilyaların çoğu yeni. Ya da en azından benim için yeni. Pelüş kahverengi bir kanepe ve çirkin pembe-turuncu çizgili döşemesiyle rahatsız görünümlü bir sandalye var. Sandalyenin iskeleti eski görünüyor, ama döşemesi yepyeni, sanki biri yakın zamanda sandalyeye bunu bilerek yapmış gibi. Annemin tasarım zevki her zaman sorgulanmıştır.

Bu berbat sandalyenin yanındaki masada benim ve Savvy'nin birkaç başka kadınla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı var. Şehre döndükten kısa bir süre sonra bir düğünde çekilmiş. *Southern Living dergisinin* fotoğraf çekimi gibi görünüyoruz; pastel elbiseler giymiş, mükemmel dalgalı saçları olan bir grup beyaz kadın.

Bu resim bana iki nedenden dolayı inanılmaz derecede zevksiz görünüyor: birincisi, çoğu insan Savvy'yi öldürdüğümü düşünüyor ve belki de haklılar; ikincisi, bir düğüne gittikten sonra öldü. *O düğün* değil ama gelen insanlar bunu bilmiyor. Dehşetle tepki verip "*Aman Tanrım, bu öldüğü gün mü çekildi?*" diyorlar mı? Sonra annem tüm hikayeyi anlatmak zorunda kalıyor.

Aslında, neden o resmi seçtiğini şimdi anladım. Çoğu insan belki de katil olan kızı hakkında konuşmak istemezdi ama annem istemezdi. Bir odayı nasıl idare edeceğini biliyor ve dikkat çekmenin dünyadaki en kötü hikayeyi anlatmaktan daha iyi bir yolu yok.

"Annen yatak odasında. Sanırım biraz kestiriyordu ama muhtemelen şimdi kalkmıştır." Babam gülümsüyor ve bir adım geri çekiliyor, böylece aramızda geniş bir boşluk oluşuyor. "Neden yukarı çıkıp bir merhaba demiyorsun?"

Kanepenin yanındaki masanın üzerindeki lamba yeni değil. Kendimi bildim bileli bizdeydi. Uzun bir silindir, sert seramik ve ağır. Ama *çok* ağır değil. Onu kaldırabilir, sallayabilir ve kafasına vurabilirim. Belki lamba kırılmaz bile. Oldukça sağlam. Annem bunu takdir ederdi. O lambayı seviyor olmalı, ne zamandır onda olduğunu düşünürsek.

Yine de dağınıklığı takdir etmeyecekti. Ağzından kan fışkırır ve duvarlara sıçrar. Belki kanepeye de sıçrayabilir ve kanepe kanın kolayca

temizlenebileceği türden bir kanepeye benzemiyor.

Hangi kanepeden kan almanın kolay olduğunu bildiğimden değil.

Belki kafasının arkasına vurursam daha az dağınık olur. Bu da uygun olurdu, çünkü şimdi bana arkasını döndü. Geldiğini bile görmezdi.

En azından şu an için. Kimsenin -en azından babamın-

-Birini öldürmem beni şaşırtırdı. "İyi misin?"

Babamın sözleri beni ürkütüyor, çünkü ben onu öldürürken arkasını döndü ve şimdi bana bakıyor.

"Yüzünde tuhaf bir ifade var," diyor. "Bir sorun mu var?"

"Sadece uçuştan dolayı yorgunum."

Cinayet düşüncelerini uzaklaştırmaya başladım, ancak gittiğim her terapist (ve birkaç tanesine gittim) sadece onları durdurmaya çalışmak yerine şiddet fantezileriyle başa çıkmamı istedi.

Geçenlerde terapistime, kafamda insanları öldürmekten kaçınmaya çalışmanın kafamda *daha* da *fazla* insanı öldürmeme neden olduğunu itiraf ettim. Düşüncelerin uçuşmasına izin verip ne olacağını görme fikrimi çok destekledi.

Babamın beyninin tekrar kanepeye sıçradığını hayal ediyorum ve annemi görmek için yukarı çıkıyorum.

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BİRİNCİ BÖLÜM-"TANIDIĞINIZ EN TATLI KIZ"

Savannah'nın cesedi ölümünden sadece birkaç saat sonra, sabahın erken saatlerinde bulundu. Gil Bradford cesede rastladığında koşuya çıkmıştı.

Gil: Evet, bir Pazar günüydü ve ben de uzun koşularımı o gün yapardım. O zamanlar koşmayı çok severdim ama bugünlerde dizlerim çok kötü durumda. Her neyse, Byrd Malikanesi'nin yakınındaki patikada koşardım, hani şu süslü düğünlerin falan yapıldığı yer. Savannah bir gece önce orada bir düğüne gitmişti.

Ağaçların arasında pembe bir ışık gördüğümde patikadaydım. Onu Elbise -Savannah'nın elbisesi- oldukça parlak bir renkti, bu yüzden onu hemen gördüm.

Ben: Cesedini hemen gördün mü? Yoksa sadece elbisesini mi?

Gil: Elbiseyi fark ettikten belki yarım saniye sonra vücudunu gördüm. Hiç saklanmamıştı. Çok erkendi, güneş daha yeni doğmaya başlamıştı ama yine de onu görebiliyordum, gün gibi ortadaydı. Yanına koştum ve sanırım bağırarak yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum.

Ama yaklaştığımda çoktan ölmüş olduğunu anladım. Gözleri açıktı, solgun ve sırılsıklamdı. Kafasında kocaman bir yara vardı, sanki biri ona bir şeyle vurmuş gibiydi. O gece çok yağmur yağdı, eminim duymuşsunuzdur. Ben koşuya çıktığımda daha yeni dinmişti.

Ama tüm o polis şovlarını gördüm, bu yüzden uzaklaştım, ona hiç dokunmadım ve polisi aradım. Tabii ki fark etmedi, yağmur zaten tüm kanıtları yıkayıp götürmüştü.

(Merak edenler için bir not: Plumpton Polis Departmanına birçok kez ulaşmaya çalıştım ve dava hakkında benimle konuşacak birileri olup olmadığını öğrenmek istedim. Kibarca söylemek gerekirse pek de dostane davranmadılar. Savannah Harper'ın faili meçhul cinayeti buradaki polis departmanı için hassas bir nokta ve bana podcast ile hiçbir şekilde işbirliği yapmayacaklarını açıkça belirttiler. Burada kendi başımızayız.)

Ben: O günden önce Savannah ile tanışmış mıydın?

Gil: Hayır, şehrin dışında yaşıyorum ve çoğunlukla kendi halimdeyim. Chase'leri tanıyordum elbette ama hayır, Savannah'yla hiç tanışmadım. 911'i aradığımda kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ben: Polis geldiğinde ne oldu?

Gil: Bölgeyi kapattılar, bana bazı sorular sordular. Arabasını yolun kenarında bulduk - o sabah yola henüz kimse inmemişti çünkü yağmurda sular altında kalmıştı. Polisler de benim gibi patikadan gelmek zorunda kaldı. Arabaya ulaşmaları saatler sürdü.

Ben: Diğer düğün konukları eve nasıl gitti?

Gil: Byrd Malikanesi'nden çıkan iki yol var. Küçük bir köy yolu ve ana yol. Sonradan duyduğuma göre Savannah ve Lucy yağmur yağmaya başlamadan önce düğünden ayrılmışlar. O küçük taşra yolundan gittiler. Ama diğer konuklar bir saat kadar sonra

Çok geçmeden yağmur yağmaya başladı ve yol sular altında kaldı. Byrd Malikanesi'ndeki insanlar yolu kapattı. Herkes ana yoldan gitmek zorunda kaldı.

Ben: Polis geldikten sonra ne oldu?

Gil: Birkaç gün sonra beni karakola çağırdılar. Onlara DNA örneği verdim. -"Bakın, eğer yardımı olacaksa yanağımdan örnek alın ya da ne yapmak istiyorsanız yapın, umurumda değil. Kimseyi öldürmediğimi biliyorum."

Lucy bir saat sonra, üzerinde hâlâ bebek mavisi elbisesi olduğu halde kasabanın dışına çıkan iki şeritli yolda yalınayak yürürken bulundu. Billy Jack adında bir adam ailesini ziyaret etmek üzere kasabadan ayrılırken onu fark etmişti.

Arabayla gidiyordum ve yürüyen bir kız gördüm. Kayıp kişi ya da onun gibi bir şey duymamıştım ama başı belada gibi görünüyordu. Yalınayaktı ve tuhaf yürüyordu. Sarhoş gibi sendeleyerek yürüyordu. Güzel bir elbise giyiyordu. Ve kirliydi. Sanki çamurda yuvarlanmış ya da bir şey yapmış gibiydi.

Bu yüzden durdum, çünkü bu kız açıkça bir tür sıkıntı içindeyken sürmeye devam edemezdim. Camı açtım ve "Tatlım, yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendim.

Durdu ve bana baktı. Bak ne diyeceğim, neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Alnında kocaman bir yara vardı. Giysileri sırılsıklamdı ve makyajı yüzünden akıyordu. Sanırım saçlarına da kan bulaşmıştı ama söylemek zordu. Çamur da olabilirdi. Berbat haldeydi.

Hani bazen insanlara bakarsın da bir şey göremezsin ya? Dostum, bana baktığında bir bok göremedi. Işıklar açıktı ama evde kimse yoktu. Lanet olası bir korku filmindeki hayalete benziyordu.

Her neyse, arkasını dönüp tekrar yürümeye başladı. Ya da sendeleyerek, gerçekten. Yani, ben

Lanet olsun, öylece çekip gidemem. Ve bu kızı kamyonetime sürüklemeyeceğimden eminim.

Polisleri arayıp nerede olduğunu söyledim ve onlar gelene kadar yavaşça onu takip edeceğimi çünkü gerçekten endişelendiğimi söyledim. O sırada bunu bilmiyordum ama şehirdeki tüm polisler Lucy'yi aramaya çıkmıştı çünkü Savannah'nın cesedini çoktan bulmuşlardı ve en kötüsünden korkuyorlardı. Her neyse, bir polis çok hızlı geldi. Dikiz aynamdan onu görebiliyordum, yüzle falan gidiyordu.

Polis onu yakalıyor ve ben biraz bekliyorum çünkü ifade vermemi istiyorlar. Bir ambulans ve en az yedi polis arabası daha geldi. Plumpton'da daha önce hiç böyle bir kargaşa görmemiştim. Polislerden biri bana Savannah'dan bahsetti ve ben de "Lanet olsun, bu kız çok şanslı olmalı" dedim. Polis de "Evet, şaka yapmıyorum, umarım bunu onlara kimin yaptığını bize söyleyebilir" dedi.

Olay yerindeki tek bir polisin bile Savannah'yı öldürenin bu kız olduğunu düşündüğünü sanmıyorum. Herkes çok rahatlamıştı. Lucy'nin de öldüğünü düşünüyorlardı ve onu buldukları için çok mutluydular.

Bilmiyorduk. Hayal bile edemezdik.

ALTINCI BÖLÜM

LUCY

Ahşap merdivenler ben çıkarken gıcırdıyor, çocukluğumdan çok daha kötü. Bugünlerde gizlice çıkmak için çok zamanım var.

Giderken babama dönüp bakıyorum. Mutfakta o kadar büyük bir nefes alıyor ki, omuzlarının çabayla yükseldiğini görebiliyorum. Varlığım pek çok insanı rahatsız ediyor ama hiçbiri babam kadar rahatsız etmiyor.

Nathan'ı düşünüyorum, dün yatak odasının köşesinde durmuş, toparlanmamı izlerken iş hakkında gevezelik ediyordu. Üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum.

Kahretsin, bana babamı hatırlatıyor. Harika. Terapistim buna bayılacak.

Ebeveyn yatak odasının kapısı aralık ve içeriden gelen nemlendiricinin sesini duyabiliyorum. Elimi tahtaya bastırıp açmaya çalışıyorum.

Annem yatakta oturuyor, sırtını yastıklarla desteklemiş, bacaklarını önüne uzatmış, birinde kocaman beyaz bir alçı var. Sarı (sahte, o da benim gibi esmer) saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış ve yüzüne tamamen makyaj yapmış. Annemi nadiren makyajsız görürüm. Plumpton insanların beklenmedik şekilde uğradığı bir kasaba.

Kapıda süründüğümü fark etti ve gülümsedi. "Lucy! Seni aşağıda duyduğumu sandım. Buraya gel, tatlım."

İçeri giriyorum. Ebeveyn yatak odasında yatağın üzerinde çocukluğuma dair özenle hazırlanmış bir galeri duvarı vardı -yıllar boyunca çok sevimli olduğum en az bir düzine fotoğrafım- ama şimdi orada büyük mavi beyaz bir yorgan var. Muhtemelen annemin el emeği ama yine de yerime bir battaniye konulduğu için biraz kızgınım.

"Merhaba anne."

"Buraya gel ve bana sarıl. Korkunç göründüğümü biliyorum ama endişelenme, ben iyiyim."

Korkunç görünmüyor. Yine de yaşlı görünüyor. Belki de *korkunç* derken bunu kastediyordu. Annem de tıpkı annesi gibi pürüzsüz, güzel bir cilde sahip ve bu da onu her zaman olduğundan on yaş daha genç göstermiş. Şimdi, elli beş yaşında, gerçekten ellilerindeymiş gibi görünmeye başladı.

Bu harika cilt bana miras kaldı ama yirmi dokuz gösteriyorum. Kötü bir günde otuzlu yaşlarımda görünebilirim. Cinayetle suçlanmak beni erken yaşlandırdı.

Yatağa doğru yürüyorum ve ona hızlıca sarılıyorum. Parfüm gibi kokuyor. Muhtemelen pahalıdır ama bilemem. Tüm parfümler bana çiçekli çöp gibi kokar.

"Geldiğine çok sevindim," diyor. "Büyükannen bu parti konusunda imkansız davranıyor. Kadın doğum günlerinin çoğunda onu yemeğe çıkarmamıza bile izin vermiyor ve şimdi birdenbire tüm ailenin katılacağı büyük bir parti mi istiyor? Ve bunu bana *iki hafta* önceden mi söylüyor? Sanırım sırf kızından daha uzun yaşamakla övünebilmek için beni öldürmeye çalışıyor."

İtiraz etmiyorum, çünkü bu büyükanneme benziyor.

Yatağının kenarına tünedim. "Bacağın nasıl? İyi ağrı kesici verdiler mi?"

"Ağrı kesiciye ihtiyacım yok." Elini umursamazca sallıyor. Annemin Teksas aksanı babamdan da benden de daha fazla ve bu söylediği her şeyi dostça kılıyor. O burada, Plumpton'da büyümüş ama babam üniversiteye kadar Teksas'a taşınmamış. Birkaç yıl uzak kaldıktan sonra sahip olduğum küçük aksanı kaybettim. Buna üzülmüyorum.

"Buraya nasıl geldin ki?"

"Koltuk değneklerimi kullandım." Pazularını esnetiyor. "Doktor zor olacağını söylemişti ama çok kolay oldu. Kişisel antrenörle yaptığım tüm o seanslar karşılığını veriyor."

"Ne zaman spor salonu faresi oldun?"

Burnunu kırıştırıyor. "Bu terimi sevdiğimi sanmıyorum. Ama egzersiz yaşlı kadınlar için çok önemlidir. Hâlâ saatlerinizi koşu bandında mı geçiriyorsunuz?"

"Evet." Düşünemeyecek hale gelene kadar koşmak, çoğu gün aklımı başımda tutmamın tek yolu.

Yani, nispeten aklı başında.

"Belki ben yaralıyken kartımı kullanmana izin verirler. Onlara dava açmayacağımı hatırlatırım."

"Çok büyüksün."

Elimi okşadı. "Şimdi, şehirdeyken istediğin yere gitmekte özgür olmanı istiyorum. Kimsenin şaşırmaması için birkaç kişiye geleceğinizi söyledim. Eminim şimdiye kadar tüm kasabaya yayılmıştır."

"Eminim."

"Umarım dışarı çıkar ve insanları görürsün." Eli hâlâ benimkinin üzerinde ve endişeyle bana bakıyor.

"Kimse beni görmek istemiyor anne."

"Elbette var. Ve bence saklanmamanız en iyisi. Utanacak bir şeyiniz yok, değil mi?"

Bu gerçek bir soru, benim yanıtlamamı gerektiren bir soru. Annem bana sürekli, milyonlarca farklı şekilde Savvy'yi öldürüp öldürmediğimi soruyor. Belki de yeterince sorarsa eninde sonunda arkadaşımın beynini dağıttığımı ağzımdan kaçıracağımı düşünüyor. Israrcılığına hayranım.

"Hayır, utanacak bir şeyim yok," diye yalan söylüyorum.

"Doğru, canım." Yalan söylediğimi düşündüğünde hep böyle der.

Ve annem *kesinlikle* Savvy'nin öldüğü geceyi hatırlamadığım konusunda yalan söylediğimi düşünüyor. Yıllarca bana itiraf ettirmeye çalıştı.

Los Angeles'a gittikten sonra eve dönmem için beni sıkıştırdı: "*Buraya dönersen bir şeyler hatırlayabilirsin. Ya da yeni bir şey paylaşmak zorunda hissedebilirsin. Savvy için yaptıkları anma törenini gördün mü?*"

Tanrı yaklaşımını denedi: "Bir *sonraki hayatta affedilmek istiyorsan burada günahlarını itiraf etmeli ve kefaretini ödemelisin.*"

"*O gece Savvy ile birlikte olan tek kişi sendin, bu yüzden gerçeklerle yüzleşme zamanının geldiğini düşünüyorum.*"

Suçluluk duygusunu seçti (en sevdiği) - "O *ailenin neler yaşadığını biliyor musun? Bir açıklamaya ihtiyaçları var.*"

Annemin Savvy'yi öldürdüğümü itiraf etmemden daha çok istediği bir şey yok. Sadece yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğü için değil, bir katilin annesi olarak mükemmel olacağı için.

Kilisede bir yıldız olurdu. Bağışlama hakkında uzun konuşmalar yapacaktı. Bir katil yetiştirdiği için hissettiği suçluluk duygusunun üstesinden gelmekle ilgili bir kitap yazardı. Bazen onu bundan mahrum bıraktığım için, aslında (belki de) birini öldürdüğüm için olduğundan daha çok kızdığını düşünüyorum. Annem her şeyde en iyi olmayı seviyor ve ben onu bir katilin en iyi annesi olma fırsatından mahrum bıraktım. Cinayet *zanlısı* bir kadının en iyi annesi olamazsın. Bu aynı tınıyı vermiyor.

Ayağa kalkıyorum ve eli elimden kayıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim tatlım." Bana gülümsüyor ve ben de kapıya yöneliyorum. "Bu arada, kimse sana söyledi mi bilmiyorum ama şu podcaster şehre geri döndü. Gözünü dört açmak isteyebilirsin."

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BİRİNCİ BÖLÜM-"TANIDIĞINIZ EN TATLI KIZ"

Savannah'nın annesi Ivy Harper, Plumpton'a vardıktan kısa bir süre sonra beni evine davet ediyor. Bu birkaç konuşmanın ilkiydi.

Ben: Merhaba, Bayan Harper?

Ben! Sonunda seninle tanışmak çok güzel. İçeri gel, içeri gel. Ve lütfen bana Ivy de.

Ivy ufak tefek bir kadın, boyu 1.80'i biraz geçiyor, sarı saçları onu her gördüğümde özenle örülmüş. Savannah annesine çekmiş, duvarda asılı fotoğraflarını gördüğümde bundan bahsediyorum.

Ben: Vay canına, burada kaç yaşında? Aynı sana benziyor.

Onuncu sınıf , yani yaklaşık on beş. Bunları Paskalya Pazar ayininden sonra çekmiştik.

Harper'ların evi Savannah'nın büyüdüğü evle aynı. Büyük, dört yatak odalı, seyrek döşenmiş bir ev olduğu için daha da büyük görünüyor. Her yerde Savannah'nın resimleri var; duvarlarda, masalardaki resim çerçevelerinde, televizyonda oynayan slayt gösterisinde.

Ivy ile mutfağın hemen dışındaki aydınlık bir oda olan kahvaltı köşesindeki yuvarlak masaya oturduk ve bana Savannah'dan bahsetti. Ya da hayatındaki herkesin ona taktığı isimle Savvy'den.

Ivy: Savvy çok mutluydu. Tüm hayatı boyunca. Ergenlik çağında bile! Çok kötü bir bebekti, sürekli ağlardı, ama iki yaşına geldiğinde o l a b i l d i ğ i n c e neşeli oldu ve bu hiç bitmedi. Günleri oldu, sanırım, ama çoğunlukla gerçekten neşeli bir kadındı. Belki de *fazla* neşeliydi.

Ben: Nasıl yani?

Ivy: Ona sakin olmasını, her şeyi enine boyuna düşünmesini söylerdim. Bir şey hakkında çok heyecanlanır ve hemen yapmak isterdi. Yeni şeyler deneyimlemek için çok heyecanlıydı, bazen her şeyi bir anda yapmak ister gibiydi. Yavaşlamasını istedim. Ona bütün bir hayatı olduğunu söylerdim. Ama sanırım o bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Ben: Bana bir örnek verebilir misiniz?

Ivy: On yaşındayken - belki de on bir - ve biz hala New Orleans'ta yaşıyorduk, *Romeo ve Juliet*'in yerel prodüksiyonu için denemek istediğine karar verdi. Juliet rolü için. Ben de ona dedim ki, "Savvy, o rol bir çocuğa göre değil. O rol için sadece yetişkinler seçmelere katılabilir. Belki bir ergen olabilir ama on yaşında bir çocuk olamaz." Bana *çok* kızmıştı. Bana seçmelere gitmem için yalvardı, ben de hayır dedim ve bir gün okuldan sonra belediye otobüsüne atlayıp oraya gitti ve seçmelere tek başına katıldı.

Ben: Anladı mı?

Hayır, ama ona küçük bir rol daha verdiler. Ama tabii ki onu istemedi, Juliet'i istedi. O yüzden oynamadı. Sonunda Juliet'i oynadı, Plumpton Lisesi bir prodüksiyon yaptığında. O zaman on beş yaşındaydı. Rol ikinci sınıfa gidince büyük bir kargaşa oldu.

Ben: Plumpton'a ne zaman taşındınız? Savvy on yaşındayken New Orleans'ta olduğunu söylemiştin.

On iki yaşındayken. Keaton -en büyüğüm- liseye başlamak üzereydi ve Jerome ile ben her zaman Teksas'a geri taşınmayı planlamıştık. Ben San Antonio'da büyüdüm ve ikimiz de burayı seviyoruz. O zamanlar gerçekten iyi bir fiyata yeni evler inşa ediyorlardı, biz de hemen atladık.

Ben: Lucy ve Savannah birbirlerini okuldan mı tanıyorlardı?

Tabii, elbette. Burası oldukça küçük bir kasaba. Bütün çocuklar birbirini tanırdı, özellikle de aynı yaştalarsa.

Ben: Ama arkadaş değillerdi?

Hayır. Hiçbir ortak noktaları yoktu. Savvy amigo kızdı, öğrenci konseyindeydi, mezuniyet balosu kraliçesiydi. Lucy... bunların hiçbiri değildi.

Ben: Ne zaman arkadaş oldular?

Lucy kasabaya döndükten sonra. Savvy zaten buradaydı... bilirsiniz işte. Üniversitede işler yolunda gitmeyince birkaç yıllığına Plumpton'a dönmüştü. Pazar yemeğine geldi ve "Anne, Lucy Chase'i hatırlıyor musun?" dedi. Aslında hatırlamıyordum. Bana hatırlatmak zorunda kaldı. Bir keresinde bir çocuğa yumruk attığı için uzaklaştırma alan kız. Lucy o zamanlar böyle bilinirdi.

O da "Evet, UT'de tanıştığı bir adamla evlendi" dedi - Austin'deki Teksas Üniversitesi, tatlım - "ve şehre yeni taşındılar. Charles'a geldiğinde konuşmaya başladık." Charles şehir merkezindeki lüks bir restoran. Savvy eskiden orada barmenlik yapardı.

Ben: O zaman anlaştılar mı?

Evet. Savvy ilk başta biraz garip olduğunu söyledi. Lucy hemen Savvy'nin Tulane'den nasıl hoşlandığını sorar ve tabii ki Savvy ona birinci sınıftan sonra ayrıldığını söylemek zorunda kalır. O... [*uzun bir iç çekiş*]. Savvy o zamanlar bunu yapıyordu, olayı hafife alıyor ve bir nevi kendisiyle dalga geçiyordu. Başkası yapmadan önce espri yapmak falan. Bundan hoşlanmamıştım.

Ben: O ne derdi?

Ivy: İnsanlara "Partilerde uzmanlaştım" ya da "Berbat bir üniversite öğrencisiydim ama gerçekten mükemmel bir kız öğrenci yurdu kızıydım" gibi şeyler söylerdi. Bu onu aptal gibi gösterirdi ama o aptal değildi. Tulane'den burs kazanmıştı. Lise birinciydi, Tanrı aşkına! Sadece çok gençti. Pek çok 18 yaşındaki gencin evden ayrılmayı başardığını biliyorum ama o başaramadı. Kendi başına olmaya hazır olmayan tatlı bir kızdı. Lucy kasabaya geri taşındığında nihayet ayakları üzerinde durmaya başlamıştı.

Ben: Başlarda garip olduğunu mu söylemiştin? Üniversite olayı yüzünden mi?

Ivy: Savvy Lucy'nin ilk başta gerçekten rahatsız göründüğünü ve Matt'in araya girip onu kurtarmak zorunda kaldığını söyledi. Matt bunu hep yapıyordu. O gerçek bir büyücü. Lucy'de ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sanırım Lucy ve Savvy konuşmaya başladılar ve ertesi gün bir şeyler içmek için buluşmaya karar verdiler. Dürüst olmak gerekirse, bu olaydan hemen soğudum.

Ben: Neden?

Lucy, Savvy 'ye acıyor gibiydi. Lucy zengin, yakışıklı kocasıyla kasabaya geri taşınmıştı, bu muhteşem eski evi satın almışlardı ve kocasının bu süslü bira fabrikası restoranını açmasına yardım ediyordu. Ve sonra o geldi

üniversiteyi bırakıp barmenlik yapan eski mezuniyet balosu kraliçesinin karşısında mı? Lütfen. Lucy'nin işlerin tersine dönmesinden hoşlandığı o kadar belliydi ki.

Ben: Savvy bu izlenimi Lucy'den mi aldı?

Hayır. En azından o söylemedi. Ama Lucy söz konusu olduğunda o kızın at gözlükleri vardı. Gerçek kadını göremedi. Çok geç olana kadar.

YEDİNCİ BÖLÜM

LUCY

Hayatımın ilk on sekiz yılında yaşadığım yatak odası, gençliğimdeki haline hiç benzemiyor. Los Angeles'a gitmeden önce tüm odayı temizledim. Her şeyi duvarlardan söküp kutuladım, dolabı ve şifonyeri boşalttım, tüm eski defterleri ve okul ödevlerini masama attım.

Annem bir noktada mobilyaları değiştirdi - ikiz yatak şimdi kraliçe, şifonyer ve masa yeni - ve bu yüzden oda benim olduğum zamandan tamamen farklı. Rahatladım.

Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve kaya gibi sert olan yatağa uzandım. Annem yumuşak yatakların sırtınız için kötü olduğunu düşünüyor ve aksi halde ikna olmayacak.

Birkaç e-posta aldım, birkaçı kitapla ilgili, biri nefret mesajıyla ilgili ("*Suçlamaları düşürmek için kiminle yattın, seni kötü kaltak?*") ve biri de menajerim Aubrey'den. Aubrey Vargas sürekli neşeli bir kadındır ve bana podcast konusunda hiç endişeli olmadığına dair bir sürü ünlem işareti içeren bir e-posta gönderdi. "*Gerçek adın her zamanki gibi burada gizli tutulacak! Umarım Teksas'ta harika vakit geçirirsiniz!*"

Elbette, Aubrey. En iyi zaman.

Ayrıca bir yığın sosyal medya bildirimim var ve bunları hızlıca gözden geçiriyorum. Sadece Eva Knightley adı altında aktif sosyal medya hesaplarım var. Bir zamanlar Instagram, Facebook ve Twitter hesaplarım vardı ama onları uzun zaman önce kapattım. Çok riskli geliyordu. Bu podcast'ten önce yıllarca sosyal medya radarının altından zar zor geçtim. Kaderi kışkırtmak istemedim.

Eva Knightley, çok sayıda (sadece internette) arkadaşı olan şen şakrak bir aşk romanı yazarıdır. Kimse onun birini öldürdüğünü düşünmüyor.

ara sıra kurgusal karakterler.

Facebook okuyucu grubu sayfamdaki yorumlara göz gezdiriyorum, birkaç kişi son kitabımdaki kötü eski erkek arkadaş Clayton'ı tartışıyor.

"*Clayton'ın sonunda gizemli bir şekilde öleceğini düşünen bir tek ben miyim?"* Amber Hutton yazdı.

"*Evet!"* Erica Burton cevap verdi. "*Poppy 'Yarın ortadan kaybolsan kimse seni özlemez Clayton' dediğinde, 'O adamı öldürecek! Ve ben bu konuda üzülmeyeceğim!*"

"*LOL*," diye yanıtladı Amber, "*%100. Bir an için elime gerçekten tuhaf bir aşk romanı mı aldım diye düşündüm çünkü kadın kahraman genelde insanları öldürmez.*"

"Eva, belki de sen de seri katil kitapları yazmalısın!"

Bir cevap yazarken homurdanıyorum. "*Fena fikir değil. Dikkat et dünya, cinayet dönemime giriyorum!*"

Yorum hemen beğeni ve kahkaha almaya başladı. Gerçekte kim olduğumu bilselerdi bunun komik olduğunu düşünürler miydi merak ediyorum.

"*Lucy, yemek!" diye* sesleniyor annem aşağıdan ve birden yine on altı yaşıma giriyorum. Keşke o aptal otel odasını alsaydım.

★ ★ ★

Akşam yemeğini babam yaptı. Annem de babam da yemek yapar ama çoğu zaman babam yapar. O bu işte daha iyi ve sinirlendiğinde tencereleri ocağa yüksek sesle vurmaktan hoşlanıyor.

Bu gece çok fazla gürültü oldu.

Bize katılabilmesi için büyükannemi almayı teklif ettim ama o yorgun olduğunu iddia etti ve sabah gelmemi söyledi. Telefonu kapattığımda annem yardımsever bir şekilde "Yorgun demek sarhoş demek," diye açıkladı.

Şimdi masada ailemin karşısında oturuyorum. İkisi de diğer tarafta, bana karşı birleşmiş durumdalar. Ya da belki de hep orada oturuyorlar. Garip ama belki de birbirlerine bakmak istemiyorlar.

Kızarmış tavuktan bir ısırık aldım. Babamın hayal kırıklığı yemeklerine yansımıyor. İnsanlar yemeklerin daha lezzetli olduğunu iddia etmeyi severler.

Sevgi - büyükannelerinin turtasını yaptıklarında tadının iyi olmaması, bu yüzden onu iyi yapan şeyin sevgi olması gerektiği gibi.

Bence bu saçmalık. Muhtemelen sadece ekstra tereyağı ya da daha kaliteli şeker onu iyi yapmıştır.

Babamın yemekleri bunun kanıtıdır. Sevgiyle yapılmaz; kızgınlık ve hayal kırıklığıyla yapılır. Ve tadı hala harika.

"İşler nasıl Lucy?" Annem uzun şeftali tırnaklarını kullanarak tavuk göğsünün derisini yavaşça soyuyor. Onu tabağının kenarına atıyor ki bu bana utanç verici geliyor.

Onun yerine yemeğime bakıyorum. "İyiyim. Her zamanki gibi." Ailemin kovulduğumu bilmesine gerek yok. Benim hakkımdaki düşünceleri zaten yeterince düşük.

"Bu çok iyi. Hâlâ şu eğitim yayıncısı için çalışıyorsun, değil mi? Redaksiyon falan mı yapıyorsun?"

"Evet." O işi iki yıl önce birkaç aylığına almıştım. Yeterince yakın.

"Yazım ve dilbilgisi hatalarını *hep* fark ederdin. Don, hatırlıyorsun, değil mi? Kilise programını işaretler ve papaza verirdi."

"Hatırlıyorum," diyor babam. "Sanırım Jan bu konuda sonsuza dek kin besleyecek."

"Jan programları yazarken daha iyi bir iş çıkarmalıydı," diyorum.

Annem gülüyor, çünkü bu doğru. O programlar tam bir utanç kaynağıydı. Yıllarca vaazlar sırasında tüm hataları sayarak kendimi eğlendirdim, ancak on beş yaşıma geldiğimde artık dayanamadım ve düzeltmelerimi ayinden sonra papaza teslim ettim. İşi her hafta bunları daktilo etmek olan resepsiyon görevlisi Jan'a küçük bir pislik gibi görünmüş olmalıyım.

Bültende *public* yerine *pubic* kullandığını belirttikten sonra Jan'ı değiştirdiler. Gençlik grubum kendini kaybetti. *Plumpton Baptist Kilisesi Halk Etkinlikleri* gördüğümüz en komik şeydi.

Jan'a kilisede başka bir iş verildi, ama ondan sonra kesinlikle benden hep nefret etti. Jan'ın işlerini düzeltmeye zahmet etmemesi benim suçum değil.

Şimdi (ailem dışında) bunu hatırlayan var mı merak ediyorum. Kilise belgelerini agresif bir şekilde kopyalamak, sonraki birkaç yıldaki olaylar göz önüne alındığında oldukça uysal görünüyor.

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BÖLÜM 2- "BIR KALTAĞI KESMEKTE TEREDDÜT ETMEZDI"

Savannah hakkında dışarıda çok fazla bilgi var. Arkadaşlarının ve ailesinin çoğu onun hayatıyla ilgili hikayeler anlattılar. Ama Lucy? O daha çok bir gizem. Konuştuğum pek çok kişi odak noktasının Lucy'de değil Savannah'da kalmasını istediklerini söyledi. Ne de olsa öldürülen Savannah'ydı.

Ancak Lucy hakkında konuşmadan Savannah hakkında konuşamazsınız. Bu yüzden insanlardan onunla ilgili ayrıntıları ve cinayet öncesine dair hatırladıkları şeyleri istedim. İşte Plumpton'da büyüyen ve Lucy ile aynı okula giden Ross Ayers.

Ross: Yani, Lucy... biz küçükken iyiydi. İyi sayılırdı, sanırım. Ama sonra... Bilmiyorum. O ...

Ben: O ne?

Ross: Şimdi de katiller hakkında politik olarak doğru mu davranmalıyım? Yüce Tanrım. O bir kaltaktı, tamam mı? Kocaman bir kaltaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

LUCY

Ertesi sabah büyükannemi görmeye gittim. Annemi davet ediyorum, hayır demesini umuyorum ama koltuk değneklerini kapıp topallayarak arabama doğru gidiyor.

"Sana evin resmini gönderdi mi?" Plumpton sokaklarında gezinirken annem soruyor. Dehşete kapılsam da onları çok iyi hatırlıyorum.

"Hayır."

"Tanrım, bu korkunç. Çok utandım."

★ ★ ★

Korkunç değil. Ancak son derece tuhaf.

Önünde duruyorum ve başımı eğiyorum. "Huh."

Annem koltuk değneklerini toprağa saplarken homurdanıyor ve yanımda duruyor. "Bu... şeyi almak için eski evini sattı - ki parası ödenmişti, eklemek isterim."

"Pembe."

"Evet."

"Bundan bahsetmesi gerekirdi diye düşünüyorum."

"Bilerek bu renge boyattı. Kahverengi olması gerekiyordu."

"Huh."

"İki yüz elli metre kare. Dünyada kim iki yüz elli metrekarede yaşamak ister ki?"

"Büyükanne, görünüşe göre."

"Peki neden tekerlekli? Onu nereye götürecek? Teksas'tan hiç ayrılmadı."

İtiraf etmeliyim ki bu iyi bir nokta.

Küçük ev aslında çok şirin. Temelde tekerlekler üzerinde kare bir kutu ama belli bir cazibesi var ve bu sadece neşeli pembe renginden kaynaklanmıyor. Sol tarafında bir bahçe, önünde ise iki sandalye ve küçük bir masa var. Etrafı ağaçlarla çevrili bir arsa üzerinde, çok daha büyük bir ev uzaktan zar zor görülebiliyor.

Kapı açılır ve büyükannem dışarı çıkar. Üzerinde bol, soluk mavi bir elbise ve eteklerinde beyaz papatyalar var. Gri saçları topuz yapılmış ve dudakları neredeyse evle uyumlu parlak pembe bir renkte. Seksen yaşıma geldiğimde bu kadar iyi görüneceğimi sanmıyorum.

"Lucy!" Kollarını iki yana açıyor.

Onu kucaklamak için çimlerin üzerinde yürüyorum. Uzaklaştığımda beni kol mesafesinde tutuyor.

"Sen sadece en sevdiğim torunum değilsin, aynı zamanda açık ara en çekici torunumsun."

"*Anne*." Annem homurdanarak yanımda durdu. "Keşke bunu söylemeyi bıraksan. Bu çok kaba."

"Sadece diğerlerine söylersen kabalık olur." Büyükanne arkasını dönüyor ve bizi takip etmemiz için el sallıyor. "İçeri gelin! Buzlu çay yaptım."

Onu içeri kadar takip ediyorum, sıcaktan çıkarken soğuk hava yüzüme çarpıyor. Annem titriyor. Küçük bir evin iyi yanlarından biri, yazın serin tutmak kolay. Ya da dondurucu soğuk, eğer büyükanneyseniz.

İki yüz elli metre karelik ev, alanı etkileyici bir şekilde kullanıyor. Sağımda bir mini mutfak, solumda ise duvara dayalı bir kanepe ve karşısında bir televizyon var. Bir an için onun kanepede uyuyup uyumadığını merak ediyorum, ta ki duvarın içine sıkıştırılmış bir açılır yatak görene kadar. Uzak köşede kapısı sadece perdeyle kapatılmış bir banyo var.

"Otur Kathleen, o koltuk değnekleriyle beni geriyorsun." Büyükanne kanepeyi işaret etti ve annem itaatkâr bir şekilde oturdu. Koltuk değneklerini duvara dayadım.

"Gördün mü, misafirim olduğunda masanın yerini değiştirebiliyorum!" Büyükanne küçük kare masayı kanepenin önüne doğru kaydırıyor.

Altından çektiği taburelerden birine oturuyorum. "Çok güzelmiş."

Annem bana onu cesaretlendirmemem gerektiği gibi bir bakış fırlatıyor. Büyükannem bir sürahiden üç bardağa çay dolduruyor ve sonra ikisini masaya bırakıyor.

Bunlar sapsız kadehler, kırmızı şarap için kullanmanız gereken türden. Bunu biliyorum çünkü Nathan şarap konusunda dayanılmaz derecede iddialı. Ben şarabımı doğrudan kutudan içmeyi severim.

"Böyle düşünmene sevindim. Annen son derece onaylamıyor."

Çayımdan uzun bir yudum alıp ona gülümsüyorum. Büyükannem çayınızı şekerli mi yoksa şekersiz mi istediğinizi sormaz. Ona göre buzlu çay sadece tek bir şekilde yapılır; bardağın dibinde güzel bir şeker tabakası bırakacak kadar tatlı. (Haklı.)

Annem kollarını onaylamadığını hissettiren bir şekilde sallıyor. "Üç yatak odalı bir evin vardı! Ve şimdi bir dolapta yaşıyorsun!"

"Küçük evler çok moda. Y kuşağı onları seviyor."

"Sen Y kuşağı değilsin."

Bir kez omuz silkiyor, Arya Stark'ı gururlandıracak bir omuz silkme.

Annem bana baktı. Kaşlarının arasında birbirine uyan iki dikey çizgi belirdi. "Eski evi çok güzeldi. Mutfakta büyük pencereleri ve arkada bir güneş odası vardı."

Bunu bana sanki evi iyi hatırlamıyormuşum gibi söylüyor. Sanki çocukken evdeki bağırış çağırış ve gerginlikten kaçmak için pek çok akşamı orada geçirmemişim gibi. Büyükannem ve ben mutfak masasında oturur, akşam yemeğimi mahvedecek şekerleri yer, bir yandan da büyük pencerelerden dışarı, sokakta sürekli küçük köpeğini kovalamak zorunda kalan komşuya bakardık.

"Güneşlenme odası zaten çoğu zaman çok sıcak oluyordu," diyorum.

Annem iç geçiriyor.

Büyükanne başıyla onaylıyor ve sonra bir şişe votka almak için dolaba uzanıyor. Çayına biraz döküyor.

Annem dudaklarını büzüyor. "Anne, daha öğlen bile olmadı."

"Ne demek istiyorsun?" Bardağa biraz daha döküyor. "Lucy, sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Gülmemeye çalışıyorum.

"Ciddi olarak anlamıyorum.

yetmişli yıllar," diyor annem.

Büyükanne masanın başına oturur. "Neden olmasın? Gördüğüm kadarıyla, bir içki problemi geliştirmek için mükemmel bir zaman gibi görünüyor. Buralar cehennem gibi sıkıcı."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Annem anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Bugünlük biraz ara verelim, olur mu?" Büyükanne içkisinden uzun bir yudum alır. "Lucy Los Angeles'a döndükten sonra tüm hayat seçimlerimi yargılamaya devam edebilirsin."

Annem derin bir iç çekiyor ama itiraz etmiyor. Soluk yeşil bluzunun önünü düzeltiyor, sanki yakasının düzgün olması bu durumu da düzeltebilirmiş gibi.

"L.A. nasıl?" Büyükannem soruyor. "Nathan nasıl?"

"Mmhhh ... Sanırım bu iş yoluna girmek üzere." Hâlâ taşaklarını bulup beni resmen terk etmedi ama bu sabah *döndüğünde konuşalım diye bir* mesaj aldım ve henüz cevap vermedim.

Annem benden büyükanneme bakıyor, yüzünde küçük bir kaş çatma var. Annemin Nathan'dan haberi yoktu. Şimdi anlıyorum ki annem büyük ihtimalle büyükannemle ne kadar sık konuştuğum hakkında hiçbir fikre sahip değil. Benim onunla konuştuğumdan çok daha sık.

Büyükanne de annemin yüz ifadesini fark etti ve şimdi kendinden çok memnun görünüyor. "Plumpton nasıl? Gittiğinden farklı mı?"

"Birazcık. Bir Starbucks var."

Annem çayını içiyor ve yüzünü buruşturuyor. Çayını masanın diğer tarafına doğru iterek bırakıyor. "Parti için ne yapmak istediğini düşündün mü?"

"Evet, bir liste yaptım." Sandalyesinden fırlıyor - seksen yaşından çok daha gençmiş gibi hareket ediyor - ve mutfak tezgahından bir kağıt parçası alıyor. Bana uzattı. Davet edilecek kişilerin listesi, birkaç yemek önerisi ve bir kokteyl listesi. En altta, büyük harflerle "PIE" yazıyor.

"Pasta yerine mi?" Kelimeyi işaret ediyorum.

"Evet. Birkaç çeşit turta. Ama kesinlikle cevizli. Ve elmalı. Ve şeftalili."

Gülüyorum. "Tamam. Eminim babam bunu
halledebilir." Annem başını sallıyor. "Don
mükemmel elmalı turta yapar."

Büyükannem bana baktı. "Şu radyo sunucusunun şehirde olduğunu
biliyor musun?"

"Podcaster, anne. Artık onlara podcaster diyorlar." Annem bana bakıyor ve sonra hızla uzaklaşıyor.

Kollarımdaki tüyleri ovuyorum. "Annem söyledi."

Büyük votka şişesi hala tezgahın üzerinde duruyor. Onu annemin kafasında parçaladığımı hayal ediyorum.

Yumuşak bir ses kulağıma fısıldıyor, "*Hadi öldürelim-*"

"Seninle hiç iletişime geçmeye çalıştı mı?" Büyükannem soruyor.

"Hadi öldürelim-"

Şimdi olmaz. Başımı sallıyorum ve ses de uzaklaşıyor. "Bana e-posta gönderdi." Annem göz kırptı. "Ne hakkında?"

"Bir röportaj yapmak hakkında." "Ne dediniz?"

"Hiçbir şey. Cevap vermedim."

Dilini şaklatıyor. "Bu çok kaba."

"Savvy hakkındaki e-postalara hiç yanıt vermiyorum." "Seni suçlayamam," diyor büyükannem.

Annem sandalyesinde arkasına yaslandı. "Çok iyi biriydi."

"Tabii ki öyleydi; senden bir şey istiyordu." Büyükannem dikkatini tekrar bana çevirdi. "Kasabadayken birilerini görmeye gidecek misin? Eski arkadaşlarından birini?"

Homurdanıyorum. "Ne arkadaşı?"

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

İKİNCİ BÖLÜM-"BİR OROSPUYU KESMEKTE TEREDDÜT ETMEZDİ"

Lucy üniversiteden sonra Plumpton'a geri döndüğünde, "Blok" olarak anılan bir mahalleye taşındı. Blok aslında bir meydan oluşturan birkaç bloktan oluşuyor. Şehir merkezinin ana şeridine yürüme mesafesinde olan bu bölge, bir zamanlar harap bir haldeydi ve Plumpton'un geri kalanının büyümesine ayak uyduramamıştı.

Yaklaşık yirmi yıl önce, eski evlerin çoğunu yıktılar ve bazılarını da yenilediler. Burası kısa sürede genç ve varlıklı çiftlerin ev satın almak için tercih ettiği popüler bir yer haline geldi ve şu anda şehrin en seçkin bölgelerinden biri.

Matt ve Lucy'nin Hampton House'u satın alması mahallede heyecan yarattı. Eşiyle birlikte mahalleye taşınan ilk kişilerden biri olan Joanna Clarkson ile konuştum.

Joanna, parlak, devasa mutfağının etrafında koşuşturan, sonunda onu oturup benimle konuşmaya ikna etmeden önce bana atıştırmalıklar hazırlamaya çalışan bir kadın kasırgasıdır.

Joanna: Hampton House yirminci yüzyılın başlarında inşa edilmiş büyük ve güzel bir evdi. Yetmişli yıllarda müzeye dönüştürüldü, doksanlı yıllarda kapatıldı ve o bölge yokuş aşağı gittiğinde yıllarca tahtalarla kapatıldı. Bölgeyi yeniden inşa etmeye başladıklarında o evi yıkmadılar. İçini boşalttılar ve bu muhteşem, büyüleyici eve dönüştürdüler. Etrafı saran verandalar ve kocaman pencereler... Gördünüz mü?

Ben: Aslında daha önce oraya uğramıştım.

Joanna: Çok güzel. Sanırım bir ara pansiyona dönüştürülmesi konuşulmuştu. Ama sanırım bu planlar değişti ve ilk başta Dale'e satıldı - o belediye başkanıydı. O ve karısı birkaç yıl orada yaşadılar ve Matt ve Lucy buraya taşınırken evi satışa çıkardılar. Birden fazla teklif vardı ama Dale Lucy yüzünden onları seçti.

Ben: Onu tanıyor muydu?

Joanna: Ailesini tanıyordu. Herkes tanıyordu. Ailesinin kasabayla olan geçmişini göz önünde bulundurduğumuzda, ona verilmesi doğru gibi geldi. Lucy'nin paralı bir adamla evlendiği için gerçekten şanslı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Aksi takdirde o evi asla alamazdı. Aslında insanlar Lucy'nin Matt ile genel olarak şanslı olduğunu düşünüyordu.

Ben: Öyle mi? Buralarda sevilen biri miydi?

Evet. Şaka mı yapıyorsun? İnsanlar onu *severdi.* Ve bu sadece ... bunu gösteriyor, değil mi?

Ben: Ne?

Joanna: Erkekler. Üzgünüm tatlım, bunu kişisel algılama ama Matt ve Lucy, erkeklerin sadece dış görünüşe önem verdiğini kanıtlar gibiydi. Çünkü Lucy çok güzel ama.

Ben: Ama?

Joanna: Sanırım böyle göründüğünde kibar olmak zorunda değilsin, değil mi?

Ben: Çok arkadaşı var mıydı? Anlatılanlara göre oldukça sosyal biriymiş.

Joanna: Sanırım.

Lucy'nin lisedeki en iyi arkadaşlarından biri olan Nina Garcia ile de konuştum. Nina yakındaki bir hastanede hemşire ve evine vardığımda hala pembe önlüğünü giyiyordu, siyah saçları bir tokadan dökülüyordu.

Nina: Üzgünüm, 12 saatlik vardiya. Dağınık durumdayım. Ne diyordun?

Ben: Lucy üniversiteden sonra geri taşındığında şaşırdınız mı?

Hayır, hiç de değil. Lucy'nin ailesi, anne tarafından, çok eskiden beri buradalar. Sanırım buraya yerleşen ilk ailelerden biriydiler. Savvy gibi amigo kız tipi olmasa da küçük kasaba hayatını benimsemişti. Stars Hollow gibi havalı bir kasaba olduğumuzu söylerdi.

Ben: Stars Hollow'u bilmiyorum. Neresi orası?

Nina: *Gilmore Girls*'den, Ben. 2000'lerin başında televizyon izlemeyi öğrenmelisin.

Ben: Hemen ilgileneceğim.

Nina: Daha fazla şarap dışında. Biz Stars Hollow'uz, ama daha fazla şarap ve kovboy çizmeleriyle. Her neyse, Lucy ve ben üniversitede biraz ayrı kaldık - farklı üniversitelere gittik - ama bana düğünden sonra Matt ile geri taşınacağını mesaj attığında çok heyecanlandım. Ailesini ziyaret ettiklerinde Matt'in kasabaya aşık olduğunu ve bir bira fabrikası/restoran açmak istediğini söyledi. Çok fazla turist geldiği için bunun mükemmel olacağını düşünmüş. Şarapla ilgilenmeyen kocaları çekebileceğini düşünmüş. İşe yaramadı sanırım. Sadece birkaç yıl açık kaldı.

Ben: Geri taşındığında yeniden mi birleştiniz?

Nina: Ehhh ... sayılır mı? Yani, planımız buydu. Ama ikimiz de değişmiştik ve bu biraz zordu. Ben ilk çocuğumu doğurmak üzereydim, o ise henüz çocuk düşünmüyordu, yani pek fazla ortak noktamız yoktu. Eski sevgilim de... evde olmamı tercih ediyordu. Sonra Lucy, Savvy ve mahallesindeki bazı kadınlarla takılmaya başladı. Arkadaşlığımız bozuldu. Lise arkadaşlıkları her zaman yetişkinliğe taşınmaz, bilirsiniz.

Ben: Elbette.

Nina: Ve Lucy ve Savvy... yoğun, takıntıya benzer bir arkadaşlıkları vardı, biliyor musun?

Ben: Bilmiyorum.

Nina: Sanırım bunu daha çok kadınlar yapıyor. Ama bazen ruh eşiniz gibi olan bir kızla tanışırsınız. Romantik anlamda değil ama arkadaş anlamında. Bu neredeyse daha yoğun olabiliyor. Savvy ve Lucy'nin o yoğun arkadaş- ruh eşi ilişkilerinden birinde olduklarını söyleyebilirsiniz.

Ben: Yoğun bir ilişkide genellikle oldukça ciddi iniş çıkışlar olur. Kavga ettiler mi?

Nina: Gerçekten bilmiyorum. Onlarla fazla takılmadım.

Ben: Lucy'nin sinirli olduğunu duymuştum. Bunu hiç gördün mü?

Nina: Yani... Bilmiyorum. Eğer bir erkek olsaydı insanlar onun öfkeli olduğunu söyler miydi? Gerektiğinde kendini savunduğunu söylerlerdi.

Ben de öyle düşünüyorum. Lucy kendini savunmaktan korkmazdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

LUCY

Markete girene kadar bugünün Cumartesi olduğunu fark etmiyorum. İşim olmadığı için zaman kavramım yok.

Ama görünüşe göre bugün Cumartesi ve tüm Plumpton kasabası market alışverişine çıkmış. Kasabada iki büyük market var, ancak diğeri boktan ve kalan ürünleri alıyor.

Yine de oraya gitmeliydim.

Çünkü içeri girdiğim andan itibaren insanların beni tanıdığını söyleyebilirim.

Ben.

Los Angeles'ta hiç kimse beni tanımadı. Podcast öncesi, sadece İnternetin cinayet takıntılı küçük bir köşesiyle ünlü. Los Angeles'ta görülecek çok daha heyecan verici insanlar var. Polisiye dizilerden birinde oynayan bir adam evimin yakınındaki bakkaldan alışveriş yapıyor. Sekiz sezondur muhteşem partnerinden hafifçe rahatsız olmuş gibi görünen adam manav reyonunda avokado sıkarken kimse belki de bir katili fark etmeyecektir.

Ama Plumpton'da avokado fondipleyen aktör yok. Şehirdeki en büyük ünlü benim.

El arabamı büyük bir tuvalet kâğıdı kutusunun yanından geçirirken, saçları kırlaşmış bir kadın bana aval aval bakmıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Onun kim olduğunu bilmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Savvy dışında bu kasabadaki insanlarla ilgili tüm anılarımı unutmak için elimden geleni yapıyorum. İronik bir şekilde, Savvy istediğim tek anı.

Annem bir liste yaptı; yumurta ve ekmek gibi genel ihtiyaçların yanı sıra parti için de birkaç şey. El arabamı olabildiğince hızlı bir şekilde reyonlara doğru itiyorum. Annem listeye ayran koymamıştı ama ben yine de alıyorum, umarım

babamı bisküvi yapmaya teşvik edecek. Ve çikolatalı pasta. Eğer burada olmak zorundaysam, en azından babamın yemeklerinden yiyeceğim.

Yiyecekleri arabama yığıyorum, birkaç poşet şeker alıyorum (kafamda insanları öldürmeyi durduramamamı saymazsanız, şeker benim en büyük zayıflığım) ve çok uzun kasa kuyruklarına doğru ilerliyorum.

"Lucy?" Şaşkın, tanıdık ses mağazanın en az yarısının duyabileceği kadar yüksek çıkıyor.

Kaynağı bulmak için döndüğümde irkilmemeye çalışıyorum. Nina Garcia bir sonraki kasada duruyor, ağzı bir karış açık.

"Vay canına. Selam." Ellerini, onu son gördüğümden biraz daha geniş olan kalçalarının üzerine koyuyor. Aslında her yeri daha kıvrımlı. Belden kıvrılan elbiselerin içinde güzel görünen kadınlardan. Ben o elbiselerin içinde berbat görünüyorum. Çuval giymiş bir sopa gibi.

"Merhaba, Nina." Gülümsemeye çalışıyorum. Savvy ölmeden önce onu görmemiş ya da konuşmamıştım. Onunla iki gün önce karşılaşsaydım, bu konuda hâlâ kırgın olabilirdim.

Podcast'i dinledikten sonra, kin tutmayı daha zor buluyorum.
Ve genellikle kin tutma konusunda çok iyiyimdir. Bu benim en iyi yeteneklerimden biri.

"Gel buraya kızım, sarıl bana!" Ben tepki veremeden öne doğru bir adım atıyor ve kollarını bana doluyor. Uzun, dalgalı siyah saçları sahte hindistan cevizi gibi kokuyor.

Nina'nın bu samimiyeti karşısında ne yapacağımı bilemiyorum. Teksas'a özgü bir şey olabilir sanırım. Teksaslıların yaptığı sahte dostluk "senden nefret etmeme rağmen her şey yolundaymış gibi davranma" şeyi buraya son geldiğimde benim için geçerli değildi. Ama belki de beş yıl bu düşmanlık seviyesini sürdürmek için çok uzun bir süredir. Teksaslılar (yüzünüze karşı) kibar değillerse hiçbir şeydir.

Ama podcast'te Nina'nın sesi aslında benden nefret ediyormuş gibi çıkmıyordu. Beni tutkuyla savunmuyordu ama beni otobüsün altına da atmıyordu. Beni berbat gösterecek pek çok lise hikâyesi anlatabilirdi.

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Mağazanın karşısından bana "*Umarım sana kamyon çarpar!" diye* bağırsaydı çok daha rahat olurdum.

Ama sarılmak? Sarılmak garip.

Sırtını sıvazlıyorum ve o uzaklaşırken rahatsız görünmemeye çalışıyorum.

"Şehre geleceğini duymuştum ama açıkçası inanmamıştım." Parmağıyla bir yukarı bir aşağı vücudumu işaret ediyor. "Bu arada harika görünüyorsun. Los Angeles nasıl?"

"Hava... güzel. Bilirsiniz, güneşli."

"Eminim öyledir. Orayı bir kez ziyaret etmiştim. Tüm turist olayını yaptım, el izlerini falan gördüm." Gözleri arkamdaki bir şeye kayıyor ve bana bakan iki kadını görmek için dönüyorum. Göz göze geldiğimizde biri ters ters bakıyor.

Bir makas rafının yanında duruyor ve plastiği koparıp boğazına soktuğunu hayal ediyorum.

"Bu şekilde kesersen çok fazla kan olur, hadi öldürelim-"

Kahretsin. Ses geri geldi. Lanet olsun.

Olmuyormuş gibi davranarak sesin tekrar kaybolacağını ummuştum. Plumpton'dan ayrıldığımdan beri ortalık çok sessizdi.

"Hadi öldürelim-"

"Annen nasıl?" Nina soruyor. "Kötü bir mola verdiğini duydum."

Düşmanca davranan kadınlara arkamı dönüyorum ve ses sakinleşiyor. "O iyi, sanırım. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Eminim öyledir." Gülüyor. Önündeki kadın ilerliyor ve Nina arabasını yukarı itiyor ve sonra bana dönüyor. "Büyükannenizin doğum günü için mi buradasınız yoksa...?"

"Başka neden burada olayım ki?"

Telaşlanmış görünüyor. "Oh, şey, Ben'in şehre döndüğünü düşünmüştüm... onu biliyorsun, değil mi?"

Kendini beğenmiş podcaster'dan bahsedilince midem ayağa kalkıyor. Pusuda bekliyor olabilirmiş gibi etrafıma hızlıca bir göz atıyorum.

"Evet, annem buralarda olduğunu söyledi."

Nina dudağını çiğniyor ve sonra arabasını tekrar ilerlettiği için rahatlamış görünüyor. Atıştırmalık ve dudak kremi sıralarının etrafına eğiliyor. "Yakında bir araya gelelim, tamam mı? Evi arayacağım. Gelip çocukları görmelisin."

Çocuklarını görmemi istemesine imkan yok. Ben çocuklara uygun değilim. Bu sefer gerçekten kibar davranıyor. "Elbette."

Gülümsüyor. "Yakında konuşuruz, Lucy."

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

İKİNCİ BÖLÜM-"BİR OROSPUYU KESMEKTE TEREDDÜT ETMEZDİ"

Lucy'nin birçok eski arkadaşı ve birlikte büyüdüğü insanlarla konuştum ve konuşmalarımızda bir tema ortaya çıktı.

Jill: Lucy'nin öfkesi vardı. Bir kaltağı kesmekte tereddüt etmezdi.

Bu Jill Lopez. Lucy ve Savannah'nın cinayet gecesi katıldığı düğün aslında onun düğünüydü, bu gerçeği dile getirmemden hoşlanmıyor.

Jill: Evet, o benim düğünümdü. Ve evet, bu anıyı sonsuza dek mahvettiği için Lucy'ye kızgınım. Onu o kadar iyi tanımıyordum bile. Onu davet etmemeliydim ama annem tüm Plumpton'ı davet etmek istedi.

Ben: Ama Lucy'yi "bir kaltağı kesmekten çekinmeyeceğini" bilecek kadar iyi tanıyordunuz?

Jill: Bunu herkes biliyordu.

Liseden sınıf arkadaşı olan Ross Ayers, Lucy'nin öfkesini bizzat tatmıştır.

Ross: Gördün mü? Şurada mı?

Ben: Burnun mu?

Ross: O yumru mu? O Lucy. Son sınıfta kırmıştı.

Ben: Burnunu mu kırdı?

Ross: Evet. Keşke mahkemede ifade verebilseydim, herkese onun ne kadar deli olduğunu söyleyebilseydim. Vurduğu ilk adam ben bile değildim! Birkaç ay önce CVS'de bir adamı dövmüştü.

Ben: Ne oldu? Lucy sana vurduğunda yani.

Ross: Okuldan sonra ben ve birkaç arkadaşım otoparkta takılıyorduk, araçlarımızı bekliyorduk ve Lucy dışarı çıktı. Lucy beni gördü ve tamamen ç ı l d ı r d ı . Bu kızın gözlerinde cinayet var. Yakınlardaki bazı çocuklar basketbol oynamaktan yeni dönmüşlerdi ve Lucy topu onların elinden kapıp bana fırlattı. Sadece birkaç metre öteden. Tam burnuma isabet etti. Sonra bir çığlık attı -ne dediğini bile hatırlamıyorum- *beni* yumrukladı ve gitti. Hayır, gitmedi. Bir arkadaşı onu sürükledi.

Ben: Bunu neden yaptı? İkiniz daha önce etkileşimde bulundunuz mu?

Ross: Neredeyse hiç! Sınıfta falan ama hiç sohbet ettiğimizi bile sanmıyorum. Kendini kaybetti. Nedenini bilmiyorum.

Sonra Emmett Chapman'la konuştum. Emmett, Lucy'nin lisedeki en yakın arkadaşlarından biriydi.

Emmett: Lucy ve ben arkadaştık... sonsuza kadar mı? Aslında Lucy'siz bir okul hatırlamıyorum. İlkokuldayken öğretmenlerimiz bizi alfabetik sıraya dizerdi ve Lucy her zaman tam arkamdaydı. Chapman ve Chase. Ve sürekli beni desteklemeye başladı, böylece arkadaş olduk.

Ben: Seni savunmak mı?

Emmett: Evet, ilkokulda çok zorbalığa uğradım. Ufak tefektim ve genel olarak kolay bir hedeftim, bu yüzden çok fazla şeyle uğraştım. Ama Lucy bana karşı hep nazikti. Yüksek sesle konuşmaktan korkmazdı. Ben çok utangaç bir çocuktum. Benim için insanlara bağırırdı.

Ben: Yani, öfkeli miydi? İnsanlardan bunu çok duyuyorum.

Emmett: Bunu söyleyebilir miyim bilmiyorum. Hayır, ben öyle demezdim.

Ben: Liseden sonra görüşmeye devam ettiniz mi?

Emmett: Evet. İkimiz de UT'ye gittik ama birinci sınıftan sonra pek takılmadık. Farklı kalabalıklara karıştık ve kendi işimizi yaptık. Ama mezun olduktan sonra ikimiz de Plumpton'a geri döndük ve tekrar iyi arkadaş olduk. Aslında o zamanlar çıktığım kadınla birlikte Matt ve Lucy ile sürekli takılıyordum. Onlar bizim çift arkadaşlarımızdı.

Ben: Savannah ile de arkadaş mıydınız?

Emmett: Evet, kesinlikle. Lisede değil ama daha sonra, hepimiz geri taşındığımızda, evet.

Ben: İkiniz yakın mıydınız?

Emmett: Hayır, Matt ve Lucy ile daha iyi arkadaştım. Ama Savvy bana karşı hep çok iyiydi. Savvy herkese iyi davranırdı.

Ben: Lucy ve Savannah'nın ilişkisini nasıl tanımlarsınız?

Emmett: Yakındılar. Başka ne diyebilirim bilmiyorum. İnsanlar her zaman büyük bir sırrı ortaya çıkarmamı ya da birbirlerinden gizliden gizliye nefret ettiklerini söylememi istiyor gibi görünüyorlar ama ben bunların hiçbirini görmedim.

Ben: Lucy'nin Savannah'nın cinayetinde baş şüpheli olduğunu duyduğunda ne düşündün?

Emmett: Şok oldum. Bir milyon yıl geçse bile Lucy'nin Savvy'ye zarar vereceğini düşünmezdim.

ONUNCU BÖLÜM

LUCY

Pazar akşamı, büyükannem beni Plumpton Diner'dan ikimiz için akşam yemeği almaya gönderdi. Çıkarken annem salatalarının iğrenç olduğunu söylüyor ve sipariş vermememem konusunda beni uyarıyor.

"Kim lokantada salata sipariş eder ki?" Bir ayağım kapıdan dışarıda, yapış yapış nem ve soğuk klima birbirine garip ve nahoş bir şekilde karışırken soruyorum.

Kokluyor. "Oradaki diğer her şeyden yağ damlıyor." "Kulağa
lezzetli geliyor."

O kendini davet ettirmeden kaçıyorum.

Bu lokanta benim çocukluğumdan beri var ve dışarıdan bakıldığında tamamen aynı görünüyor. İçeride, koltuklar çatlak kırmızı plastikten çok daha güzel bir mavi tonuna yükseltildi. Hatırladığımdan daha temiz.

Tezgâha doğru yürüyorum ve orada duran kızıl saçlı gence siparişimizi soruyorum. Yüzündeki sıkılmış ifadeye bakılırsa beni tanımıyor gibi görünüyor.

"Henüz hazır değil." Telefonuna bakıyor, yanağındaki bir sivilceyi kaşıyor. "Beklerken istediğin yere oturabilirsin."

Tezgâhtaki dengesiz tabureye kayıyor, etraftaki diğer müşterilere bakıyorum. Akşam yemeği için erken bir saat -saat beş- ve mekân oldukça boş. Köşede bir çift var. Yakındaki bir masada iki çocuğuyla bir anne.

Ve siyah saçlı bir adam pencere kenarındaki bir kulübede tek başına
oturmuş

Be

n. Onu hemen tanıdım. Ben Owens. Kendini beğenmiş
podcaster. Bir elini kaldırdı. Bana el sallıyor.

Neredeyse gülecektim.

Ve sonra, arabama geri döndüğümü ve lokantanın yan tarafına çarptığımı hayal ediyorum. Doğruca camdan içeri. Ben'in vücudu kaputumun üzerine yayılmıştı.

"*Arabanla ona vurmak bo-ring,*" diye fısıldıyor ses kulağıma. "*Hayatının tükendiğini hissedene kadar ellerini boynuna dola. Bu eğlenceli olurdu, değil mi? Muhtemelen bunu hak ediyordur. Her zaman hak ederler. Hadi öldürelim-*"

Kapa çeneni, dedim o sese sakince.

Tekrar onunla konuşmaya başlamam iyiye işaret olamaz.

Ben kımıldamıyor ama başını hafifçe eğiyor, yüzünde beklenti dolu bir ifade var. Belki de bu bir davettir.

Daveti reddedersem kalkıp bana doğru yürüyeceğini hayal ediyorum.

Taburemden kaydım ve lokantaya doğru yürüdüm.

"*Ne kadar güzel* bir *boğazınız var efendim,*" diyor ses. "Başına *bir şey gelirse çok yazık olur.*"

Mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. Diş telleri ve düzenli beyazlatma. O dişler tesadüfen oluşmadı.

Ben Owens'la ilgili hiçbir şeyin tesadüf olmadığından

şüpheleniyorum. Elini uzattı. "Merhaba. Ben Owens."

Eli görmezden geliyorum. "Kim olduğunu biliyorum."

Karşısındaki koltuğu işaret ediyor. Masanın üzerinde yarısı yenmiş bir sandviç, yanında da kapatıp kenara ittiği bir dizüstü bilgisayar var. Ayrıca küçük bir not defterini de çeviriyor, böylece orada ne yazdığını göremiyorum.

"Lütfen, oturun."

Hâlâ aptal gibi standının yanında duruyorum ve sanırım sadece merhaba demek için gelmedim.

Koltuğa kayıyorum. Kalemini yere düşürdü ve almak için koltuğundan kalkmak zorunda kaldı. Telaşlandı.

Onu çok daha düzgün hayal etmiştim. Kendinden emin. Bir odada çalışıyor.

Kabinine geri yerleşiyor. Koyu renk gözleri benimkilerle kısa bir süre buluşuyor ve sonra bakışları benden başka bir yere kayıyor. Gergin mi, utanmış mı yoksa gerçekten gergin mi bilmiyorum.

"Şu anda seninle kayıt dışı konuşuyorum," diyorum. "Bunların herhangi biri podcast'e girecekse bir konuşma yapmak istemiyorum."

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Defter kağıdının kenarlarıyla oynuyor, sanki ters çevirip bir şeyler yazmak için can atıyor. Parmakları uzun, tırnakları düzgünce kesilmiş ve ben hızla başka tarafa bakıyorum.

"Hayır, özel bir şey yok. Sadece bunun bir röportajı kabul ettiğim anlamına gelmediğini açıkça belirtmek istedim."

"Tamam. Kayıt dışı."

"Tamam."

"Şehirde olduğunu duydum. Annen nasıl?"

"O iyi, teşekkürler. Senin de şehirde olduğunu duydum.

Neden?" "Çünkü sen buradasın."

Bir kaşımı kaldırıyorum. En azından dürüst.

"Büyüleyici yüzünüzü şahsen gördüğümde mülakat konusunda fikrimi değiştirebileceğimi mi düşündünüz?"

Dudaklarının kenarları seğiriyor. "Belki."

"Şimdiden iyi bir kaç tane aldın." "Dinliyor

muydun?"

"Evet."

"Ne düşünüyorsun?"

"Sürükleyici."

"Teşekkür ederim." Belli ki alaycılığımı fark etmemiş ya da görmezden gelmeyi tercih etmişti.

Koltuğumda kambur duruyorum ve ayakkabılarımın tabanlarını onun yanındaki kabine dayıyorum. "Peki kararın nedir? Ben mi yaptım?"

Defter kağıdının kenarlarını daha kararlı bir şekilde ovalıyor ve bana eğlenen bir bakış atıyor. "Senin açık sözlü olduğunu duydum."

"Bu benim birçok cazibemden biri."

"Ben kanıt topluyor ve sunuyorum, yargıda bulunmuyorum." "Saçmalık,

eninde sonunda kendi fikirlerini söyleyeceksin. Ben

ilk sezonu dinledim."

"Bunun için teşekkür ederim. Ve eninde sonunda, evet, kendi fikrimi de katacağım, ama şimdi değil." Öne doğru eğildi, iki kolunu masaya dayadı. "İzin verin

Seninle röportaj yapmak. Kimse olaylara senin açından bakmıyor."

"Benim anlattıklarım senin için tam bir hayal kırıklığı olacak, Ben. Hâlâ hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Ondan değil. Yani, evet, o gece ne olduğunu aniden hatırlarsanız, elbette beni hemen arayın-"

"İlk arayacağım kişi kesinlikle sen olacaksın," diyorum kuru bir sesle.

"-ama diğer pek çok konuda kendi görüşünü söyleyebilirsin. Savannah ile ilişkiniz, Matt, düğünde olanlar..."

"Savvy ile olan ilişkimi herkesin yargılaması için tekrar ortaya koymayacağım. Bunu ilk seferinde yapmaktan nefret etmiştim ve ikinci kez yapmayacağım."

Tezgâha bir göz attım. Genç kız ortadan kaybolmuştu.

"Kitaplarınızı çok beğendim," diyor Ben.

Bakışlarım tekrar onun yüzüne kayıyor.

"Ne?" "Kitapların. Eva Knightley

kitapları."

Ayaklarımı kabinden indirip doğruluyorum. Yine kendini beğenmiş görünüyor.

"Bunu nasıl yaptın?" Midemin dibinde bir çukur oluşmaya başlıyor.

"Öldürelim, öldürelim, öldürelim-"

"Özel dedektifim çok iyidir." Kendini beğenmiş, kendini beğenmiş, kendini beğenmiş.

"Dinle, o kitaplar..." Ellerimi birbirine kenetleyip parmak eklemlerimi kırıyorum. "Kendi adımla yazamam. Kimse en yakın arkadaşının kafasını ezdiği iddia edilen bir kızın aşk romanlarını okumak istemez."

Bundan ürkmüş görünüyor.

"Ve şu ana kadar bu ismi bir sır olarak saklamayı başardım ve eğer siz-"

"Sakin ol Lucy, kimseye söylemeyeceğim." Gülümsüyor.

Küstahça. Tereddüt ediyorum. "Sana bir röportaj verirsem?"

"Ne? Hayır. Tanrım, Lucy, sana *şantaj yapmıyorum.* Kitapları gerçekten sevdim."

"Aşk romanları mı okuyorsun?"

"Şey, hayır, bunlar benim ilk kitaplarımdı, ama belki de daha fazla okumalıyım, çünkü çok heyecanlıydılar. En çok evli gibi davranan çiftin olduğu kitabı sevdim."

"Neden?"

"Görünüşe göre iyi bir sahte evlilik mecazından hoşlanıyorum. Bu, kendimle ilgili yeni keşfettiğim bir şey."

Gülme isteğime zorlukla direniyorum ama dudaklarım seğiriyor. Hay sikeyim. "Hayır, neden kitaplarımı okudun?"

"İlgimi çekti. Dürüst olmak gerekirse podcast'e koymayı düşündüm. Bazı bölümleri okudum. Ama ne kadar alakalı olduğunu anlayamadım. Paige -asistanım- bunu oraya koymanın çok saçma bir hareket olacağını söyledi ve ben de aynı fikirdeyim."

"Asistanını sevdim." "O

benden daha zeki."

"Hanımefendi?" Tezgâhtaki genç çocuk yeniden ortaya çıktı ve elinde paket servis kaplarıyla dolu büyük bir plastik torba tutarak benimle konuşuyor. Burada yaşı ne olursa olsun herkesin kadınlara *hanımefendi* dediğini biliyorum ama yine de gözlerim seğiriyor. Los Angeles'ta çok uzun süre kalmışım.

Kabinden dışarı kaymaya başladım.

"Sadece bir soru." Ben bana dokunacakmış gibi öne doğru uzanıyor. Yapmıyor. İki avucunu da masaya bastırıyor. "Kayıt dışı."

"Sorabilirsin ama cevap vermeyebilirim."

"Colin Dunn'ı ne kadar iyi

tanıyordun?" İç çektim. Colin Dunn.

"Savvy'nin erkek arkadaşının yaptığını düşünüyorsun. Ne kadar orijinal. Bunu neden başka kimse düşünmedi?" Ben deadpan.

Kelimenin tam anlamıyla herkes bunu düşünmüştür. Her zaman erkek arkadaş ya da kocadır.

Ama bu durumda öyle değildi.

"Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?" diye tekrar sorar.

"İyi değil." Colin'in yüzü gözümün önünden geçiyor - harika bir yüzü vardı.

Güçlü bir çene ve hafif çarpık bir gülümseme. Savvy onun gülümsemesini severdi.

"Gerçekten Colin'in o gece doğruca eve gittiğini mi düşünüyorsun? Neden onu ve Matt'i düğünde bıraktınız?"

Kabinden kayarak çıktım. "Bu birden fazla soru demek, Ben."

"Hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım."

Tanrım, o en kötüsü.

Elimi tutuyor ve içine bir kart sıkıştırıyor. "Yarınki bölümden sonra Colin hakkında konuşmak istersen beni ara."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

LUCY

"Büyükanne, ne oluyor lan?"

Paket servis kaplarını masaya bırakıyorum ve küçük evinin ortasındaki kanepeye yayılmış, *Avengers* filmlerinden birini izleyen büyükanneme dönüyorum.

Masum bir ifadeyle bana göz kırpıyor. "Ne?"

"Beni lokantaya gönderdin çünkü o podcaster piçinin orada olduğunu biliyordun."

"Şey... evet."

"Lütfen..." Duraklıyorum, kendimi toparlarken gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. "Lütfen bana tüm bu partiyi sırf beni buraya getirip o podcaster ile konuşturmak için planlamadığını söyle."

"Neden sorduğunuzu anlamıyorum. Yaptığım şeyin tam olarak bu olduğu çok açık."

"Aman Tanrım." Bir sandalyeye çöktüm ve bir elimi alnıma koydum. "Neden... ne... *Neden?"*

Ayağa kalkıyor, başının üstünde sallanan topuzunu düzeltiyor. Masaya doğru yürüyor ve yiyecekleri poşetten çıkarıyor. "Onu *gördünüz mü*?"

"Beni *sevimli* olduğu için bir podcaster'a mı sattın?"

"O sadece sevimli değil. Aman Tanrım. O adamdan bile daha iyi görünüyor, kim o?"

Elimi alnımdan indirdiğimde televizyonu işaret ettiğini görüyorum. "Chris Evans." Gözlerimi deviriyorum. "Chris Evans'tan daha tatlı değil."

"Pekala, aynı fikirde değiliz." Hamburgerimi ve patates kızartmamı önüme koydu. "Ama hayır. Seni tatlı olduğu için satmadım. Sadece o gülümsemeyle kapıma gelmesinin yardımı olmuş olabilir diyorum."

"Kendini beğenmiş gülümseme," diye mırıldandım.

"Evet, çok kendini beğenmiş. Bu çocuk kendinden son derece etkilenmiş." Gülüyor ve mini buzdolabına doğru yürüyor. Bol yeşil elbisesi baldırlarının etrafında salınıyor. "Bira ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Kendisi için bir tane açıyor ve sonra masaya oturuyor. Ağzına bir kızartma attı. "Bence o senin en iyi şansın."

"Neyin en iyi atışı?"

"Savannah'yı kimin öldürdüğünü bulma konusunda. Uzun süre konuştuk ve bana karşı çok açık sözlüydü. Gerçeği öğrenmek istiyor, diğer herkes gibi seni asıp kesmek değil."

Buna cevap vermek zorunda kalmamak için hamburgerimden bir ısırık alıyorum. Ben'in gerçeği öğrenmesi fikrinin beni korkuttuğunu ona söylemek istemiyorum.

Beni işaret ediyor. Tırnakları parlak pembe, uçlarındaki renk sanki tırnaklarını yontuyormuş gibi. "Öyle bakma."

"Ne bakışı?"

"Suçlu olduğuna karar vermişsin ve saklayacak bir şeyin varmış gibi." "*Hadi öldürelim*-"

Hamburgerimden bir ısırık daha alıyorum.

"Ona seninle röportaj yapması için seni ikna edeceğimi söyledim," diyor. "Bunu gerçekten yapabileceğini düşünmen büyük cesaret."

"Lucy, bunu benim için yapmayacakmışsın gibi davranmayalım." Elimi okşadı.

Lanet olsun.

"Ona ihtiyacın var," diye devam ediyor. "Benim o aptala ihtiyacım yok."

"Evet, öyle. İnsanlar erkeklere inanır. Özellikle de böyle görünen erkeklere. Eğer senin yapmadığını söylerse, hatta yeterince şüphe uyandırırsa, insanlar ona gerçekten inanır. Şu Ronan Farrow denen adama bakın. O doğru olduğunu söyleyene kadar kimse o film adamının tüm o kızlara saldırdığına inanmadı."

İç çekiyorum, çünkü o haklı.

Tabii bu aynı zamanda, Ben benim yaptığıma karar verirse, daha da boku yiyeceğim anlamına geliyor. "Podcast'in ilk sezonunda faili meçhul bir davayı çözmüştü."

diyor. "O bunu çözecek ve siz de ona yardım edeceksiniz."

"Harper'lar üç farklı özel dedektif tuttular ve elleri boş döndüler. Ben bunu birdenbire nasıl çözecek?"

"Kimsenin sahip olmadığı bilgileri bulacağını söyledi." Bir kızartma alıyorum. "Bunu tam olarak nasıl yapacak?"

"Birincisi, ona yardım edeceksin. Ve ikincisi, o zaten yardım etti." Ağzım yarı açık, bir ısırık almaya hazır bir şekilde duruyorum.

"Ne?" "Colin düğünden sonra doğruca eve gitmedi."

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM-"MATT ONUN İÇİN FAZLA İYİYDİ"

Colin Dunn, Savannah öldürüldüğünde onunla birkaç aydır çıkıyordu. Kendi sözleriyle kendini tanıtmasına izin vereceğim.

Colin: Tam bir bok kafalıydım. [Evet, dostum, o küçük kasaba hayatını hiç sevmiyordum. Her saniyesinden nefret ediyordum ve oradan bir otobüse atlayıp gidecek kadar cesur olmadığım için kendimden nefret ediyordum. Bunun acısını Savvy'den çok çıkardım.

Ben: Acısını ondan mı çıkardın? Nasıl?

Colin: Ona karşı o kadar da iyi değildim. Muhtemelen bunu itiraf etmemem gerektiğini ya da kendimi iyi göstermeye çalışmam gerektiğini biliyorum, ama her neyse, dostum. Sadece bu konuda dürüst olmam gerektiğini hissediyorum.

Ben: Beni biraz geçmişe götür. Nasıl tanıştınız?

Colin: Çalıştığı barda. İçki içecek yaşta değildim ama sahte kimliğim vardı. Bunu söyleyebilir miyim? Bir suçu kabul etmiş gibi mi oluyorum?

Ben: İyisin.

Colin: Evet, on dokuz ya da yirmi yaşındaydım ve sahte bir kimliğim vardı. Savvy'nin sahte olduğunu bildiğini sanmıyorum. Hayır, kesinlikle bilmiyordu. Onu hep kötü etkilediğimi düşünmüşümdür. O çok iyi, çok tatlı bir kızdı ve ben iyi bir adam *değildim.* Sanırım onunla birkaç yıl sonra tanışsaydım, onun için daha iyi bir erkek olabilirdim, ama ... şey, o öldürüldü. Ne yazık.

Ben: Gerçekten de üzücü bir durum.

Colin: Her neyse, barda tanıştık ve hemen kaynaştık.

Ben: Bu ne zamandı?

Colin: Yılın başlarıydı, Ocak ayı gibi. Yani, ölmeden dört ay önce.

Ben: Ve o öldürülene kadar çıktınız mı?

Colin: Yani... *çıkmak* doğru kelime miydi bilmiyorum. Çıkmıyorduk... evet, bilirsin, sadece çıktık diyelim. Evet, çıktık. Savvy iyi bir kızdı. Benden daha iyi olduğu kesin.

Ben: Arkadaşlarını tanıyor muydun?

Colin: Sayılır mı? Bazıları mı?

Ben: Lucy'yi tanıyor muydun? Düğünden önce tanışmış mıydınız?

Colin: Evet, onunla bir ya da iki kez karşılaşmıştım. Bir keresinde bardaydı, bir keresinde de ben uğradığımda Savvy'nin evindeydi. Yani kim olduğunu biliyordum ama arkadaş değildik.

Ben: Onunla ilgili özel bir izleniminiz var mıydı?

Colin: Uh ... ateşli miydi?

Ben: Başka bir şey var mı?

Colin: Pek sayılmaz.

Ben: Matt'i tanıyor muydun?

Colin: Düğüne kadar olmaz.

Ben: Düğünde onunla ve Lucy ile mi takıldın?

Colin: Evet. Aynı masadaydık.

Ben: Onlar hakkında ne düşünüyorsun?

Colin: Lucy benimle pek konuşmadı. Kaba bir şekilde değil, sadece "ortak hiçbir şeyimiz yok" şeklinde. Matt'le biraz basketbol konuştuk - NBA finalleri sırasındaydı. Matt iyi vakit geçiriyordu. O düğüne eğlenmeye gelmişti. Duymuşsundur.

Ben: Ve sen bunu gördün mü?

Colin: Oh evet. Kesinlikle harcanmıştı.

Ben: Nasıl davranıyordu? Mutlu bir sarhoş muydu, kızgın mıydı?

Colin: Hatırladığım kadarıyla oldukça mutlu bir sarhoştu. Çok dans ediyordu, gülüyordu. . . bir şeye kızmış gibi görünen Lucy'yi tamamen görmezden geliyordu.

Ben: Ona mı?

Colin: Bilmiyorum dostum. Savvy'ye sordum ve Lucy'nin iyi olduğunu söyledi. "Bu konuda endişelenme" dedi. Sanki beni ilgilendirmezmiş gibi. Ve ilgilendirmiyordu. Gerçekten umurumda değildi.

Ben: Savvy seni düğüne götürdü ama sensiz gitti. Ne oldu orada?

Colin: Lucy ve Matt kavga ettiler sanırım. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Ama Savvy bu konuda üzgün görünüyordu ve kardeşi Keaton'dan beni eve götürmesini istedi. Ama ben onunla gitmedim. Uzakta oturmuyordum, o yüzden yürüdüm.

Ben: Doğruca eve mi yürüdün?

Colin: Evet.

Ben: Tek başına mı?

Colin: Ben ... evet.

Ben: O düğündeki bir konuk seni bir kadınla arabaya binerken gördüğünü söylüyor.

Colin: Ne misafiri?

Ben: Keşke daha önce konuşsaydım diyen biri. O gece birinin arabasına bindin mi?

Colin: Ben ... um ... bak. Savvy gittikten sonra biriyle konuşmaya başladım ve olaylar birbirini izledi.

Ben: Ve onunla birlikte mi gittin?

Colin: Evet.

Ben: Yani, polise söylediğin mazeretin. Eve gittiğinizi ve bütün gece orada olduğunuzu. Bu doğru değil miydi?

Colin: Yani... Sabah üç gibi evdeydim.

Ben: Adli tıp Savvy'nin ölümünü gece yarısı ile sabah üç arasında bir yere koydu. Yani öldürüldüğü sırada siz dışarıdaydınız.

Colin: Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor. *Dışarıda* değildim. Bu kadınla birlikteydim ve sonra eve gittim.

Ben: Sana kefil olabilir mi?

Colin: Hayır... Yani, yapmazdı.

Ben: Neden olmasın?

Colin: Tam olarak bekar sayılmazdı.

Ben: Bir ilişkisi vardı.

Colin: Evet.

Ben: Onun evine mi gittin?

Colin: Hayır...

Ben: Nereye gittin?

Colin: Sadece onun arabası. Yolun biraz aşağısına sürdü ve biz sadece ... Düğünde kimsenin gittiğimizi fark ettiğini bile sanmıyorum. *Benim* gittiğimi kesinlikle fark etmediler,

Her neyse. Kocası şüphelendiyse, bilemiyorum.

Ben: Sonra seni eve mi bıraktı?

Colin: Hayır, ben yürüdüm. Eve gitmesi gerekiyordu.

Ben: Eve yürüdün, yalnız, ne zaman? Sabahın birinde mi? İki mi? Yağmurda mı?

Colin: Burası güvenli bir şehir, dostum.

Ben: Sadece zaman çizelgesini netleştirmeye çalışıyorum. Savvy öldürüldüğü sırada dışarıdaydın, yalnızdın. Ama polise yalan söyledin ve o gittikten hemen sonra eve yürüdüğünü söyledin.

Colin: Onu ben öldürmedim.

Ben: Ama şimdi doğru zaman çizelgesi bu mu?

Colin: Onu ben öldürmedim.

Tekrar başlayabilir miyiz? Bunu berbat etmişim gibi hissediyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

LUCY

Ben'i aradın mı?

Büyükannemin bana gönderdiği mesaja bakıyorum.

"Gül istemediğine emin misin? Annen pembe gül demişti." Çiçekçi bana şüpheyle bakıyor, sanki dükkânına büyükannemin doğum günü partisini mahvetmek niyetiyle gelmişim gibi.

Telefonumun *arama* düğmesine basıp büyükannemin sesini hoparlöre veriyorum. Hemen açtı.

"Alo?"

"Büyükanne. Pembe güller hakkında fikrin var mı?"

"Annene söyle, pembe güllerinin üzerine kusacağım."

Çiçekçiye kaşlarımı kaldırıyorum. İnce, kırmızı dudaklarını büzüyor, sanki her yerdeki pembe güller adına çok aşağılanmış gibi.

Büyükannemi hoparlörden çıkarıp telefonu kulağıma dayıyorum. "Parti planlaması berbat gidiyor ve doğum günün tam bir felaket olacak."

"Sabırsızlanıyorum. Colin ile bugünkü röportajı dinledin mi? Ben'i aradın mı?"

"Hâlâ düşünüyorum, hain. Seni sonra ararım, tamam mı? Bu pembe gül felaketini durdurmalıyım."

"Oh evet, lütfen yap."

Telefonu kapatıyorum ve dikkatimi kırmızı suratlı çiçekçiye veriyorum.

"Gerber papatyaları. Hiçbir renk gül yok."

★ ★ ★

Ailemin evine döndüğümde annemi bir eliyle yerleri süpürürken diğer eliyle de tek bir koltuk değneğine tutunmaya çalışırken buluyorum. Çantamı düşürdüm.

ve süpürgeyi ondan al.

"Teşekkür ederim tatlım. Kızlar on dakika içinde gelecek ve buranın domuz ahırı gibi görünmesine izin veremem." Zaten çoğu güneyli kadını gururlandıracak kadar kabarık olan saçlarını kabartıyor.

"*Kızlar* kim?" Bir köşedeki kırıntıları süpürüp yığının içine atıyorum.

Annem topallayarak kanepeye doğru ilerliyor. "Sadece birkaç arkadaş. İki haftada bir çay içmeye geliyorlar. Bazen kitap kulübü yapıyoruz ama bugün değil. Daha geçen hafta bir kitap okuduk."

"Hangisi?"

"Oh, bilmiyorum. Onları hiç okumadım. Artık kimin okumaya sabrı var ki?"

Pisliği faraşa süpürürken homurdanıyorum. Dönüp bana bakıyor.
Be
n. "Odaya bakmak için restorana uğradınız mı?" "Evet. Çok
güzel."

"Peki menüyü onaylıyor musunuz?"

"Bana köftelerinden bir örnek verdiler. Şiddetle tavsiye edilir." I
faraşı boşaltın ve süpürgeyi dolaba geri koyun.

"Bugün Janice'ten duyduğuma göre Keith amcanla birlikte otelde yer ayırtmışlar, yani bu konuda endişelenmene gerek yok. Ashley ve Brian da öyle."

"Bu konuda kesinlikle endişelenmiyordum."

"Karen teyzen de," diyor beni görmezden gelerek. "Her şey hazır. Kimsenin arabaya ihtiyacı yok; Houston'dan geliyorlar."

Yıllardır konuşmadığım aile üyelerine kesinlikle beni bırakmalarını teklif etmeyecektim.

"Çiçekçiyle çiçekler hakkında konuştun mu?" Annem sordu.

"Evet."

"Pembe güllerle süsleme mi yapacak?"

"Kesinlikle öyle." Merdivenlere yöneliyorum. "Bunun için ortalıkta görünmemeliyim, değil mi?"

"Tanrım, hayır! Onlara bize katılacağını söyledim. Beni utandırma."

"Bunun için çok geç, öyle değil mi?"

"Bize katılacağını söylediğimde odana saklanarak beni utandırma demek istemiştim."

"Pekâlâ. Bu senin cenazen."

"Bu sözü hiç anlamadım ve bana açıklamamanızı tercih ederim."

Kapı çaldı. Annem saçlarını bir kez daha kabartıyor ve açmam için el sallıyor.

Ön kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum. *Çayın şarap* demek olduğunu hemen anlıyorum.

Her biri bir şişe şarapla silahlanmış dört kadın ön verandada duruyor. İki beyaz, iki kırmızı.

Elime bir şişe alıp kafataslarına vurarak onları öldürdüğümü hayal etmemek için kendimi zor tutuyorum ama kendi cinayet silahlarını getirdiklerinde bu çok zor oluyor.

Onun yerine gülümsüyorum ve onları içeri davet ediyorum.

İçlerinden üçünü tanıyorum: (sahte) parlak kızıl saçları ve göz göze geldiğimiz her seferinde yerinde donup kalan gülümsemesiyle hoş bir kadın olanarian; kıvırcık gri saçları olan ve getirdiği brownielerin tam olarak kaç kalori olduğunu söyleyen Betsy (kare başına 285 - "b*unlar diyet browniesi* değil!"); ve beni mutfağa kadar takip eden, dolaptan hangi şarap kadehlerini çıkarmam gerektiğini söyleyen ve sonra bana tertemiz görünmelerine rağmen onları yıkayan çok kısa boylu bir kadın olan Peggy.

Janet yeni. Kasabaya beş yıl önce taşınmış, o yüzden hiç tanışma fırsatımız olmamıştı. Elimi sıkarken gergin görünüyor. Onu suçlayamam.

Marian gerçekten de çay yapıyor -çok iyi çay- ama burada asıl cazibenin şarap olduğu çok açık. Hepimize birer kupa veriyor ve ardından Peggy artık çok daha temiz olan bardaklara şarap dolduruyor.

Bana ikram edildiğinde bir kadeh şarap alıyorum ama sadece küçük yudumlar alıyorum, çünkü ben hafif biriyim. Bu hanımlarla gündüz sarhoşu olmama gerek yok.

Annem kırık bacağını önüne uzatmış kanepede oturuyor, Peggy de diğer uca yerleşiyor. Janet ve Betsy aşk koltuğuna, ben de Marian'la birlikte mutfak masasındaki sandalyelerden birine oturuyorum.

Peggy şarabını yudumlarken kaşlarını çatıyor. "Hatırlayamıyorum, Lucy Lucille'in kısaltması mı?"

Başımı sallıyorum.

"O zaman sadece

Lucy mi?" "Evet."

Peggy annemle babamın isim seçimlerine katılmıyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. Anneme bakıyorum ama hoş bir şekilde gülümsüyor. Sehpadan 285 kalorilik bir brownie alıyorum ve bir ısırık alıyorum. Çok güzel bir brownie.

"Bunlar harika," diyorum. Betsy ışınlanıyor.

Marian anneme bakar. "Doğum günü partisi için planlar nasıl gidiyor?"

Annem dramatik bir şekilde iç geçirir. "Her şey yolunda sanırım. Gerçi annem hiç yardımcı olmuyor.

Sürekli ne tür kokteyller içeceğimizi soruyor."

Janet, "Tam gönlüme göre bir kadın," der ve şarabını içer. Betsy onun için yeniden doldurur.

"Ailedeki herkesi aramak ve bu kadar kısa sürede buraya getirmek büyük bir çile oldu," diye devam ediyor annem. "Bütün bu şamatanın kötü bir fikir olup olmadığını merak ediyorum."

"Tabii ki değildi!" Janet öyle diyor. "Tüm ailenizin yeniden bir arada olması çok güzel olacak."

"Annene yardım ediyorsun, değil mi?" Peggy beni suçlayarak soruyor.

"Lucy çok yardımcı oldu," diyor annem hemen. "Ama yardım edemezdi

telefonlarla. Lucy onları aniden ararsa ailemden bazıları çok şaşırır."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diyorum kuru bir sesle.

Janet dehşete düşmüş görünüyor. Betsy rahatsız olduğu belli bir şekilde yer değiştirir. Peggy memnun görünüyor.

"Oh dur." Annem şarabından uzun bir yudum alır. "Hepimiz bunu düşünüyoruz, o yüzden söyleyebiliriz de."

"Neden olmasın?" Bir brownie daha aldım.

"Bunlar iki yüz seksen beş kalori," diyor Betsy. "Biliyorum."

"Unutmuş olabileceğini düşündüm." Bir

ısırık aldım. "Unutmadım."

"İstediği her şeyi yiyebilen ve kilo almayan kadınlardan mısınız?" Marian sorar. Bundan son derece rahatsız olmuş görünüyor. Annemin benim katil zanlısı olduğum konusunu üstü kapalı bir şekilde açmasından daha çok alınmıştı.

"Genetik olarak zayıf olmaya yatkın." Janet anneme eliyle işaret ediyor. "Her sabah on mil koşuyor," diyor annem.

"*10* mil değil. En azından her gün değil. Ama evet, istediğim her şeyi yiyebiliyorum ve kilo almıyorum." Bu doğru değil ama bunu söylerken Marian'ın yüzünde beliren ekşi ifade hoşuma gidiyor. Brownie'den bir ısırık daha alıyorum.

Peggy, "Her neyse, bence Lucy planlamanın bir kısmını üstlenebilir, aileniz ondan haber alınca şaşıracak olsa bile," diyor.

Omuz silkiyorum. "Benim için sorun değil." "Gördün mü? Onun için sorun yok."

Annem gözlerini devirir. "Lucy insanları korkutmakta her zaman iyidir." "Haklı." Brownie'mi bitiriyorum.

Betsy neşeyle ellerini kalçalarının üzerinde zıplatıyor. "Konuyu değiştirelim! Lucy, sen-"

"O çocukla tanıştın mı?" Peggy araya giriyor. "Podcast'i yapan mı? Adı neydi onun?"

"Ben," diyor Janet.

"Doğru, Ben. Kesinlikle yakışıklı, değil mi? Radyoda ne yaptığından emin değilim. Aktör olmalıydı."

"Bana bir bebek gibi göründü." Marian bir tutam kızıl saçını çekiştiriyor. "Benim oğlumdan daha genç. Üniversiteyi bitirdi mi ki?"

Annem bir brownie alıyor, belli ki benim iyi kararlarımdan etkilenmiş. "Yirmi beş yaşlarında sanırım."

"Yirmi sekiz," diye düzeltiyorum. Herkes dönüp bana bakıyor.

"Programı dinlediniz mi?" Peggy soruyor.

"Evet."

"Bugün yeni bir bölüm var," diyor Janet. "Çok iyi yapılmış, değil mi? Bu mu?"

"Kocasını o Colin denen çocukla kim aldattı sanıyorsun?" Peggy yüksek sesle fısıldar ve sonra kıkırdar.

Bugünkü bölümün sadece yarısını dinledim ama her zaman Colin'in birini öldüremeyecek kadar aptal ve tembel olduğunu düşünmüşümdür. Bu noktada diğer tek şüpheli ben olduğum için bunu paylaşmamaya karar verdim. "Perçinlendim. Benim yapıp yapmadığımı öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Janet'ın ağzı açık kalır.

"Lucy, insanları şok etmeye çalışmayı bırak," diyor annem

hoş bir şekilde. "Denememe gerek yok anne."

"*Her neyse*." Peggy boğazını temizliyor. "Kathleen, bacağın nasıl?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Hampton House'a gitmekten kaçınmaya çalışıyorum. Kendime orayı görmem gerekmediğini ve orada yeni karısıyla yaşayan Matt'le karşılaşma riskini göze almamam gerektiğini söylüyorum.

Ama yine de şehrin öbür ucuna gidiyorum. Hiç kimse beni iyi kararlar vermekle suçlamadı.

Ben vardığımda güneş henüz kaybolmuş, sokak lambaları yanıyor. Çimler hala mükemmel bir şekilde bakımlı ve sokakta park edilmiş tek bir araba bile yok. Ev sahipleri derneği her zaman izliyor.

Evin önündeki kaldırıma yanaştım ve motoru kapattım.

Aynı görünüyor. Evin önünü süslemek için seçtiğim çiçekler hala orada. Verandanın üstündeki fıskiyeler de öyle, yaz aylarında verandayı rahat ettirmek için elimden geleni yaptım (işe yaramadı).

Ön pencerelerden, seçtiğim beyaz ahşap panjurların sıkıca kapatıldığını görebiliyorum. Sanırım özel panjurlardan kurtulmak mantıklı değil, ama yine de onları çöpe atmamasına şaşırdım. Lanetli olduklarından endişelenebilirdim. Yeni kocamın katil eski karısının yaşadığı evdeki her şeyi yakabilirdim.

Aslında hiç istemediğim halde evi dekore etmekten hoşlanmıştım. Bizim hakkımızda söyleyeceği şeylerle büyülenen Matt'ti.

"*O ev bizi o kasabanın yıldızı yapacak,*" demişti. "*Herkes bunu konuşacak.*"

Haklıydı elbette. Bütün kasaba bu konuda çalkalanıyordu. Gerçi Matt her konuda hakl ı d ı r . Sadece ona sor.

Matt'in ailesinden para almak konusunda isteksizdim, evi alabilmemizin tek yolu buydu. O bu endişemi önemsememişti. Bir kenara koymuşlardı.

Yıllar önce ilk evinin parasını ödedi. "*Belli ki öyle yapmışlar"* dedi. *Kim oğlunun ilk evi için kenara bir milyon dolar koymaz ki? Belli ki!*

Zenginlerin yaşam tarzına hiç alışamamıştım. Çok fazla *suçluluk duygusu* vardı. Ailesi ne zaman gelse, her yerde küçük iğnelemeler olurdu. Bakım ve yeniden satış değeri hakkında açıklamalar. Bira fabrikası (parasını da onlar ödüyordu) hakkında küçümseyici yorumlar. Bunlarla uğraşmaktansa ayak fetişisti bir ev sahibinin olduğu bir dairede beş parasız kalmayı tercih ederim.

Bir araba caddeye dönüyor ve ben hızla kontak anahtarını çeviriyorum, sürücünün yüzümü görmemesi için başımı çeviriyorum. Dikiz aynamda küçülmesini izliyorum ve yavaşça nefesimi bırakıyorum.

Pencereden gelen bir ses beni zıplattı.

Dönüp yolcu tarafındaki camdan dışarı baktım. Matt'ti.

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM-"MATT ONUN İÇİN ÇOK İYİYDİ"

Stephanie: Üzgünüm ama Matt onun için fazla iyiydi.
Ben: Neden böyle düşündün?
Stephanie: Bunu düşünen sadece *ben* değildim. Bu oldukça yaygın bir düşünceydi.

Matt ve Lucy ile arkadaş olan ve aynı mahallede yaşayan Stephanie Gantz da dahil olmak üzere Matt hakkında pek çok kişiyle konuştum. Çocuklarını futbol antrenmanına götürürken benimle röportaj yapmayı araya sıkıştırdı.

Matt çok arkadaş canlısıydı**.** Etrafında olmak çok kolaydı. Buraya taşındığı ilk gün gelip kocamla bira içti. Lucy ile birkaç gün sonrasına kadar tanışmadım - buralıyım ama Lucy'den on yaş büyüğüm, bu yüzden onu gençken tanımıyordum - ve sadece ... tamam gibiydi. Tanışabileceğiniz en sıcak kadın değil. Savvy ile bu kadar iyi arkadaş olmaları garip aslında.
Ben: Nedenmiş o?
Stephanie: Çünkü Savvy çok tatlı biriydi. Kabarcıklı, çekici, tam bir paket. Matt için daha iyi bir eş olurdu, eğer gerçeği bilmek istiyorsan.
Ben: Ama sen ve Lucy sonunda arkadaş oldunuz?
Stephanie: Tanıdıklar, sanırım. Yolun aşağısında yaşıyordum ve burada birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir gruptuk. Lucy hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadı. Çok gençti. Ben ve diğer bayanlar... Muhtemelen bunu söylememeliyim ama, oh iyi. Hepimiz Lucy'nin Matt'in ilk karısı olmasıyla ilgili şakalar yapardık. İkinci bir eşin geleceğini hep biliyorduk.
Ben: Genç oldukları için mi, yoksa başka bir şey için mi?
Stephanie: Genç oldukları için tabii. O yaşlarda, sizin zıttınız olan birine sahip olmak eğlenceli görünüyor. Daha sonra bunun yorucu olduğunu fark ediyorsunuz. Hayatınıza huzur getiren birini istersiniz, sürekli anlaşmazlık yaşadığınız birini değil. Matt ve Lucy'nin arası açıktı.
Ben: Çok kavga ettiklerini mi söylüyorsun?
Stephanie: Oh, kesinlikle çok kavga ettiler. Onları birlikte gördüğünüzde anlayabiliyordunuz; kurnazca kavga etmeye çalıştığınız ama kimsenin fark etmemesini umduğunuz o şeyi yapıyorlardı. Ama evlerinden gelen bağırışları duyabiliyordunuz. O kadar gürültülüydü.
Ben: Kim bağırıyordu? Matt mi Lucy mi? Ya da ikisi birden?
Stephanie: İkisi de.
Ben: Bu hiç endişe yarattı mı? Hiç kimse polisi aradı mı?
Tanrım, hayır. Elbette şimdi bildiklerimi bilseydim, o zamanlar Matt'in güvenliği için biraz daha fazla endişelenebilirdim. Ve tabii ki şimdi Matt için çok kötü hissediyorum.
Ben: Savannah'nın cinayetini mi kastediyorsun?
Stephanie: Şey, hayır, Kyle'ı kastediyorum. Kyle Porter. Onu biliyorsun tabii.
Ben: Bazı şeyler duydum.

Stephanie: Kyle'la konuşmalısın.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Aptal gibi camı indirdim.

Matt arabanın içine doğru eğilir, iki kolunu camın altına dayar, elleri yolcu koltuğunun üzerinden sarkar.

Harika elleri var. Uzun parmakları ve mükemmel kesilmiş tırnakları. Ellerle ilgili bir şeyim var. Bir keresinde tırnakları uzun olduğu için biriyle çıktıktan sonra onu terk etmiştim. Hepsi bu kadardı. Gerçekten hoş ve sevimliydi ve harika zaman geçirdik. Ama o tırnakları her düşündüğümde kusmak istiyordum.

Bugünlerde siyah saçlarını çok daha kısa kestiriyor. Acaba dökülmeye mi başladı? Küçük bir parçam öyle umuyor.

Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey gözleriydi -mavi ve parlak- ve şimdi bile gözlerini kaçırmak zor.

"Merhaba, Luce," diyor.

Burada kendimi içine soktuğum durum gerçekten boktan bir durum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Camı kapattığımı, boynunu sıkıştırdığımı, gaza bastığımı ve onu caddede sürüklediğimi hayal ediyorum.

"Hadi öldürelim-"

"Kapıyı çalacak mıydın yoksa bütün gece burada mı
oturacaktın?" diye soruyor. İçimi çektim. "Sadece geçiyordum."

"Park etmişsin."

"Evin nasıl göründüğünü merak ediyordum."

Önce ona, sonra da bana baktı. "Madem buradasın, içeri gelmek ister misin?"

Ona gerçekten şaşkın bir bakış attım. "Karının bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Boşanıyoruz. Houston'a geri taşındı."

Gülümsememeye çalışıyorum. Yemin ederim, olduğum gibi bir pislik olmamaya çalışıyorum, ama tamamen başarısız oluyorum.

Dudaklarımın kıpırdadığını görürse, görmemiş gibi yapıyor.

"İçeri gel," dedi. "Bir içki iç." Gözlerinde o parıltı var, yatağında mı yoksa mutfak masasında mı seks yapacağını tartışmaya başladığını gösteren parıltı. Mutfak masasında seks yapmaya bayılırdı. Özellikle bu amaç için çok sağlam bir tane seçmiştik. Acaba hala onda mı?

Hayır. Kahretsin. Hayır. Bunu bir daha yapmayacağım.

Ön pencereden dışarı bakıyorum. "Benimle yalnız kalmak istediğine emin misin?" "Lucy." Ağır ağır iç geçiriyor. Bu onun "Lucy yine saçmalıyor" iç çekişi. "*Lucy, sadece ailene git. Lütfen mi? Sadece birkaç günlüğüne. Birkaç günlüğüne.*

düşün." Bana bu sözleri söylerken ön kapının yanında durmuş, gergin bir şekilde parmak eklemlerini kırıyordu. Hızlıca kaçmaya hazırlandığını düşündüğümü hatırlıyorum.

Korkmuş görünüyordu. Benden. Hastaneden eve döneli yirmi dört saatten az olmuştu. Polis beni ciddi bir şekilde sorgulamaya başlamamıştı. Medya henüz üzerime gelmemişti bile.

Ama Matt? Matt suçlu olduğumdan emindi. Kocam benimle aynı evde olmaktan çok korkuyordu.

"Belki başka bir zaman." Arabayı vitese taktım ve o da kaldırıma geri adım attı.

Arabayla uzaklaşırken dikiz aynasına bakmıyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LUCY

Lokantaya girer girmez Ben'i fark ediyorum, geçen seferkiyle aynı masada oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor.

Kafasını kaldırıp bana gülümsüyor. Büyükannem bir konuda haklıydı. Onda bir süper kahramanın gülümsemesi var. Panik yapmanıza gerek yok hanımefendi, bu son derece yakışıklı beyefendi yardım etmek için burada. Bu Ben'in enerjisi.

Samimiyeti bir rol olmalı, beni röportaj yapmaya ikna etmeye çalışıyor, ama iyi bir rol. Hakkını vermeliyim. Aslında beni gördüğüne memnun olmuş görünüyor.

Kabine doğru yürüyorum ve onun karşısına geçiyorum. Yapışkan plastik çıplak bacaklarıma sürtünüyor.

"Aslında elini uzatacağını düşünmemiştim," diyor.

Omuz silktim. Dün gece ona e-posta göndermiş ve bu sabah buluşmak istediğimi söylemiştim. "Burası artık resmi buluşma yerimiz mi?"

"Şey, çoğu gün buradayım, yani burası benim resmi buluşma yerim, evet."

"Buraya gelip çalışıyor musun? Otel odan falan yok mu senin?"

"Çalışıyorum. Ama ben kafelerde ya da lokantalarda çalışmayı seviyorum. Vince de yoğun zamanlarda gelmediğim için umursamadığını söyledi. Ayrıca, çok fazla yemek sipariş ediyorum." Menüsünü aldı ve bana uzattı. "Bir şey ister misin? Burger güzeldir. Pestolu tavuklu sandviç gerçekten çok iyi. Ton balıklı sandviçi tavsiye etmem."

"Ben iyiyim."

"Emin misin? Ben ısmarlıyorum. Ayrıca tüm gün kahvaltı servisi var ve Fransız tostu harika."

Tereddüt ediyorum. Koşudan sonra yediğim muz dışında bugün pek bir şey yemedim. Ve burası yağ ve şurup gibi kokuyor. Midem gurulduyor.

"Kesinlikle Fransız tostu istiyorsun, değil mi? İyi seçim." Doğruldu, mutfağa doğru baktı, orada bir başın tepesini görebiliyordum. "Hey, Vince! Siparişime Fransız tostu ekle!"

"*Bacon?" diye* bir ses cevap veriyor. Ben bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Evet!"

"Tamamdır!"

"Teşekkürler."

"Elbette." Dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Doğum günü partisinde işler nasıl gidiyor?"

"Annem sana bundan bahsetti mi?"

"Büyükannen anlattı."

"İyiler, sanırım." "Sanırım mı?"

"Gerçekten de büyükannemin doğum günü partisi hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Bir tutam siyah saç alnına düşüyor ve onu geri silkeliyor. "Hayır. Kibarlık ediyordum. Havadan sudan konuşuyordum."

"Havadan sudan konuşmakta iyi değilimdir." "Fark ettim."

"Bazı insanlar bunun sadece bir pislik olduğum anlamına geldiğini düşünüyor." "Havadan sudan konuşmakta iyi olmamak seni pislik mi yapıyor?"

"Görünüşe göre. Bazı insanlar öyle diyor." Gerçi annem bu konuda hep kurnaz davranır. "*Kibar insanlar birbirleriyle sohbet eder, Lucy! Gününün nasıl geçtiğini sorarlar.*"

"Sen bir pislik misin?" diye soruyor. "Sayılır."

"Bu çok dürüstçe."

"Deniyorum."

Parmaklarını bilgisayarının tepesine vuruyor ve ben izlememeye çalışıyorum.

Eğleniyor. Benim tarafımdan, sanırım.

"Podcast'in 'aldatan fahişe' bölümüne geçtiğimizi görüyorum," diyorum.

Gözlerini kırpıştırır, açıkça şaşırmıştır. "I..."

"S o r u n d e ğ i l. Buna alışkınım. Yine de tam olarak yeni bir bilgi değil ve sanılanın aksine, aslında bunu çözmeni istiyorum Ben."

"Eriyen et barbekü gibi kokuyor ve ortada ceset yok. Kazan-kazan!"

Çenemi sıkıp sesin uzaklaşmasını istiyorum.

"Hadi öldürelim-"

"Neden birlikte çalışmıyoruz?" Ben sorar.

"Podcast oyununa girmekle gerçekten ilgilenmiyorum."

"Podcast'i kastetmiyorum. En azından doğrudan değil. Sana ödeme yapmayacağım."

"Bu teklif şimdiden karşı konulmaz görünüyor."

"Savannah'yı kimin öldürdüğünü bulmak için benimle çalış."

"Benim dışımda demek istiyorsun."

"Ya da sen. Tam açıklama, eğer sen yaptıysan herkese söyleyeceğim."

Yine o lanet süper kahraman gülümsemesi. Sinir bozucu tiplerden biri. Bir kız arkadaşı olamayacağından şikayet eden tiplerden çünkü onu çok önemsiyorlar. Bir kız arkadaş için fazla işkence. İşte o süper kahraman.

"Bu adil," diyorum.

"Seninle röportaj yapmama izin ver. Ve benimle arka plan

üzerinde çalış." "Sana ne söyleyeceğimi sanıyorsun?"

"Savannah'yı herkesten daha iyi tanıyordun. Ve tüm bu bilgiler içinde senden doğrudan gelen neredeyse hiçbir şey yok. Bana kendi tarafını söyle. Bana teorilerini anlat. Kulağıma gelen teoriler var ve bazılarının ne kadar temelsiz olduğunu bilmem gerekiyor. Bana yardım et."

Vince elinde benim yumurtalı ekmeğim ve Ben'in sandviçiyle belirdi. Vince bana kaşlarını çattı ve sonra Ben'e baktı.

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" diye sorar.

Gözlerimi deviriyorum. "Kim olduğumu bilmese neden onunla oturayım ki?"

Vince'in kaşları derinleşiyor. Dumanı tüten yumurtalı ekmek tabağını göğsüne yaklaştırıyor, sanki benim yememi istediğinden emin değilmiş gibi.

"Teşekkür ederim," diyor Ben ciddiyetle. "Her şey harika görünüyor."

Vince yumuşuyor, tabağı önüme bırakıyor ve üstündeki tereyağını ekmeğin kenarından aşağıya doğru kaydırıyor.

Uzaklaşmasını izliyorum. "Artık senden hoşlandığını sanmıyorum." Masanın ucundan şurubu alıyorum. "Biriyle takılırsan böyle olur işte.

Bu arada, benimle dışarı çık. Buna daha çok alış."

"Bu bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

Fransız tostundan bir ısırık aldım. Ben haklıydı, çok güzeldi. "Güzel."

Parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Röportaj dahil mi? Kayıtta mı?" "Evet."

Şimdi çok mutlu. "Ciddi misin?" Telefonunu eline alır ve yazmaya başlar.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun? Büyükannem sırf beni buraya getirebilmek için koca bir doğum günü partisi planladı. Beni ikna edeceğini düşünmedin mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır."

"Ona inançsızlığından bahsedeceğim. Hiç hoşuna gitmeyecek." "Çok geç, ona mesaj atıyorum bile." Kısa bir süreliğine başını kaldırıp boktan bir sırıtışla telefon.

"Büyükanneme mesaj mı atıyorsun?" "Sık sık konuşuruz."

"Yüce İsa."

"Beverly beni seviyor," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Farkındayım."

"Hislerimiz karşılıklı." Bana baktı. "Bu arada yanılıyorsun."

"Ne hakkında?"

"Yeni bilgi. Kyle biraz öksürdü."

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM-"MATT ONUN İÇİN FAZLA İYİYDİ"

Kyle Porter Austin'de yaşıyor ve onunla şehir merkezinde, popüler bir otelin konferans salonunda buluşuyorum. Bir meslektaşıyla içki içmeye gidiyordu ve seksi bir hukuk dizisinin ana karakteri gibi görünüyordu. Şık, zahmetsizce havalı.

Kyle: Sanırım onunla tanıştığımda Lucy yaklaşık bir yıldır Plumpton'da yaşıyordu. Bir yetişkin olarak geri taşındıktan sonra yani. İş için sık sık Plumpton'a gidiyordum ve bir hafta sonu onunla ve Savvy ile barda karşılaştım. Lucy bazen gün içinde, işlerin durgun olduğu zamanlarda orada takılır ve yazardı.

Ben: Yazmak mı?

Kyle: Bir kitap yazıyordu. Dizüstü bilgisayarını bara getiriyordu ve bu biraz komik görünüyordu. Onu orada oturmuş bir şeyler yazarken gördüm ve yanına gidip "İçiyor musun, çalışıyor musun?" diye sordum. O da bana bir kitap yazdığını söyledi, ki bunun harika olduğunu düşündüm. Konuşmaya başladık.

Ben: Sonra ne oldu?

Kyle: Sanırım şehre geldiğim üçüncü hafta sonuydu. Üçüncü seferde beni beklediğini ve daha gevşek olduğunu söyleyebilirim. Restoranın yanında bir otel vardı ve birkaç kadeh şarap içtikten sonra şansımı denedim ve bir oda isteyip istemediğini sordum.

Ben: Evli olduğunu biliyor muydun?

Kyle: Yüzüğü gördüm. Ama bekârdım ve dürüst olmak gerekirse zaten bir ilişki aramıyordum. Aslında evli bir kadın ideal bir durum gibi görünüyordu.

Ben: Lucy hakkındaki izleniminiz neydi? Mutlu görünüyor muydu?

Kyle: *Mutlu* kelimesi doğru değil, hayır. Lucy karmaşıktı. Katmanlıydı. Diğer insanları rahat ettirmekle ilgilenmiyordu, ki bu yönünü gerçekten sevdim. Bir kadında sık rastlanan bir özellik değil.

Yirmili yaşlarının başından daha yaşlı görünüyordu. Gerçek bir yaşlı ruh. Derin bir düşünür. O kitabı yazıyordu ama kafasına takılıp kalıyordu. Hiçbir şey yayınlamayı başaramamasına şaşırmadım.

Ben: Lucy seninle evliliği hakkında konuştu mu?

Kyle: Başlarda hayır. Ama bizim ... buluşmamız aylarca, neredeyse bir yıl sürdü ve sonunda onun hakkında biraz konuştu.

Ben: Mutlu bir evlilik olduğu izlenimini edindiniz mi?

Kyle: Karmaşık olduğu izlenimini edindim. Gerçi çoğu evlilik öyledir. Değil mi? Ben hiç evlenmedim. Ama hep böyle düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, dramatik görünüyordu. O çok gençti. Ben ondan on beş yaş büyüğüm ve ikisinin de evlenmemesi gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

LUCY

Dün lokantadan ayrılmadan önce Ben'e numaramı verdim, Fransız tostu ve pişmanlıkla doluydum. Daha önce hiçbir gazeteciye telefon numaramı vermemiştim (gerçi bazıları eskisini bulmuştu) ve ciddi bir hata yaptığım hissinden kurtulamıyorum.

Aslında son zamanlarda bir sürü ciddi hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Hain büyükannem için ülkenin öbür ucuna uçma kararımdan başlayarak, son birkaç gündür tüm hayatım ciddi bir hata. Gününün yaklaşık yüzde 80'ini (muhafazakar bir tahminle) sarhoş geçiren hain büyükannem. Kararlarına güvenilemeyeceği çok açık.

Ertesi gün telefonum çalıyor, annemin ofisinde oturmuş, masasının üzerindeki "*Bugünü Öyle Muhteşem Yap ki Dün Kıskansın"* yazılı postere bakıyordum. Ben'den gelen mesajı görmek için aşağı bakıyorum.

Bu öğleden sonra boş musun?

Şu anda günlerimi toksik pozitiflikle sınırlanan motivasyonel bir alıntıya bakarak, bir sayfada on beş kez *dudak* kelimesini kullanmadan öpüşme sahneleri yazmanın yollarını düşünerek geçiriyorum. Tabii ki özgürüm.

Tek kelimelik bir cevap yazıyorum: Neden?

Asistanımla tanışmak ister misin? Kendisi şehirde.

Annemin masa sandalyesinde dönüp duruyorum. Şaşırtıcı bir şekilde asistanıyla tanışmak istiyorum. Geçen sezon podcast'te sesi çok zekiydi. Ben'e saçmalıklarını anlattı.

Tamam. Nerede?

Plumpton Suites'teki odamdayız. Oda 226.

Şimdi mi?

Ne zaman hazır olursanız. Bir süre çalışacağız.

Bu yüzden dizüstü bilgisayarımı odama koydum ve Plumpton'daki en güzel otele gitmek için şehrin öbür ucuna giderek hayatımla ilgili berbat kararlarıma devam ettim.

Ben kapıyı açar, kot pantolon ve soluk gri bir tişört giymiştir. "Selam." İçeri girebilmem için geri adım attı. Oda, mutfağı ve küçük bir oturma odası olan basit bir süit, sehpanın üzerinde iki dizüstü bilgisayar var. Uzun, kalın bukleli saçları ve dostça gülümsemesiyle güzel bir siyah kadın, kanepeye oturur.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor Ben. "Paige seni röportaj yapmaya ikna ettiğime inanamadı."

Paige ayağa kalkar. "Seni ukala küçük pislik. Bu egona hiç yardımcı olmayacak."

"Paige, bu Lucy. Lucy, bu benim asistanım Paige. Benden nefret ediyor."

"Özür dilerim." Şimdi bana hitap ediyor, elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum.
sen."

"Sen de."

"Lütfen oturun ve bana onunla konuşmayı nasıl kabul ettirdiğini anlatın."

Paige tekrar kanepeye otururken ben de oturma odasının köşesindeki sandalyeye oturuyorum. Ben mutfakta ayakta duruyor, tezgâha yaslanıyor.

"Size bir şey getireyim mi?" diye soruyor. "Su? Ya da kahve? Elimde sadece bu var.
Oh, ve viski." "Ben iyiyim, teşekkürler."

Paige beni öyle bir dikkatle inceliyor ki, acaba daha sonra resmini yapabilmek için yüzümü ezberlemeye mi çalışıyor diye merak ediyorum.

"Paige," diyor Ben.

"Ne?"

"Yine o şeyi yapıyorsun."

Göz kırpıyor. "Doğru ya. Özür dilerim. Gördüğüm fotoğraflarınızdan farklı göründüğünüzü söylemem kabalık mı olur?"

"Hayır." Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Etrafa yayılan tek fotoğraf, sinsi göründüğüm fotoğraflardı."

"İşte bu." Ben parmaklarını şıklatır. "Seninle ilgili şaşırtıcı bir şeyler olduğunu düşünüp duruyordum."

"Sapkınlık eksikliğim mi?"

"Ya da en azından ifade. Sapkınlık seviyeniz görülmeye devam ediyor."

"Sanırım öyle."

Paige yine bana bakıyor.

"Paige," diyor Ben.

Bu sefer gözlerini kaçırmıyor. "Burada oturup bizimle konuştuğuna *inanamıyorum.* Podcast dinliyor musun?"

"Evet."

"Tamam. Tamam." Paige kanepede öne doğru kayıyor, avuçlarını dua eder gibi birbirine bastırıyor. Üzerindeki heyecanı hissedebiliyorum. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Paige, buraya röportaj için gelmedi," diyor Ben. "Sadece merhaba demek için uğramasını istedim."

Görüşme için bana yağ çekiyor. Eğer onun ve Paige'in yanında rahat olursam, açılmam daha olası. Ona iyi şeyler söyle.

İyi malın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama sanırım umudunu koruyabilir.

"Biliyorum." Paige ellerini indirir. "Sadece bir tane ama. Bilmek zorundayım, çünkü bir teorim var."

"Elbette." Neden olmasın? Sik beni, Paige.

"Hiç kadın öldürmedim ama her şeyi bir kez denemeye hazırım."

Sesi duymazdan gelmeye çalışarak yer değiştiriyorum.

Son zamanlarda daha da yükseliyor. Bu iyiye işaret olamaz.

"Lisedeyken Ross Ayers'a neden yumruk attın?"

Gözlerimi kırpıştırdım, irkildim. Hangi soruyu bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi.

"Onu sadece öldürmeliydim. Bu çok daha tatmin edici olurdu."

"Kimse bilmiyor. Herkese sorduk," diye devam ediyor Paige.

Hayır, sadece Emmett biliyordu ve o da sır saklamakta her zaman iyiydi. "Sınıflarımızdan birinde bir kızın etek altı fotoğraflarını çekiyordu," diyorum.

"Biliyordum." Paige zafer kazanmış ya da birini yumruklamaya hazırlanıyormuş gibi iki yumruğunu kaldırıyor. "Böyle bir şey olduğunu biliyordum."

Ben şaşkın görünüyor, sanki bu onunla paylaştığı bir teori değilmiş gibi.

"Sanırım beni öğretmene söylerken gördü, çünkü telefonunu kontrol ettiklerinde fotoğraflar yoktu," diyorum. "İnsanlara söylemedim çünkü bunu yaptığı kız söylememem için bana yalvardı. Çok utanmıştı. Ben de ceza almadığı için meseleyi kendi başıma halledebileceğimi düşündüm."

"Paige-"

"Biliyorum, Ross'u arayıp başka bir röportaj yapıp yapmayacağını sor." Telefonunda yazıyor.

"Sadece inkar edecek."

"Emmett biliyordu, değil mi?" Paige soruyor. "Ona bu konuyu sorduğumda kaypaklaştı."

Tanrım. Bu insanların geçen sezon neden bir davayı çözdüklerini anlayabiliyorum.

Aslında gerçekten iyiler.

Rahatladım mı yoksa korktum mu bilmiyorum.

"Bir fikrim var-"

"Ona kızın kim olduğunu söylemedim ama evet, biliyordu," diye itiraf ederek sesi susturuyorum.

"Emmett'in senin sırlarının çoğunu sakladığını hissediyorum?" Paige başını eğiyor. Bu bir sorudan çok bir meydan okumadır.

"Adamla beş yıldır konuşmadım." "Neden konuşmadın?" Ben soruyor.

"Şok edici bir şekilde, insanlar dur arıyorum ne zaman sen olmuştur suçlandı ortak bir arkadaşı öldürmekten."

Telefonumdaki cevapsız aramaları, Emmett'ten gelen ve görmezden geldiğim mesajları düşünüyorum.

Paige yalan söylediğimi biliyormuş gibi bana bakıyor. Başka tarafa bakıyorum.

"Matt'le görüşüyor musun?" Ben soruyor. "Değildim ama onu daha yeni

gördüm."
"Onu tekrar görecek misin?"

Omuz silkiyorum. "Buluşmak istedi ama ben ona mesaj atmadım.

Neden?" "Röportaj yapmak istemiyor. Düşündüm de belki sen iyi bir kelime."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ciddi misin? Matt'i röportaj yapmaya ikna etmeye çalışmamı mı istiyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Benim yaptığımı düşünüyor."

"O haklı mı?" Paige soruyor.

Hissettiğim panik dalgasını örtmek için ona eğlenen bir bakış fırlatıyorum. "Ne var biliyor musun? Tamam. Söz vermiyorum ama deneyeceğim."

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM-"AMNEZİ SAVUNMASI"

Muhabir (haber yayını): Bu gece son dakika haberleri: Yerel bir düğün, konuklardan biri olan yirmi dört yaşındaki Savannah Harper'ın şenliklerden çok uzak olmayan bir ormanda ölü bulunmasıyla trajik bir hal aldı. Yakınlarda dolaşan ikinci bir genç kadın da saldırıda yaralanmış o l a r a k bulundu ve şu anda hastanede durumu stabil. Polis olayla ilgili bilgisi olan herkesi...

Koşucu Gil'in onu bulmasının ardından Savannah'nın olay yerinde öldüğü açıklandı. Adli tabip daha sonra kafasına aldığı bir darbe sonucu öldüğünü belirledi. Aslında kafasına iki darbe almış. Biri ona bilinmeyen bir cisimle iki kez vurmuş ve sonra onu orada ölüme terk etmiş.

Lucy'nin başlangıçta fail değil, ikinci bir kurban olduğu düşünülüyordu. O da ciddi şekilde yaralanmıştı.

Ancak polis olay yerinde üçüncü bir kişiye dair herhangi bir kanıt bulamamıştır. Yapılan otopsi sonucunda

Savannah'nın kollarındaki çiziklerin Lucy'nin tırnaklarından kaynaklandığı ve morlukların Lucy'nin eli şeklinde olduğu anlaşıldı. Tanıklar düğünde gördüklerini anlatmaya başlayınca Lucy hakkındaki anlatı değişti.

Nina Garcia ile o gece Lucy ve Savannah arasında gördükleri hakkında konuştum.

Nina: Bir grup insan Lucy ve Savvy'nin düğünde kavga ettiğini gördü, evet.

Ben: Kavga derken neyi kastediyorsun? Ne gördüğünü tarif edebilir misin?

Nina: Banyodan çıktım ve Lucy ile Matt koridorda öpüşüyorlardı. Savvy *kızgın* görünüyordu.

Ben: Savvy, Lucy'nin kendi kocasını öpmesine kızdı mı?

Nina: Evet. Savvy boğazını temizledi ve durdular. Sonra Lucy, Savvy'ye bir şey söylemeye çalıştı ve Savvy ona izin verdi. Ne dediğini duyamadım ama çok gergindi.

Ben: Hiçbir şey duymadın mı?

Nina: Hayır. Ben görmedim ama daha sonra Savvy ve Lucy birlikte ayrıldıklarında Savvy'nin hala kızgın olduğunu duydum. İnsanlar onu Lucy'ye bağırırken ve arabasının kapısını çarparken görmüşler. Orada açıkça bir durum vardı.

Lucy en başından beri Savannah'nın öldürülmesiyle ilgili hiçbir şey hatırlamadığı konusunda ısrar etmiştir. Aslında, düğün gecesine dair hiçbir şey hatırlamadığını iddia etmektedir.

İşte yine Colin Dunn, Savannah'nın düğün arkadaşı.

Colin: Evet, Lucy o gün evden ayrıldıktan sonra hiçbir şey hatırlamadığını söylüyor. Sanırım düğüne vardığını bile hatırlamıyor.

Ben: Peki, ne hatırlıyor? Duyduklarından.

Colin: Byrd Malikanesi'ne gitmek için Matt'le arabaya bindiğini hatırlıyor. Ama başka bir şey hatırlamıyor mu? Hafıza kaybının gerçek bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Bunu televizyon için uydurduklarını sanıyordum.

Ben: Bu gerçek bir şey.

Colin: Garip, dostum. Her neyse, evet, hastaneden çıktıktan birkaç gün sonra Lucy ile konuşmamı istediler.

Ben: Neden?

Colin: Lucy'nin o gece olanları hatırlamasını sağlamaya çalışıyorlardı. Matt ona bazı şeyler anlatmıştı ama gerçekten sarhoştu. İçkimi tutabilirim. Hafızam yerindeydi.

Ben: Senin için sorun değil miydi? Onunla konuşmaya gitmen?

Colin: Evet, her neyse. Kendimi kötü hissettim. Arabadaki o kadınla ilgili olan şey. Hiç hoş değildi.

Her neyse, Chase'lere gittim çünkü Lucy ailesiyle kalıyordu. Ondan hatırladıklarını anlatmasını istedim ve o da "Otoparkta buluştuk ve hep birlikte içeri girip masamızı bulduk" dedi, ben de "Hayır, hatırlamıyoruz" dedim. Sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ki bu gerçekten çok garipti.

Ben: Hıçkırarak mı?

Colin: Evet, görünüşe göre başka biri Matt ve Lucy'yi otoparkta başka bir çiftle konuşurken görmüş ve onların ben ve Savvy olduğunu düşünmüş. Polise bunu söylemişler, çünkü o sırada her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorlardı, bu yüzden her şey önemliydi, anlıyor musunuz? Ama o kişinin kafası karışmış ya da sarhoş gibi bir şeymiş çünkü biz oraya daha sonra varmışız. Biz içeri girdiğimizde Lucy ve Matt çoktan masaya oturmuşlardı.

Ben: Bu Lucy'yi üzdü mü?

Colin: Gerçekten üzüldüm. Beni tamamen korkuttu. Bayılacak falan sandım. Kathleen ve Don daha sonra bana Lucy'nin Matt, ben ve Savvy ile resepsiyona girdiğini hatırladığını söylediğini anlattı. Sanki kötü bilginin etrafında yepyeni bir anı mı yaratmıştı? Sanırım ondan sonra her şey boka sardı. Lucy neyin gerçek olduğunu ve neyi hatırlamaya çalışmak için yarattığını anlayamadı.

Ben: Hiçbir şey hatırlamadığını söylediğinde ona inandın mı?

Colin: Bilmiyorum, dostum. Yalan söylüyorsa çok iyi bir gösteri yapıyordu. İnsanlar hafıza kaybının sadece televizyona özgü bir şey olmadığını söyledikten sonra ona inandım.

Gerçekten anlamadığım şey, eninde sonunda bir *şeyler* hatırlamayacak mıydı? Kafasındaki yara iyileştikten sonra mesela? Bu bana şüpheli geliyor, dostum.

Colin'le konuşmam sırasında bir şey dikkatimi çekti; Lucy hastaneden çıktıktan sadece iki gün sonra onu görmeye gittiğini söyledi. Oraya özellikle arkadaşının öldürüldüğü geceyi yeniden canlandırmasına yardımcı olmak için gitmiş, ki bu da kafa travması geçiren birine yüklenecek büyük bir stres gibi görünüyor.

Aslında Lucy'nin kafa travması hakkında pek fazla kişi konuşmuyor. Lucy'nin "orta derecede travmatik beyin hasarı" geçirdiği bildirildi ki bu aslında çok ciddi bir yaralanmadır. Lucy Chase'i hiç tedavi etmediği için kayıt dışı kalmayı tercih eden bir doktorla konuştum, ancak evet, hafıza kaybının beyin yaralanmalarında meydana gelen gerçek bir şey olduğunu doğruladı. Aslında, beyin hasarı geçiren insanlar olanları *unutmuyor, beyinleri* anı oluşturmayı tamamen bırakıyor. Anı diye bir şey yoktur.

Birçoğunuzun sorduğu soruya cevap vermek gerekirse, evet. Hafıza *kaybı* savunması gerçek bir şey. Lucy'nin yaralarının boyutu göz önüne alındığında, o gece ne olduğunu gerçekten hatırlamıyor olması mümkün.

Ama gerçek bu mu? Ve neden Plumpton'daki herkes onun yalan söylediğine bu kadar ikna olmuş durumda?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LUCY

Bence ayrılmalıyız.

Uyanır uyanmaz Nathan'ın mesajını görüyorum. Teksas saatiyle sabahın ikisinde gönderilmiş. Kaliforniya'da gece yarısı. Sarhoş olup olmadığını merak ediyorum.

Neden???? *Gönder tuşuna* basarken gülüyorum.

Acaba onu sonunda ne çileden çıkardı? Belki de Kyle'ı aldatmamla ilgili bölüme kadar geldi. Cinayeti mazur görebilirdi, ama kocamı aldatmam konusunda çizgiyi çekti.

Los Angeles'ta saat daha sabahın altısı, o yüzden hemen bir yanıt beklemiyorum. Ya da hiç, belki.

Annemin spor salonu ben şehirdeyken onun kartını kullanmama izin verdi ve koşu bandına bindim, ta ki koş koş *koş* beynimde dönüp duran tek düşünce olana kadar.

Eve gidip duş aldığımda Nathan mesaj atmamıştı ama Matt atmıştı.

Ekranımda onun adını gördüğümde vücudumun her parçası geriliyor.

Hey. Öğle yemeğinde buluşalım. Lütfen?

Yıllar boyunca bana gönderdiği diğer tüm mesajları görmezden geldiğim gibi bunu da görmezden gelmek istiyorum.

Ama Ben'in isteğini düşünüyorum. Büyükannemin isteğini. Savvy'yi.

Matt'i bir şey yapmaya ikna etmekte hiç iyi değildim ama belki şimdi işler d e ğ i ş m i ş t i r . Belki de ben artık farklıyımdır.

Belki de ben daha da büyük bir

aptalım. Elbette, cevap veriyorum.

★ ★ ★

Ben geldiğimde Matt Meksika restoranının kabininde bekliyor, telefonunda geziniyor. Ona doğru yürüdüğümü fark edince başını kaldırıp gülümsüyor.

Elinde cızırdayan fajita tepsisiyle bir garson yanımdan geçti. Oh lanet olsun. Bu sıcak tabaklar bir insanın kafatasına vurulursa çok fazla zarar verebilir. Yine de kendimi yakmamaya dikkat etmeliyim.

"Hadi öldürelim-"

Hayır, hayır. Hayır. Şu anda ses için enerjim yok. Odaklanalım, beyin.

Matt ben yaklaşırken ayağa kalkıyor ve ben tepki veremeden bana sarılıyor. Tanıdık kokuyor; tıraş losyonunda bir parça sedir ağacı, Tic Tac alışkanlığından kalma nane.

Uzaklaşırken ona bakmaktan kaçınıyorum, çünkü fajita tabağını tekrar tekrar yüzüne çarpıyorum.

Kırmızı plastiğin üzerine kayıyorum, Matt'in önünde bir margarita olduğunu ve benim için de bir tane sipariş ettiğini fark ediyorum. Gündüz içmeyi ya da bardağımın kenarına tuz koymayı pek sevmem ve o da bir zamanlar bunların ikisini de biliyordu. O zamanlar umursadığından da emin değilim.

Telefonum çalıyor ve Nathan'ın son mesajıma cevap verdiğini görmek için çantamdan çıkarıyorum.

Sadece farklı yönlere gidiyoruz.

Sanırım bu adil. Ben muhtemelen hapse gireceğim ve o da yeni bir kız arkadaş bulmak için arkadaşlık uygulamalarına geri dönecek.

Başka bir metin açılır.

Özür dilerim. Eşyalarını toplayacağım. Ne zaman gelip almak istediğini söyle.

Telefonumu çantama geri koydum ve Matt'e baktım. Eski kocam önümde, eski erkek arkadaşım eşyalarımı toplamam için bana mesaj atıyor. Kesinlikle yanıyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Matt parmaklarını iç içe geçirerek masanın ortasına doğru kaydırdı. Ellerini sevdiğimi açıkça hatırlıyor.

"Elbette." Margaritamdan küçük bir yudum alıyorum çünkü hem bugün biraz rahatlamak istiyorum hem de içmezsem yorum yapacak. Matt'i kızdırmaktan kaçınmakta iyiyimdir.

Çoğunlukla.

İçkimi dikkatlice yerine koydum. Renkli bir Meksika fayans masası, içkinizi fayanslardan birinin kenarına koyarsanız devrilecek türden. Matt bir şeyleri dökmemden nefret eder.

"Nasılsın?" Alnı endişeyle çatıldı. "Geri dönmek zor olmalı."

"Her şey yolunda."

"Podcast'i dinliyor musun?" diye soruyor. "Evet.

Aslında onunla iletişim halindeyim. Ben."

Margaritası neredeyse dudaklarına değecekken durdu.

"Ne?" "Onunla lokantada karşılaştım. Benden yardım

istedi."

"Senin... yardımın mı?" Sanki hayatında duyduğu en tuhaf şeymiş gibi *yardım* diyor.

"Evet, röportaj yapmak istiyor. "Ne olacak ki?" diye düşündüm.

"Sen ciddi misin?" Margaritayı yere bırakıyor. Düz olmayan fayansların üzerinde sallanıyor.

"Evet."

"Lucy, bu iyi bir fikir değil."

"Neden olmasın?"

Gözleri hafifçe açılıyor, sanki bu sorunun cevabını zaten bilmem gerekiyormuş gibi.

Çünkü onu sen öldürdün, Lucy.

Matt sonunda, "O senin tarafında değil,"

dedi. "Hayır. Değil."

"O zaman...?" Öfkeli. Matt'in bu duygusuna çok aşinayım.

"Kimse benim tarafımda değil. Ama o da kimsenin tarafında gibi görünmüyor, yani isteyebileceğim en fazla şey bu."

Uzun bir iç geçiriyor ve margaritasından bir yudum daha alıyor. Hâlâ kısa saçlarına alışmaya çalışıyorum. O kadar kısa kesilmiş ki kafa derisini görebiliyorum. Bu konuda bir şey onu düşmanca gösteriyor. Kafa derisi kızgın.

"Röportaj yapmadığınızı söyledi." "Tabii
ki yapmadım."

"Yapıp yapmaman umurumda değil. Sadece, eğer benim yüzümden hayır dediysen."

"Tanrım, Lucy, tabii ki senin yüzünden hayır dedim." Öfkesi giderek artıyordu. Giysilerimi çöp torbalarına doldururken bana "*Biraz minnettarlık gösterebilirsin, lanet olsun!*" diye bağırmıştı. Ne için minnettar olmam gerektiğini hâlâ bilmiyordum. Sanırım en yakın arkadaşımı öldürdüğümü düşünmesine rağmen evli kalmak istiyordu?

Şimdi bile bunun için minnettarlık duyamıyorum.

"*Bir fikrim var!*" diye bağırıyor ses.

"Bence bunu yapmalısın." Bir cipsi salsa sosuna batırıp ağzıma atıyorum.

"Gerçekten daha kötü bir fikir düşünemiyorum."

"Bir röportaj yapıyorum. Kyle zaten tüm dünyaya beni aldattığını söyledi. Kendi tarafını paylaşmak istemiyor musun?"

"Seni aldatmıyordum."

"BİR FİKRİM VAR!"

Kıs kıs gülmemeyi başarıyorum ki bu gerçek bir başarı. "O zaman sen *gerçekten* röportaj yapmalı ve bunu Ben'e söylemeli."

Kabinde arkasına yaslanmış, çenesini eskiden beni sinirlendiren bir şekilde çalıştırıyor. Peçeteyi çatal bıçak takımımın üzerinden çekiyorum ve bıçağı gözüne sapladığımı hayal ediyorum.

"Ne var biliyor musun? Tamam." Şimdi beni yakaladı. Bu onun "Ona göstereceğim" sesi. "Ben'e beni tekrar aramasını söyle. Ben yaparım."

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM-"AMNEZİ SAVUNMASI"

Savannah'nın ölümüyle ilgili haberler ilk çıktığında, Savannah'yı öldüren ve Lucy'yi yaralayan üçüncü bir kişi olduğuna inanılıyordu. Ancak polis olay yerinde başka birine dair kanıt bulamayınca ve Lucy o geceye dair hiçbir şey hatırlamadığını ısrarla söylemeye devam edince anlatı değişmeye başladı.

Joanna Clarkson'ı hatırlıyor musunuz? Matt ve Lucy'nin Blok'taki komşularından biri? Şüphelerin Lucy'ye nasıl kaymaya başladığını bana tekrar anlattı.

Joanna: Savvy'nin kollarındaki çizikler ve morluklar kesinlikle endişe vericiydi. Ama düğünde kavga ettiklerini duyana kadar hala şüpheciydim. Hemen ardından Matt Lucy'yi evden attı ve bundan daha şüpheli bir durum olamaz.

Ben: Onu dışarı mı attı? Bundan emin misin?

Joanna: Ondan gitmesini istediğinden eminim.

Ben: Ve bu hastaneden taburcu olduktan hemen sonraydı, değil mi?

Joanna: Doğru. Ve bu sadece garip bir zamanlama. Böyle bir travma yaşadıktan sonra yaralı eşinizi evden atmazsınız, tabii onun yaptığını düşünmüyorsanız. Üzgünüm, Matt'i tanıyorum ve bunu yapmasının tek nedeni bu. Tek neden.

Ben: Bu noktada, tanıdığınız çoğu insan Savannah'yı öldürenin Lucy olduğunu mu düşünüyordu?

Joanna: Tanıdığım herkes böyle düşünüyordu.

Ben: Ama polis onu cinayetten tutuklamadı, değil mi?

Hiç yapmadılar. Cinayet silahı ya da sağlam bir dava olmamasıyla ilgili bir şey. Bilmiyorum. Bence boylarından büyük işlere kalkıştılar. Plumpton Polisi alınmasın ama onlar sarhoş turistleri yakalamaya alışkınlar, cinayetleri soruşturmaya değil.

Ben: Ama Lucy'yi tutuklamak için yeterli kanıt olmaması insanları duraksatmadı mı?

Joanna: Elbette, bunu biraz düşündüm. Ama adalet sistemimizin kanıtlara, tanıklara ihtiyacı var. Birinin bir şey için hapse girmemesi, o şeyi yapmadığı anlamına gelmez.

Ben: Peki ya nefsi müdafaa? Lucy kötü yaralanmıştı. Nasıl olduğu hakkında konuşmalar var mıydı?

Lucy kendini savunmak zorunda kalmış olabilir mi?

Joanna: Savannah'dan mı? Bu çok saçma. O kız küçük tatlı bir şeydi. Ama durum hakkında bilmem gereken tek şey şu: O kızlardan biri öldü, diğeri de hemen Kaliforniya'ya gitti ve hafıza kaybı yaşadığını iddia etti. Ben ölenin tarafındayım, tamam mı? Ben onun tarafındayım.

Peki ya sebep? Lucy neden aniden en iyi arkadaşını öldürsün? Lucy ve Savannah düğünde neden kavga ediyorlardı?

Nina, Savannah'yla aralarında bir şeyler olabileceğini ima eder gibiydi.

Matt. Lucy'yi cinayete iten şey kıskançlık mıydı?

Bu teori hakkında Kyle Porter ile konuştum.

Kyle: Lucy bana Matt'in de onu aldattığından emin olduğunu söyledi. Daha önce bunu söylemekte tereddüt etmiştim, çünkü ilişkimizi kendi kendine haklı çıkarıyor olabileceğini düşünmüştüm. Ama bir keresinde bana Matt'in muhtemelen mahallede dolaştığını düşündüğünü söylemişti.

Ben: Mahallelerindeki kadınlarla yatmak gibi mi?

Kyle: Evet. Kendini daha iyi hissetmeye mi çalışıyordu gerçekten bilmiyorum... belki de öyleydi. Ama Matt'in ikinci evliliğinin de çok çabuk bittiğine dair bazı şeyler duydum ve Lucy'ye inanmadığım için kendimi kötü hissetmeye başladım.

Lucy aslında Matt hakkında son zamanlarda yeniden değerlendirdiğim bazı şeyler söyledi. Mesela bir keresinde biz birlikteyken Matt ona mesaj attı ve yüzünde garip bir ifade belirdi. Ne olduğunu sordum ve "Kocam bana ne kadar aptal olduğumu söylüyor" dedi. Başka bir sefer de "Matt arkadaşlarla takılırken konuşmamamı tercih ediyor" gibi bir şey söyledi. Abarttığını düşünerek bunları geçiştirdim, ama bence adam tam bir pislikti. Savvy aslında bir keresinde bana bir şey söylemişti.

Ben: Matt hakkında mı?

Kyle: Evet. Lucy ile aramdaki ilişkiyi biliyordu ve "İstersen Matt'ten ayrılmasını sağlayabilirsin. Bu onun için en iyisi olur."

Ben: Yaptın mı? Matt'i terk etmesini sağlamaya çalıştın mı?

Kyle'la: Hayır. Gerçekten bir ilişki aramıyordum, özellikle de yirmi iki yaşında ya da o zamanlar kaç yaşındaysa o yaşta biriyle. Aslında bundan kısa bir süre sonra ilişkimi bitirdim. İşler karışıyor gibi görünüyordu.

Ben: Lucy nasıl karşıladı?

Kyle: Hiç üzgün görünmüyordu. Neredeyse ... [*gülüyor*] Umursamıyor gibi görünmesi beni neredeyse aşağıladı. Omuz silkti ve "Eğer istediğin buysa" dedi. Lucy hiç duygularını belli etmezdi. Sanırım bu yüzden Matt'le ilgili şeyleri bir kenara bıraktım. Çünkü bu konuda hiç üzgün görünmüyordu.

Ben: Onu ya da Savannah'yı bir daha gördün mü?

Kyle'ı: Lucy'yi hiç görmedim ama Savvy'yi bir ay kadar sonra bir kez gördüm. Sokakta Matt'le konuşuyordu.

Ben: Ne hakkında konuştuklarını biliyor musun?

Kyle: Hayır, ama samimi göründüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Adamın eli kadının kolundaydı ve kadın adama yakın duruyordu. Ben de "Bu mantıklı. Savvy bana Lucy'yi Matt'ten ayrılmaya ikna etmemi söyledi çünkü onunla yatıyor." Ama bu sadece bir spekülasyondu.

Yemin ederim, bir şeye benziyordu. Ve Lucy Matt'in mahallede uyuduğunu söyledi… Matt ve Savvy arasında bir şeyler olduğunu biliyor olabilirdi.

Konuştuğum insanların çoğu kıskançlık teorisine şüpheyle yaklaşıyordu, ama hiçbiri Emmett Chapman kadar değildi.

Emmett: Kıskanç mı? Neyi?

Ben: Bazı insanlar Savannah ve Matt'in bir ilişkisi olduğunu düşünüyor.

Emmett: Dostum, bu çok saçma.

Ben: Neden?

Emmett: Buna dair hiçbir kanıt görmedim. Ama öyle olsa bile, neden Lucy Bunun için mi anlayışlı? Lucy'nin Matt'i o kadar sevdiğini bile sanmıyorum.

Ben: Lucy'nin kendi kocasını o kadar sevmediğini mi düşünüyorsun?

Emmett: Kahretsin, belki de öyle söylememeliydim. İlişkileri biraz sarsılmaya b a ş l a m ı ş t ı demek istedim.

Ben: Lucy'nin yakın bir arkadaşıyla yattığı için kızgın olabileceğini düşünmüyor musun? Matt mi?

Emmett: Bilmiyorum. Belki de? Matt'e de kızmış olabilir, değil mi? Ve o hala hayatta.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

LUCY

Emmett Chapman "tam oradaydı, aptal" adamlardan biri.

Onu takdir etmek için çok yaşlı ve berbat olana kadar fark etmediğiniz türden bir adam. Ta ki kafanızda (ve belki de gerçek hayatta, kim bilir?) insanları öldürene ve kendi güvenliği ve akıl sağlığı için muhtemelen uzakta, çok uzakta kalması gerektiğine karar verene kadar.

Savvy öldükten sonra onu aramamamın ya da mesaj atmamamın gerekçesi buydu.

İlgilenebileceğini fark ettiğimde onunla yatmama gerekçem de buydu. O zamanki gerekçem teknik olarak evli olmam ve Matt'i Kyle ile aldatmayı *yeni* bırakmış olmamdı ama yine de benzer hissettiriyor. Lisedeki en iyi arkadaşımı kocamı terk etmek için bir bahane olarak kullanmak, muhtemelen bu süreçte Emmett'i tamamen becermek, benim için bile çok uzak bir köprü.

Şehir merkezine gidiyorum, caddeye park ediyorum ve birkaç dakika boyunca sanat mağazasının önüne bakıyorum. Cam vitrinin üzerinde büyük, neşeli balon harflerle *Yaratıcılık Ruha İyi Gelir!* yazıyor ve etrafına küçük çiçekler ve kalpler çizilmiş.

Bu muhtemelen Emmett'in sanatı. Büyürken sürekli bir şeyler karalardı; ders sırasında defterlerine, tebeşirle kaldırımlara, canı sıkıldığında kendi derisine. Savvy'nin çalıştığı barda benimle takılır ve ben yazarken peçetelere bir şeyler çizerdi.

Her birimiz için bir şeyler çizer, bir peçeteyi Savvy'ye, diğerini de bana uzatırdı. Bazen dizüstü bilgisayarımın üzerine eğilmiş bir çizimim, yüzümün neşeli bir karikatür versiyonu ya da o gün aklına gelen rastgele bir şey olurdu.

Bir gün bana peçeteye çizdiği bir ejderha resmini hediye ettikten sonra ona "*Gerçekten bir sanatçı olmayı denemelisin,*" demiştim.

"*Evet, gerçekten çok kaliteli* bir *mal,*" dedi homurdanarak.

"Öyle! New York'a taşınıp çizgi romanlar üzerinde çalışmaya ne oldu?"

"Görünüşe göre bu işte her yerde başarısız olabilirsin."

"New York'ta başarısız olmak daha eğlenceli olur gibi görünüyor."

Bir kahkaha attı ve omzunu benimkine çarptı. "*Üniversiteden sonra birlikte gitmeliydik. Eskiden konuştuğumuz gibi.*"

Gözlerimi kaçırmıştım, çünkü üniversiteden sonra Matt'le evlenmek yerine Emmett'le birlikte New York'a gitseydim hayatımın nasıl olacağını düşünmek istemiyordum. Dikkatimi tekrar ejderhaya vermiştim.

Sanırım o peçeteler hala bende, Nathan'ın dairesinin köşesindeki bir kutuda düzgünce istiflenmiş olarak duruyor.

Vitrine bakıyorum.

Emmett'in bugün çalışıp çalışmadığını bile bilmiyorum. Kontrol etmek için arabadan inmem gerekecek.

Her an olabilir.

Birkaç derin nefes daha alıyorum ama sonunda arabadan inip yapış yapış havaya adım atıyorum.

Kararımdan hemen pişman oldum.

Dükkâna o kadar odaklanmıştım ki omzumun üzerinden birkaç kapı öteye bakmayı unutmuştum.

Bir grup adam bir restoranın dışındaki yeşil-beyaz tentenin altında duruyor, kahkahaları sokakta yankılanıyor. Adamlardan biri bana doğru bakıyor, yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboluyor.

Keaton Harper. Savvy'nin ağabeyi.

Sakalı ve göbeği var ama o ölümcül bakışı nerede görsem tanırım. Adamlardan biri Keaton'ın bakışlarını fark ediyor ve beni görünce yüksek sesle "oh olsun" diyor.

Hızla arkamı dönüyorum. Emmett dükkânın vitrininde duruyor ve elini belli belirsiz bir el sallamak için kaldırıyor.

Arabama geri dönmek istiyorum ama her taraftan fark ediliyorum.

Emmett kapıyı işaret ediyor, kapının üzerinde *Kapalı* tabelası olduğunu fark ediyorum. Başımı salladım ve kapıya doğru yürüdüm. Arkamda öfkeli mırıltılar duyuyorum.

Emmett kapıyı açarken gülümsüyor. Bazen kendimi büyürken tanıdığım çocuğu hayal ederken yakalıyorum; sarı saçları kıvırcık bir kask gibi, sıska ve beceriksiz.

Ama gençliğimizden beri böyle görünmüyordu. Şimdi uzun ve sağlam. Sarı saçları kıvırcık yerine dalgalı, rahatlık ifade edecek şekilde kesilmiş ve şekillendirilmiş ama muhtemelen biraz uğraşılmış. Çenesinde bir tutam sakal var.

Dediğim gibi. *Tam oradaydı, salak.*

İçeri girdim. Sanat mağazası makul büyüklükte, ancak o kadar çok ıvır zıvırla dolu ki klostrofobik hissettiriyor. Duvarların her santimi parlak renkli bir poster ya da karmaşık, el yapımı ahşap tabelalarla kaplı. Sol tarafımdaki devasa ahşap *Hoş Geldiniz tabelalarına* bakıyorum ve bir tanesini suratınıza çarparak gerçek bir hasar verebileceğinizi düşünüyorum.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve dikkatimi Emmett'e veriyorum. "Merhaba."

"Merhaba." İlgisini çekmiş gibi görünüyor ama beni gördüğüne pek sevinmiş değil. Kimse onu suçlayamaz.

Boğazını temizliyor ve yüzünde aniden daha büyük bir gülümseme beliriyor. "Özür dilerim. Şehirde olduğunu biliyordum ama seni gördüğüme hâlâ şaşırmış durumdayım."

"Böyle uğradığım için özür dilerim."

"Bunu yaptığına sevindim." Tekrar gülümsüyor ve itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatlıyorum. Bu kasabadaki herkesin benim katil bir cadaloz olduğumu düşünmesini umursamamak için kendimi zor tutuyorum ama Emmett'in en azından biraz olsun benim tarafımdaymış gibi konuştuğunu duyunca rahatlamadım desem yalan olur.

"Ailevi bir şey için mi buradasın?" diye soruyor.

"Evet, sadece büyükannemin doğum günü partisini mahvetmek için uğradım."

Başını öyle bir eğiyor ki göğsüm biraz acıyor. Bu onun "Lucy yine saçmalıyor ama bu beni eğlendiriyor" ifadesi.

Boya koridorlarını işaret ediyor. "Ah... parti için sanat malzemelerine mi ihtiyacınız vardı?"

"Hayır. Aslında sadece seni görmeye geldim."

Şaşırmış ve biraz da sevinmiş görünüyor.

"O zamanlar aramalarınıza ya da başka bir şeyinize geri dönmediğim için özür dilerim. Ben sadece..."

"Travma mı geçirdin?" diye
tahmin ediyor. Bir kahkaha
atıyorum. "Evet." "Sorun
değil. I-"

Pencereden gelen bir *ses* beni sıçrattı. Döndüğümde Keaton'ın iki elini cama dayadığını görüyorum, yüzü öfkeyle çarpılmış.

"Emmett, ne oluyor lan?" İki elini tekrar cama vuruyor. Camdaki küçük boyalı kalp kümesinin tam altında, sanki kafasından çıkıyorlarmış gibi, bu komik olmalı, ama şu anda bunların hiçbirinde mizah bulamıyorum.

"Özür dilerim. Sadece aramalıydım." Kapıya, Keaton'a doğru bir adım atıyorum ve üzerime atlarsa kimsenin yardım edip etmeyeceğini merak ediyorum. En azından Emmett polisi arayabilir.

Eminim polislerin gelmesi biraz zaman alacaktır. Ve geldiklerinde benim tarafımda olmayacaklardır.

"Hayır." Emmett beni durduracakmış gibi bana doğru uzanıyor ama parmakları sadece koluma hafifçe dokunuyor. "Sorun yok. Kalabilirsin."

Keaton ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor ve ben yavaş bir nefes alıyorum. "Sanırım o geri gelmeden kaçsam iyi olacak."

"Evet, tamam." Emmett hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama pencereye doğru yürüyüp dışarı bakıyor. "Arkadaşlarıyla birlikte restorana gidiyor."

Kapıyı çekip açıyorum ve bir adım atıyorum. Emmett beni takip ediyor, hızla Keaton'ın bulunduğu sokağa bakıyor. Hâlâ temiz.

"Nina seni arayıp akşam yemeğine davet etmek istiyordu," diyor. "Neden bunu yakında yapmıyoruz? Arayı kapatmayı çok isterim."

Kafam karışmış bir şekilde döndüm. "Sen ve Nina..."

"Oh! Evet." Gülümsüyor. "Biz çıkıyoruz. Birkaç aydır." Tabii
ki çıkıyorlar.

Hoş bir ifade takınmaya zorladım. "Tabii. Akşam yemeği harika olur."

Hayal kırıklığına uğradığımı fark ettiyse de belli etmiyor. "Seni görmek harikaydı, Lucy."

Kendimi daha fazla utandırmadan arkamı dönüyorum. "Sen de Emmett."

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BÖLÜM 4-"AMNEZİ SAVUNMASI"

Lucy, Matt ile paylaştığı evden ayrıldıktan ya da kovulduktan sonra ailesinin yanında kalmaya gitti. Joanna cinayetten sonraki birkaç gün boyunca bana yol gösteriyor, çünkü neden herkesin arkadaşını öldürenin Lucy olduğuna ikna olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim.

Ben: Yani insanların Savannah'yı öldürenin Lucy olduğunu düşünmesine neden olan şey Matt'in Lucy'yi dışarı atması mıydı?

Joanna: Bu başlattı, evet. Ama çoğu insan için anlaşmayı gerçekten mühürleyen şey ailesiyle olan şeylerdi.

Ben: Ne eşyası?

Joanna: Çok fazla şey söylemek istemiyorum çünkü Kathleen ve Don'u seviyorum. Onlar iyi insanlar. Ama dinleyin. Kathleen olaydan hemen sonra tüm kasabaya Lucy'nin kimseye zarar vermeyeceğini söylüyordu ve birkaç gün sonra fikrini tamamen değiştirdi.

Ben: Nasıl yani?

Garipleşmeye ve ketumlaşmaya başladı**.** Lucy'yi savunmayı tamamen bıraktı. Görünüşe göre Savannah'nın ailesine *çok* garip şeyler söylemiş. Ve Don kimseyle konuşmayı reddetti. Hâlâ da konuşmuyor.

Ben: Lucy hakkında hiç konuşmayacak mı?

Joanna: Hayır.

Bunu birkaç kişiden duydum, bu yüzden etrafta Chase'ler hakkında sorular sormaya başladım.

William: Evet, birkaç yıl önce bir Starbucks aldık, sanırım iyi oldu. Ama oraya sadece kahve içmeye gidin. O bayat keklerden, ekmeklerden ya da sattıkları şeylerden almayın. Bunlar için Daisy Street Bakery'ye gidin.

Bu William, Norma'nın bana tavsiye ettiği bardaki barmenlerden biri. Sakin bir gece ve elli üç yılının tamamında Plumpton'da yaşamış olan William benimle konuşmaktan mutlu. Uzun boylu, iri yarı bir adam, çenesini birkaç santim geçen gri bir sakalı var. Dostça gülümsemesi olmasa korkutucu olabilirdi.

Bana Lucy'nin ailesi hakkında her şeyi anlattı. Büyükannesi Beverly Moore, Plumpton'da doğmuş ve büyümüş. Keith, Kathleen ve Karen adında üç çocuğu varmış. Keith ve Karen şimdi Houston'da yaşıyor ama Kathleen üniversiteyi bitirdikten sonra Plumpton'a dönmüş. Nişanlısı Don Chase'i de yanında getirdi. Evlendiler, Lucy'leri oldu ve birlikte bir fırın açtılar-Daisy Street Bakery, birçok yerli bana bundan bahsetti.

William: Onlarla konuştun mu? Kathleen ve Don?

Ben: Henüz değil, hayır.

William: Konuşmalısın. Lucy hakkında kimseyle konuşmam ama Kathleen seninle kesinlikle konuşacaktır. Çok mutlu olur.

Ben: Öyle mi düşünüyorsun?

William: Oh evet. Kathleen çok konuşkandır. Saklayacak bir şeyi yok.

Ben: Peki ya Don?

William: Ne olmuş ona?

Ben: Saklayacak bir şeyi mi var?

William: Şey... dinle, bu sadece kasaba dedikodusu, ama sen bu işin aslını öğrenmeye çalışıyorsun ve ben buna saygı duyuyorum.

Birçok kişi Don'un söylediğinden daha fazlasını bildiğini düşünüyor. O zamanlar çok kurnazdı, size şunu söyleyeyim. Ve onu zerre kadar suçlamıyorum. Benim kızım olsaydı, ne olursa olsun onu korurdum.

Ben: Sence Lucy bir şey hatırladı ve ona söyledi mi?

Öncelikle hafıza kaybı savunmasına bir an bile inanmıyorum**.** Ama evet. Babasına söyledi ve o da yapması gerekeni yaptı. Ben böyle düşünüyorum. Birçok insan böyle düşünüyor. Kathleen ve Savvy'nin annesi Ivy ile ilgili bir şey vardı.

Ben: Ne şeyi?

Muhtemelen bir şey söylememeliyim ama birinin sana söylemesi gerek**.** Görünüşe göre Kathleen, Ivy'ye Savvy'yi öldürenin Lucy olduğunu bildiğini söylemiş.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

LUCY

Bu akşam evdeki ruh hali ancak *düşmanca çırpınışlar* olarak tanımlanabilir.

Annemin dördüncü bölümü dinlemeye başladığı anı tam olarak anlayabiliyorum, çünkü aniden şehirdeki herkesi aramaya başlıyor. Yatak odasının kapısından sürünerek geçip merdivenlerden inerken, her gıcırtıda irkilerek sadece birkaç kelime duyabiliyorum - "*sorumsuz*" ve "*çirkin*"- ama sürekli gevezelik hiç bitmiyor.

"*Bilmiyorum!*" Annemin sesi şimdi gerçekten yüksek çıkıyor. "*Onunla konuştuğumda çok iyiydi ama şimdi sanki Don ve ben her şeyi biliyormuşuz gibi davranıyor. Aylar önce onunla bir röportaj yaptım, bilmek istediği her şeyi söyledim ve tek kelimesini bile yayınlamadı!*"

Tezgâhtan çantamı aldım ve kapıdan çıktım. Tüm bu olanlar için asıl suçlunun kim olduğunu (ben) anlaması ihtimaline karşı başka bir yerde olmam gerekiyor.

Babam beyaz gömleğinin yakasını solduran teriyle ön tarafa doğru yürüyordu ve neredeyse ona çarpıyordum.

"Acelen var." Eğlenmiş görünüyor, annemin ruh hali düşünüldüğünde bu beklenmedik bir şey. Podcast'i dinlemiyor olsa bile, bugünkü bölümü başlattıktan sonra ona hemen mesaj atmamış olması mümkün değil.

"Özür dilerim." Etrafından dolanıyorum ve aslında buna karar vermemiş olmama rağmen "Büyükanneme gidiyorum" diyorum. Ama çocukken hep yaptığım şey buydu. Çığlıklar görmezden gelinemeyecek kadar yükselmeden kaçmak.

"Lucy."

Durdum ve ona baktım.

"Eğer bir şey hatırladıysan ve biriyle konuşmak istiyorsan, benimle konuşabilirsin."

Ağzımı açtım ama bir şey çıkmadı. Ne beklediğimden emin değilim ama bu değildi.

"I..." İç geçiriyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Üzgün görünüyor, ki bu uzun zamandır onda görmediğim bir duygu. Birazcık korkmadığı zaman nasıl göründüğünü unutmuşum. "Belki de işleri doğru idare edemedim. Bilemiyorum. Ama o zaman söylediklerimde ciddiydim. Sorun yok."

"*Sorun yok*." Babamın beş yıl önceki halini hâlâ görebiliyordum, omuzlarımı kavrarken gözleri yaşarıyordu. "*Eğer bir şey hatırlarsan, sadece bana söyle, tamam mı? Her neyse, sorun değil. Söz veriyorum. Ama sadece bana söyleyebilirsin. Anladın mı?*"

Ona baktığımı hatırlıyorum, ağzının sert duruşuna, gözlerindeki vahşi çaresizliğe ve Savvy'yi benim öldürdüğümü düşündüğünü fark ettim. Aslında Savvy'yi öldürdüğümden *emindi*.

Sanırım beş yıl bana olan inancını geri getirmedi. Ve onu kim suçlayabilir ki?

"Hiç anne babanızın beynini dağıtmayı hayal ettiniz mi? Bunu bir iki kez düşündüm. Bu normal, değil mi?"

"İlk arayacağım kişi kesinlikle sen olacaksın," diyorum ve arabama doğru yürümeye başlıyorum.

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BÖLÜM 4-"AMNEZİ SAVUNMASI"

Savannah'nın annesi Ivy Harper, ilk görüşmemizde Kathleen Chase'in Savannah'yı Lucy'nin öldürdüğünü itiraf ettiğinden bahsetmemişti, ben de onunla tekrar konuşmaya gittim. Ona cinayetten hemen sonraki günleri sordum.

Ben: Benimle tekrar görüştüğünüz için teşekkürler.

Ivy: Elbette.

Ben: Lucy'nin Savannah'nın cinayetinde nasıl şüpheli olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bana yol gösterebilir misin?

Ivy: Deneyebilirim.

Ben: Savannah öldükten sonra Lucy'yi gördün mü?

Ivy: Evet, tabii ki.

Ben: Ne zaman?

Ivy: O geldikten sonra on dakika içinde hastanedeydik. Savvy'ye ne olduğunu öğrenmek istedik. Ama bizi içeri almadılar. O gün izin vermediler. Ertesi güne kadar beklemek zorunda kaldık.

Ben: Onu görmeye gittiğinde ne oldu?

Ivy: Bana ne olduğunu anlatması için yalvardım ama hatırlamadığını söyleyip durdu. Ağlayıp duruyordu... O anda onun için üzüldüm ama aynı zamanda inanılmaz derecede sinirlenmiştim. Dünyada Savvy'ye ne olduğunu bana anlatabilecek tek kişi oydu ve o sadece hüngür hüngür ağlıyordu.

Ben: Doğru. Evet. Ondan sonra onu bir daha gördün mü?

Ivy: Birçok kez.

Ben: Birçok kez mi?

Ivy: Oraya gitmeye devam etmenin, zorlamaya devam etmenin ve ne kadar üzgün olduğumu görmesini sağlamanın benim için en iyisi olduğunu düşündüm.

Ben: Bu noktada zaten onun yaptığını mı düşündün?

Ivy: Şüphelerim vardı. Savvy'nin kolundaki çizikler ve Lucy'nin açıklayamadığı morluklar vardı. Sonra düğünde kavga ettiklerini söyleyen insanlar ortaya çıkmaya başladı. Lucy'yle konuşmak için her gittiğimde garip davranıyordu.

Ben: Garip mi?

Ivy: Histerik. Ağlıyor ve titriyordu. Çoğu zaman oldukça soğukkanlı bir kız olduğu düşünüldüğünde bu garipti.

Ben: Başındaki yaralanmadan dolayı herhangi bir sorun yaşadığı izlenimini edindiniz mi?

Ivy: Ne tür sorunlar?

Ben: Travmatik beyin yaralanmalarında insanlar genellikle aynı şekilde anı oluşturmakta zorlanırlar. Özellikle de kısa süreli anılar. Bu durum yaralanmadan sonra uzun süre devam edebilir.

Ivy: Gerçekten bilmiyorum.

Ben: Lucy'nin kafası karışık mıydı? Sürekli bir şeyler unutuyor muydu? Olayın dışında yani.

Ivy: Hmmm ... aslında öyleydi. Oraya gittiğimde bana geçen sefer anlattığı her şeyi anlatmaya başlardı. Gerçekten bilmemi istediğini sanıyordum.

Ben: Ama o zaman, Lucy'nin tuhaf davranışlarının nedeninin yaralanma olabileceğini düşünmediniz mi? **Ivy:** Belki de. Tam olarak hatırlayamıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, her iki şekilde de önemli değil. Don ve Kathleen'in davranışlarını gördükten sonra Lucy olduğundan emin oldum.

Ben: Nasıl davranıyorlardı?

Ivy: Şüpheli. Ben Lucy'ye sorular sorarken Don etrafta dolanıyordu. Kathleen bizi yalnız bıraktı ama Don oraya her gittiğimde çok garip davranıyordu. Başlarda düpedüz düşmanca davranıyordu.

Ben: Düşmanca mı?

Ivy: Bana Lucy'yi üzdüğümü, onun da incindiğini ve onunla konuşmak için beklemem gerektiğini söyledi. Kathleen onu ikna etti, ama kapıda oyalanıyor ve her şeyi dinliyordu. Bizi hiç yalnız bırakmadı. Aslında bunu polise anlattım.

Ben: Onun kalması hakkında mı?

Ivy: Evet. Bana... kızının yanlış bir şey söylememesini sağlamaya çalışan biri gibi geldi. Ona tekrar çocukmuş gibi davranıyordu. Lucy'nin ona bir şey söylediğini ve başka kimseye söylememesini sağlayarak onu korumaya çalıştığını düşünmeye başladım. Sonra sanırım suçluluk duygusu Kathleen'i etkiledi ve o da bir şeyler söyledi.

Ben: Ne dedi o?

Ivy: [Biliyor musun, bunu kendime sakladım çünkü Kathleen ve Don'*u* suçlamıyorum. Gerçekten suçlamıyorum. Ama bir keresinde onların evine gittiğimde, Lucy ile konuşmam bittikten sonra Kathleen beni dışarı kadar takip etti. Bana uzun uzun sarıldı ve ayrıldığımızda ağlıyordu ve "Sadece biraz daha bekle, tamam mı? Bunu düzelteceğim."

YİRMİNCİ BÖLÜM

LUCY

"Deli olduğumu mu ima etmeye çalışıyorsun?"

Ben lokantadaki her zamanki yerinde oturuyor, rahatça arkasına yaslanmış. Dizüstü bilgisayarı önünde kapalı, defterleri düzgünce üstüne yığılmış. O günkü işi bitmiş ya da mola vermiş ya da benim geldiğimi görüp her şeyi kaldırmış.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Ne?"

Onun karşısındaki kabine kaydım. Tezgâhın arkasındaki kızıl saçlı çocuk bana bakıyor. Birisi ona kim olduğuma dair ipucu vermiş olmalı.

"Ivy'ye sorduğun o sorular. Nereye varmaya çalışıyordun?"

"Nereye varmaya çalıştığımı sanıyorsun?" Ağzının bir tarafı sinir bozucu bir sırıtışla kalkıyor.

"Deli olduğumu. Kafama aldığım bir darbe ve cinayetle suçlanmanın stresi beni etkiledi ve tamamen çıldırttı."

"Anlatmak istediğim bu değildi."

"O zaman ne?"

"Sadece cinayetten hemen sonra neler olduğuna dair net bir resim elde etmeye çalışıyorum. Dikkatler yoğun bir şekilde Savvy'yi kimin öldürdüğünü bulmaya odaklanmış gibi görünüyordu. Savvy'nin annesi size sorular sormaya gelmeden önce kaç gün kendinize gelmeniz gerekti?"

Sıfır gün. Bayan Harper'ın hastane odamın kapısında durup gözyaşlarını yüzüne akıttığını hâlâ görebiliyorum. Ellerimi tutmuş ve bana yalvarmıştı.

"*Lütfen, Lucy*, lütfen. *Bir şey bilmemiz gerekiyor. Herhangi bir şey.*"

"Sadece annenizin Mrs.

Harper sana anında, sınırsız erişim sağlıyor." Ben bir kaşını kaldırdı. "Sorun olmadığını söyledim. O zamanlar. Kendi kararlarımı kendim verebilirdim."

"Yapamazsın demedim."

Duraklıyorum ve sonra bir sonraki sözlerimi ağzımdan kaçırıyorum. "Ben de Savvy'yi kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyordum. Ve bunu yaptığımı aileme hiç söylemedim." En azından ben hatırlamıyorum. Cinayetten sonraki günler çok bulanık.

"Dinle, birini öldürme dürtüsü ortaya çıktığında, bazen sadece onunla gitmelisin."

Ses yüksek ve net. Biraz sıçradım ve sanki yanımda biri varmış gibi etrafıma bakındım.

Başını eğiyor. "Biliyorum."

"Sadece söylüyorum, Ivy'nin gelip bana sorular sormasıyla ilgili bir sorunum yoktu. Yardım etmek istedim."

"Eminim öyledir."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Aman Tanrım, Lucy, bu *senin yaptığından emin olduğum* anlamına geliyor." Şimdi eğleniyor ve ben de Savvy'yi öldürdüğümü düşünüp düşünmemesini gerçekten önemsediğimi fark ederek irkiliyorum. Ne kadar sinir bozucu.

"Her zaman insanların kötü niyetli olduğunu mu düşünürsünüz, yoksa sadece bana mı öyle geliyor?" diye soruyor.

"Sadece sen varsın," diye yalan söyledim.

"Demek istediğim, eğer *benim* çocuğum olsaydı ve büyük bir travma geçirmiş ve ciddi, hayati tehlike arz eden bir yaralanma yaşamış olsaydı, kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermezdim. Ona bir yastık kalesi inşa eder ve kapıyı korurdum. Her şeyin yolunda olduğunu iddia eden yirmi dört yaşında bir kadın olsa bile." Bir kaşını kaldırıyor. "Ama bu sadece benim."

Buna ne diyeceğimi bilemediğimden, şu anda telefonunda hararetle bir şeyler yazan ve dili ağzının bir tarafından dışarı fırlamış olan gence bakıyorum.

"Beverly'nin beni doğum günü partisine davet ettiğini biliyor muydun?"

Dikkatim tekrar Ben'e yöneliyor, dudaklarım eğlenerek yukarı kalkıyor. "Bundan bahsetmeyi unuttu."

"Gitsem senin için sorun olur mu?"

"Bu onun partisi. Benim iznime ihtiyacın yok."

"Öyle hissediyorum." Kabinde arkasına yaslanıyor, beni rahatsız eden bir tür kolay seksilikle saçlarını gözlerinden savuruyor.

"Neden? Podcast'inizin konusunu öldürdüğünden şüphelenilen kadının ailesiyle bir doğum günü partisine gitmek kurallara aykırı mı? Podcaster etiği var mı?"

"Ben..." Düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Bu kurallara aykırı değil. Ben her zaman podcaster etiğinin gazetecilik etiği ile aynı olduğunu düşünmüşümdür."

"Elbette."

"Seni rahatsız edecekse gitmeyeceğim."

"Rahatsız olacak olan sensin." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Annem dördüncü bölümü beğenmedi, çünkü Ivy'nin benimle konuşmasına izin verdiği için kötü bir anne olduğunu ve belki de bir şekilde işin içinde olduğunu ima ettiniz."

"Garipliğe karşı yüksek bir eşiğim vardır." O lanet saç yine gözlerine kaçmış.

Gülümsemem genişliyor. "Buna inanıyorum." "Bu gitmem gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle gitmelisin. Orada olmazsan büyükannenin hayal kırıklığına uğrayacağından şüpheleniyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gururu okşanmış görünüyor. "Kesinlikle."

"Tamam o zaman. Yarın orada olacağım." "Sabırsızlanıyorum."

"Ve ilk görüşmemizi Pazartesi günü mü yapacağız?"

"*İlk mülakatımız* mı? Birkaç kez konuştuk."

"Asıl konuya gireceğimiz ilk görüşme. Büyükannen gelecek haftaya kadar burada olacağını söyledi?"

Uzun bir iç geçirdim. "Öyle yaptı, değil mi?" "Bu yanlış mı?"

"Hayır. O haklı." Bana tek yönlü bir bilet almıştı, bu da söylediğinden daha uzun süre kalmamı planladığının bir işareti olmalıydı. Kendi biletimi alıp buradan kaçabilirdim ama şu anda yatırım yapıyorum. Büyükannemin söylediklerini düşünmeden edemiyorum - Ben'in bunu gerçekten çözeceğini.

O gelene kadar kalmayı Savvy'ye borçluymuşum gibi hissediyorum.

Geri dönecek hiçbir şeyim olmadığından bahsetmiyorum bile. Hâlâ kovulmuş durumdayım, erkek arkadaşım artık eski erkek arkadaşım ve henüz yeni bir daire için kontrat imzalamadım. Burada da olabilirim, *burası* yüzüme yumruk atmak istememe neden olsa bile.

"Güzel," diyor. "Önümüzdeki hafta yeni bir şeye başlıyorum, podcast formatını değiştiriyorum. Haftada iki bölüm yerine bir sürü mini bölüm yayınlayacağım, böylece gerçek zamanlı olarak bir şeyler yayınlayabileceğiz. Bence insanlar bunu gerçekten sevecek."

"Harika," diyorum
kuru bir sesle. Bir
kaşını kaldırıyor.

"Tamam. Her neyse. Pazartesi," diyorum. "İlk görüşme. Hazır olacağım." "*Ben her zaman hazırım,*" diye şarkı söylüyor ses. "*Hadi birini sikelim!*"

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BONUS BÖLÜM 1

Selam millet. Yarına kadar yeni bir bölüm beklemediğinizi biliyorum, ancak sizi programda neler olup bittiği konusunda bilgilendirmem gerekiyor. Öncelikle, şu anda Plumpton, Texas'a geri döndüm. İkincisi, Lucy Chase ile iletişim halindeyim.

Birçoğunuzun bunu zaten bildiğini biliyorum, çünkü lokantada birlikte çektirdiğimiz fotoğrafı gördünüz. Twitter'da yaklaşık on bininizin sorduğu soruya cevap vermek gerekirse - Evet, Lucy röportaj yapmayı kabul etti.

Tam bir açıklama yapmak adına, size her zaman güveniyor olduğumu bildirmek istedim.
Lucy ile röportaj yapmak. Büyükannesi Lucy'ye bunu yaptırabileceğine dair bana güvence verdi ve yanılmadı. Beverly'ye göre, o kadar ikna etmek bile gerekmemiş. Şimdiye kadar Lucy bana karşı açık sözlü oldu.

Ve size karşı tamamen dürüst olmak gerekirse, bazı bölümleri hurdaya çıkarmak ya da tamamen yeniden çalışmak zorunda kaldım.
bu sezonun geri kalanı için planlanmıştı. Lucy'nin şehre geri dönmesi işleri tamamen değiştirdi ve son zamanlarda pek çok yeni bilgi öğrendik.

Bu yeni bilgilerden bazılarının ne olduğunu bilmek ister misiniz? Matt Gardner ile yapılan röportajı dinlemek için yarın bizi izleyin.

Evet, *şu* Matt Gardner. Lucy'nin eski kocası, ilk röportajını veriyor.

Gözünüz podcast uygulamanızda olsun, çünkü burada olup biten her şeyden haberdar olmanızı sağlamak için bunun gibi bazı kısa bonus bölümler yayınlayacağım.

Şimdilik sizi Nina Garcia ile yaptığım bu röportajla baş başa bırakıyorum.

Nina: Evet, tabii ki Bayan Chase'i tanıyorum. Ya da Kathleen. Lisedeyken Lucy'nin evine gittiğimde ona hep Bayan Chase derdim. Kırılması zor bir alışkanlık.

Ben: Siz ikiniz arkadaş mısınız?

Nina: Yani onu etrafta gördüğümde selam veriyorum ama arkadaş falan değiliz.

Ben: Onu düğünde gördüğünü hatırlıyor musun?

Nina: Tabii, belli belirsiz.

Ben: Tüm zaman boyunca mı? O gecenin ilerleyen saatlerinde mi?

Nina: Söyleyemem. Çok uzun zaman oldu.

Ben: Colin Dunn'a ne dersin? Colin'i tanıyor musun?

Nina: Biraz, evet, burada yaşadığı zamanlar. Neden?

Ben: Son bölümde Colin'in düğünden sonra evli bir kadınla arabada seks yaptığını duydunuz mu?

Nina: Evet.

Ben: Kathleen ve Colin'in bir ilişkisi olduğunu iddia eden birkaç kaynağım var.

Nina: ... Ne?

Ben: Bunu biliyor muydun?

Nina: Ne? Kim söyledi bunu?

Ben: İsimlerinin gizli kalmasını istediler. Yine de doğrulayabildim.

Nina: Colin mi? Colin Dunn?

Ben: Evet.

Nina: Ondan otuz yaş falan büyük.

Ben: Otuz iki yıl, evet.

Nina: I ...

Ben: Plumpton'da bunun biraz açık bir sır olduğu söylendi.

Nina: Ciddi misin? Kimse bana söylemedi. Ama sanırım ...

Ben: Ne?

Nina: Şimdi sen söyleyince hatırladım, bir keresinde yaşlı kadınlardan hoşlandığını söylemişti. Savvy'yi kastettiğini sanmıştım, çünkü ondan dört beş yaş büyüktü. Sanırım daha *yaşlı demek istedi*.

Ben: Biraz garip, değil mi?

Nina: Otuz yaş büyük bir kadınla yatmak mı? Bilmiyorum, seni ne mutlu e d i y o r s a , sanırım.

Ben: Hayır, Kathleen'in Savannah'nın erkek arkadaşıyla ilişkisi olduğunu herkes biliyordu ama kimse bundan bahsetmenin önemli olduğunu düşünmedi.

Nina: Savvy ile birlikteyken değildi, değil mi?

Ben: Hayır, araştırmama göre, aslında örtüşüyorlarmış. Ve dediğim gibi, arabadaki gizemli evli kadın ...

Nina: ... Oh. O zaman, evet. Bu biraz garip.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY

Annemin partiyi iptal etmesini bekliyorum.

Ben'in mini bölümünü ilk seferinde inanamayarak, ikinci seferinde ise biraz daha eğlenerek dinledim.

Annemin içinde olduğunu bilmiyordum.

Belki Savvy adına biraz kızgın olmalıyım ama Colin konusunda hiçbir zaman o kadar ciddi olmadı ve dürüst olmak gerekirse onun da eğleneceğini düşünüyorum.

Sıkı sıkı annemin patlamasını bekliyorum.

Ama yapmıyor. Ertesi sabah aşağı indiğimde onu kilisedeki kızlardan biri için yaptığı bebek battaniyesine neşeyle dantel dikerken buldum.

İnkâr etmek onun için her zaman işe yaramıştır.

Ben de hiçbir şey söylemedim, Ben'e sadece "*lanet* olsun *oğlum" yazan* bir mesaj gönderdim ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

★ ★ ★

Annem restorana bir saat erken gitmemiz konusunda ısrar ediyor, böylece partiyi hazırlamakla görevli çalışanları kontrol edebileceğiz. Bu durumdan pek de rahatsız olmuşa benzemiyorlar, sanki çiçek desenli elbiseler giymiş kadınların kavanoz mumların tam olarak nasıl yerleştirileceği konusunda yaygara koparmasına alışkınlarmış gibi.

Annem bir düğün planlayıcısı olmayı özlemişti. Bir günlüğüne mutlu bir görüntü yansıtmakta çok iyi olabilirdi.

Restoranın arka tarafında özel etkinlikler için kullanılan büyük bir odadayız. Piknik tarzı uzun bir masa kurmuşlar, ortasında kavanoz mumlar ve çiçek aranjmanları var.

Annem papatyalardan bahsetmiyor. Muhtemelen çok güzel göründükleri içindir.

Ya da pembe gül olması gerektiğini tamamen unutmuştur.

Büyükannem tam zamanında geldi, Ashley ve Brian (kuzenlerim, pislik torunlar) onlara eşlik ediyordu. İkisi de benden genç, yirmili yaşların başındalar ve ikisi de orada olmaktan pek mutlu görünmüyorlar. Brian selam vermek için telefonundan başını bile kaldırmıyor.

Anne babaları Keith ve Janice de onları içeri kadar takip ediyor. Annemin kardeşlerinin en küçüğü olan teyzem Karen, yüzünde her zamanki asık surat ifadesiyle onların ardından içeri giriyor. Yanında kötü giyimli, tanımadığı bir adam var.

Kasabaya ne zaman geldiklerini bilmiyorum. Annem son birkaç gün içinde gizemli bir şekilde birkaç kez ortadan kayboldu, bu yüzden bir süredir burada olduklarını varsayıyorum. Görünüşe göre kimse beni erkenden görmek istememiş.

Hepsi bana bakıyor ve sonra hızla uzaklaşıyorlar. Ashley hariç, o beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sonra da onaylamıyormuş gibi gözlerini kısıyor.

Elbiseme bakıyorum. Siyah, rengârenk giyinmiş diğer konuklarla hiç uyuşmuyor. Ayrıca daha büyük göğüslü birinin üzerinde daha heyecan verici olabilecek bir dekoltesi var. Yine de, odanın etrafında dönüp aperatifler sunan garson onları takdir ediyor gibi görünüyor. Elimden geleni yapıyorum.

Büyükannem bana doğru koşturuyor, mor pulları da onunla birlikte koşturuyor. Doğum günü elbisesi Vegas'taki bir şov kızını andıran flapper tarzı bir elbise.

Kolumu sıkıyor. "Her şey çok güzel görünüyor."

"Çoğunu annemin yaptığını biliyorsun."

Keith Amca ve Janice Teyze onun arkasında beliriyor ve bana gevşekçe sarılıp sıkı sıkı gülümsüyorlar.

"Seni görmek çok güzel Lucy," diyor Keith Amca, elini sakalına sürterek.

Janice Teyze kaşlarını çatarak, "Yeniden evlenmemiş olmana şaşırdım," diyor.

"İlk seferinde o kadar da harika değildi." Ben gülüyorum. O gülmüyor.

"Vay canına," diyor Ashley. Onu son gördüğümde açık kahverengi olan saçları gerçekten güzel bir kumral renge boyanmış ve bana bir

uzaylıymışım gibi bakmasaydı iltifat edebilirdim.

"Selam, Lucy." Brian telefonundan başını kaldırıp göğüslerime bakıyor.

"Brian, çok yakışıklı görünüyorsun!" Sanırım annem artık düpedüz yalan söylüyor. Brian'ın dağınık kahverengi saçlarını gözlerinin önünden itiyor ve Brian yirmi bir yaşında başına gelen en kötü şeymiş gibi geri dönüyor.

Annemin yüzündeki gülümseme, arkamda bir şey fark ettiğinde ağzı açık bir dehşete dönüşüyor.

Döndüm. Ben, elinde kocaman pembe fiyonklu bir hediye tutuyor, kendi yapmış olamayacağı kadar güzel paketlenmiş. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış mavi düğmeli bir gömlek giyiyor ve Ashley'nin orada gördüğü hiçbir şeyi onaylamadığını fark ediyorum.

Açıkçası onu suçlayamam.

"Ben!" Annem "Burada ne yapıyorsun?" dediği sırada büyükannem de "Ben" diye bağırıyor.

Ben bir elini kaldırıp el sallıyor. Annemin onun geldiğini bilmemesine şaşırdıysa da bunu belli etmiyor.

Yardım edemem ama mini bölümü yarına saklayabileceğini düşünüyorum. Partiden önce yayınladı, yayınlandıktan sonra onu göreceğini biliyordu.

Hem etkilendim hem de biraz korktum.

Büyükanne anneme el sallayarak, "Kathleen, kabalık etme," diyor. "Onu ben davet ettim."

"Onu sen mi davet ettin?" Annem neredeyse çığlık atıyor ve sonra bana bakıyor, sanki ben de bundan dehşete düşmeliymişim gibi.

Ona gülümsedim ve sonra ona doğru yürüdüm. Kollarından hediyeyi alıyorum. "Ben. Her zamanki gibi kendini beğenmiş görünüyorsun."

Kısa ve şaşkın bir kahkaha attı. "Teşekkürler mi?"

Hediyeyi diğerleriyle birlikte masaya bırakırken annem bana bakakalıyor.

Keith, Janice ve çocukları şaşkın görünüyor.

"Millet, bu Ben Owens," diyor büyükannem yüksek sesle. "Kendisi şu podcast'in sunucusu. Biliyorsunuz."

Ashley'nin ağzı açık kalır. Brian öfkeyle mesaj atmaya başlar. Keith ve Janice hâlâ en can alıcı noktayı bekliyormuş gibi görünüyorlar.

Babama bir bakış atıyorum. Köşede ters ters bakıyor. Karen annemin yanına koşuyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Birbirine benzeyen kabarık permalı saçlarıyla bir grup yaşlı kadın kapıda belirir ve büyükanne onları selamlamak için yanlarına gider. Annem de ona katılır, Ben'e bakmaktan dikkatle kaçınır.

Herkes ona bakıyor, ben de yanına gidip duruyorum. Genelde herkes *bana bakıyor*. Yan yana olmamız onların işini kolaylaştırıyor.

İkimiz de bir an sessiz kaldık.

Uzak duvarda kurulu küçük barı gösteriyorum. "İçki?"

"Tanrım, evet."

★ ★ ★

Bir saat sonra masanın ortasında oturuyordum, bir yanımda büyükannem, diğer yanımda Ben vardı, büyükannemin ısrar ettiği bir düzenlemeydi bu. ("Bugün benim doğum günüm, nerede oturacağımıza ben karar veririm!" diye neşeyle ilan etmişti, annemin itirazlarına aldırmadan).

İkinci kadeh şarabımı içiyorum ve odanın kenarları hoş bir şekilde bulanık.

Mümkün olan her sandalyeyi bu masaya sıkıştırmışlar ve kolum sürekli Ben'inkine değiyor. Bulanık değil. Aslında, çok keskin bir odakta ve ona hiç bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Birdenbire seks yapmayalı en az bir ay olduğunu hatırladım, çünkü Nathan ve ben cinayetin ortaya çıkmasından önce kurak bir dönem geçirmiştik. Gerçekten *harika bir* seks yapmayalı çok daha uzun zaman olmuştu (hiçbir şey için teşekkürler, Nathan).

Garson arkamda durdu ve neredeyse boş olan kadehimi doldurdu.

Bu seks hakkında düşünmeyi bırakmama yardımcı olmayacak.

Bardağa uzanıyorum ve sonra fikrimi değiştiriyorum. Onun yerine iki parmağımla bardağı birkaç santim uzağa itiyorum.

Ben beni izliyor ve sandalyeme geri oturduğumda gözlerimiz buluşuyor. Çabucak başka tarafa bakıyorum.

Betsy karşımızda duruyor - annemin 285 kalorilik mükemmel keklerini çaya/şaraba getiren arkadaşı- ve açıkça Ben'e bakıyor. O da fark etmemiş gibi davranıyor.

"Bruce," diyor Betsy.

"Ben," diye düzeltiyorum ve suyuma uzanıyorum.

"Ben. Hani derler ya, radyo için bir yüzü vardı diye?"

Yudumun ortasında gülüyorum, neredeyse suyumla boğuluyordum.

"Betsy!" Annem haykırıyor.

"Ne? Daha geçen gün bunun hakkında konuşuyorduk!" "Bunu duymuştum, evet." Ben eğlenmiş görünüyor.

"Sende öyle bir şey yok. Aslında, radyoda çalışmaya karar vermiş olmanızın büyük bir utanç olduğunu söyleyebilirim."

Masadan kahkahalar yükselir. Babam bile kıkırdıyor.

"Teşekkür ederim." Ben, sanki yakışıklılığına pek iltifat edilmiyormuş gibi kızarır. Sanki Reddit'teki r/Podcast'leri ziyaret etmemiş ve ne kadar sevimli olduğunu tartışan başlıkları görmemiş gibi.

"Bu işe nasıl bulaştın?" Keith soruyor. "Podcasting mi?"

"Podcast'leri severdim. Aslında onlara takıntılıydım. Özellikle de gerçek suçlara. Ben de kendim bir tane denemeye karar verdim."

"Öylece mi?" Karen soruyor. "Daha önce suç muhabiri bile değildin, değil mi?" Aslında bu soruyu cevaplaması için ona ihtiyacı olmadığını söyleyebilirim. Daha önce onu kapsamlı bir şekilde araştırmıştı. Muhtemelen beşinci sayfaya kadar gitmiştir.

"Hayır, gazeteci olarak daha çok yaşam tarzı ve eğlence haberlerine yer verdim. Gerçek suçlar daha çok hobim gibiydi. Aslında yıllar boyunca amatör hafiyelerin bir şeyleri çözmeye çalıştığı internet sitelerine katıldığım bir sürü davam vardı. İlk davamı çözmeye karar verdiğimde, işimi kolaylaştırmak için zaten hakkında en çok bilgi sahibi olduğum davayı seçtim."

"Çözdün mü?" Keith soruyor.

"Tabii ki yaptı." Janice onun koluna vurur. "Sana her şeyi anlattım."

Keith bu konuşmayı ya da belki de karısının ona söylediği çoğu şeyi hatırlamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Yaptım," diyor Ben.

Janice kocasına, "Hatırlıyorsun," diyor. "Güney Carolina'da balo gecesi öldürülen genç kız. Cesedini bir arabanın içinde bulmuşlardı.

ama adam bunu yapmadığına *yemin* etti. Ayrıca cinayet sebebi *ve* mazereti de yoktu."

Keith başını sallar, hâlâ bir şey anlamamıştır. "O mu yaptı?"

"Hayır," diyor Ben. "Kızın erkek arkadaşı yaptı. Onu bagaja koydu çünkü kızın öğretmenle flört ettiğini ve belki de bir şeyler döndüğünü düşünüyordu. Anladığım kadarıyla öyle bir şey yoktu."

"Bu kolaydı ama," diyor Ashley, kaşlarını flört eder gibi bir tavırla kaldırarak. "Her zaman erkek arkadaş ya da kocadır."

Gözleri bana kayıyor ve sonra hızla uzaklaşıyor.

Her zaman erkek arkadaş, en iyi arkadaş olduğu zamanlar hariç.

"Bir fikrim var!"

Şimdi olmaz.

"İçeri girerken içimde bir his vardı," diye itiraf ediyor Ben.

"Bu sefer bir şeyler hissediyor musun, Ben?" diye sordum. "Sence yine çözebilecek misin?"

"Oh, güzel, yemek geldi," diyor annem yüksek sesle. İki garson ellerinde tabaklarla odaya giriyor.

Ben'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Dudakları seğiriyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Çabucak yiyorum, çünkü şarap gerçekten başımı döndürmeye başladı. Bir garson etrafta dolaşıyor, kadehimi her an yeniden doldurmaya hazır.

Aslında şarap serbestçe akıyor ve ben de kendiminkini tutuyorum ama masanın etrafına bakarken içmiyorum. Keith'in yanakları kıpkırmızı. Ashley yüksek sesle gülüyor.

Sanırım bunun eğlenceli olması gerekiyor. Ya da belki *de* eğlencelidir. Diğer herkes için. Bir fotoğraf çekip Instagram'a koyabilirler -#dinnerparty #sofun #lovemylife- ve bu yalan olmaz.

"Kitap yazacak mısın, Ben?" Büyükannem soruyor, görünüşe göre dikkat etmediğim bir konuşmaya devam ediyor.

"Bir kitap mı? Hayır." Bana bakıyor. "Bir gün olabilir, ama şu anda herhangi bir planım yok."

"İnsanlar gideceğini söylüyor."

"Hangi insanlar?"

"Biliyorsun." Elini sallıyor. "Twitter."

"Büyükanne, Twitter'da mısın?" Brian o kadar şaşırmış görünüyor ki bir anda Twitter'da ne tür şeyler paylaştığını merak ediyorum. Belli ki büyükannesinin görmesini istemediği bir şey.

"Sen iyi bir yazarsın," diyor Janice. "Gazetede bazı yazılarını okudum. *Atlantic* ve *Vanity Fair*."

"Teşekkür ederim,"

diyor.

"Lucy, bir zamanlar yazar olmak istememiş miydin?" Keith sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bana bakıyor, çok az tanıdığım bu akrabama. "Ne oldu ona?"

Sanırım söylemem gereken şey *o kadar da iyi olmadığımdı.* İnsanlar bu tür saçmalıklara bayılır; alçakgönüllülük ve dürüstlük, kaba bir sorudan sonra herkesi daha rahat hissettirmek için birbirine bağlanmıştır.

Gülümsüyorum. "Şey, bilirsin. Kimse bir katilin kitabını okumak istemez."

Keith kızarır. Baba gözlerini

devirir. "Lucy," diyor annem

bıkkınlıkla.

"Neden hiç anılarını yazmadın?" Ashley belli ki bütün gece bu soruyu sormak için beklemiş.

"Hatırlamadığınız bir şey hakkında anı yazmak biraz zor." "Başka

her şey hakkında yazabilirsin."

Omuz silkiyorum.

"Hadi öldürelim-"

Ashley, "Hikayenin kendi tarafını hiç anlatmıyorsun," diye bastırıyor.

Sayamayacağım kadar çok kez söyledim. Kimse bana

inanmadı. "Ben'e anlatıyorum." Şarabımdan bir yudum aldım.

Babam kafasını kaldırır. Gözleri öfke ve sorularla parlıyor.

"Ben'e mi anlatıyorsun?" Annem kelimeleri çok yavaş söylüyor. Hatta belki de masanın geri kalanı tarafından sakin olarak yorumlanıyor.

Belki *de* sakindirler. Etrafa şöyle bir bakıyorum, başka kimse gergin görünmüyor.

Gergin olmamalıyım. Ben yetişkin bir kadınım ve istediğim kendini beğenmiş podcaster'a röportaj vermekte özgürüm.

"Bir fikrim var. Hadi öldürelim-"

Parmaklarımı yumruk yapıp sesi uzaklaştırıyorum. "Evet. Yakında Ben ile bir röportaj yapacağım."

"Zaten birkaç şey hakkında konuştuk," diye ekliyor

Ben. "Bu ilginç bir karar Lucy," diyor babam.

Ashley kıs kıs gülüyor ve sonra eliyle ağzını kapatıyor. Diğerleri de gergin bir şekilde kıkırdıyor.

"Herkesin Ben'den beklentisi çok yüksek." Sıradan görünmeye çalışıyorum. "Sadece elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum."

"Minnettarım." Ben de sıradan görünmeye çalışıyor. Bunda daha iyiyim.

Babam soracak daha çok şeyi varmış gibi ağzını açıyor ama sonra vazgeçiyor.

"Benim onun yerine anlatmam yerine Lucy'nin kendi hikayesini anlatması gerekiyor gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?" Ben sorar.

"Bu doğru," diyor Ashley gözlerini kocaman açmış bir içtenlikle.

"Ne saçmalık ama."

Kafamın içindeki ses o kadar yüksek ki, zıplamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Hadi onu öldürelim."

Bıçağıma bakıyorum ama Ashley'i öldüremeyecek kadar kafam güzel.

Gerçek ya da başka türlü.

"Yoksa o mu?"

Sandalyemde kayıyorum. Konuşma bensiz devam ediyor ve annem bana bakıyor.

"Değil mi?" diyor.

"Ne?"

"Bir fikrim var!"

"Gerçek," diyor annem. "Hepimizin tek istediği buydu. Sadece gerçeği öğrenmek."

"Evet." Başımı salladım. "Gerçeği."

Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum, ki bunu yapmamalıyım, ama sesi susturmak istiyorum. İşe yarıyor.

"Ve gerçek, insanların özel hayatlarını araştırmayı mı içeriyor?" Keith'in yüzü daha da kızardı. Öfke ve alkol bir araya gelince kıpkırmızı bir adam ortaya çıkıyor.

"Keith," diyor Janice sessizce, bir elini onun koluna koyarak.

Onu silkeleyip atıyor. "Özür dilerim ama neden hepimiz bu adam burada hoş karşılanıyormuş gibi davranıyoruz? O-"

"Rica ederim Ben," diye araya giriyor büyükanne, kolunu okşayarak. Adam eğlenerek ona bakıyor.

"Anne!" Keith ellerini havaya kaldırır. "Tanrı aşkına. O podcast'e çıktı ve dedi ki-"

"Keith," diye tersliyor annem.

"-Kathleen arabada yirmi yaşında biriyle yattı!"

"Vay canına," diyor Ashley.

"Aman Tanrım." Brian gerçekten de telefonunu bırakır. "Kahretsin, Keith," diyor babam.

"Ne? Bu doğru bile değil!" Keith öfkeli bir parmakla Ben'i işaret ediyor. "Yalan haberlerinle o küçük podcast'ine çıkıyorsun ve '*anonim kaynaklardan'* gelen bu suçlamaları ortaya atıyorsun." İsimsiz *kaynakların* etrafına tırnak işareti yapıyor.

"Belki de turta zamanı gelmiştir?" Annem soruyor.

Keith onu görmezden gelir, dikkati Ben'e kilitlenmiştir. "Kim bu kaynaklar?"

"Üzgünüm, bunu açıklayamam." "Ya da hediyeler?" Annem öneriyor.

"Tabii ki yapamazsın! Çünkü onlar yok!"

"Ya da biraz daha şarap?" Büyükanne kadehini kaldırarak öneriyor. Bir garson kadehi doldurmak için koşuşturuyor.

Betsy masaya doğru eğilir. "Belki de gitmeliyim," diye fısıldar.

"Şaka mı yapıyorsun? İşler iyiye gidiyor!" Büyükanne neşeyle haykırıyor.

Keith iki elini de masaya dayamış, dövüşmeye hazır. "Ve sen onun ve o çocuğun-"

"Colin," diye arz ediyorum.

"Vay canına," diyor Ashley.

"-Savannah'yı o *Colin denen* çocuk öldürdü! Hepimiz kimin yaptığını biliyoruz-" Elimi kaldırıyorum. Betsy'nin ağzı açık kaldı.

Büyükannem elimi aşağı çekti. "Bu tür bir şaka için doğru kalabalık değil, tatlım."

"Alınma Lucy," diyor Keith.

"Gerçekten mi baba?" Brian sorar.

"Ama hepimiz kimin yaptığını biliyoruz ve siz yalanlar atarak insanlara Kathleen'in onu öldürdüğünü söylüyorsunuz!"

"Sadece herkesin mazeretini anlamaya çalışıyorum." Ben dikkat çekici bir şekilde sarsılmamış görünüyor.

Aslında dudakları seğiriyor. Kendini beğenmiş piç bundan zevk alıyor olabilir. "Bu değil-"

"Oh, Tanrı aşkına!" Annem bağırır. Herkes donakalır. "Evet, düğün gecesi Colin'le arabamda seks yaptım! Mutlu musun, Ben? Beni yakaladın! Yirmi yaşındaki çocukla yattım ve dürüst olmak gerekirse bundan zevk aldım."

"Vay canına."

"Demek Savvy öldürüldüğünde ben de oradaydım," diye bitiriyor annem sakince. Bir elini mükemmel bir şekilde taranmış saçlarının üzerinde gezdiriyor ve saçları neredeyse hiç kıpırdamıyor. "O benim mazeretim."

Keith Amca, kız kardeşinin nasıl seks yapılacağını bildiğini yeni fark etmiş gibi ona bakıyor. Babam uzun uzun iç çeker.

"Oh, bırak artık, Don," diyor annem. "Sanki konuşacak yerin var da."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama dudaklarımdan bir hırıltı kaçıyor.

Annem de babam da ilişkileri konusunda hiç ketum olmadılar. Babam dizüstü bilgisayarını mutfak masasında açık bırakır ve annem gelip kız arkadaşına cevap vermesi için bağırana kadar mesajlar çalarken uzaklaşırdı. Annemin sadece babamdan öç almak için yatıp kalkmaya başladığına eminim ama şu anda çok eğleniyor gibi görünüyor. Onun için iyi sanırım.

Neden hala evli olduklarını asla anlayamayacağım. Ayrılmadan önce benim taşınmamı beklediklerinden emindim ama üniversiteye gittiğimden bu yana on yıldan fazla zaman geçti. Sanırım hayatlarının geri kalanında birbirlerine eziyet etmenin boşanmaktan daha iyi olduğuna karar verdiler.

Büyükanne şarap kadehini bırakır ve masanın öbür ucuna uzanıp annemin elini tutar. "Kathleen, bunu içtenlikle söylediğimi bilmeni istiyorum.

-Son derece gururluyum."

★ ★ ★

Neredeyse sessizlik içinde turta yiyoruz. Büyükannem hediyeleri açarken arkadaşları ortalığı yeniden canlandırmaya çalışıyor ama hepimiz hâlâ "*Colin'le arabamda seks yaptım*" konusuna takılıp kalmış durumdayız.

Herkes elinden geldiğince çabuk dışarı fırlıyor ve ben de büyükannemin onu götürmek için gelen şık siyah bir arabaya binmesine yardım ediyorum. Bu da başka bir gizemli adam, kendisinden en az on yaş daha genç. Şık arabası fazlasıyla kolonya kokuyor ama bana başıyla selam verirken gülümsemesi dostça.

Büyükannem ön koltuğa yerleşirken yanaklarımı okşuyor. "Sana doğum gününü mahvedeceğimi söylemiştim," diyorum.

"Hayatım, bunu şimdiye kadarki en iyi doğum günü yaptın."

Başımı eğlenerek sallıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Arabayla uzaklaşırlarken el sallıyor.

Restorana geri döndüm. Neredeyse boştu, garsonlar hostes standının etrafında toplanmıştı. Ben geçerken aniden konuşmayı kestiler.

Annemin kavanozlarını ve pastanın geri kalanını almak için arka odaya gidiyorum. Yaklaşırken mırıldanan sesler duyuyorum ve kapıya ulaştığımda yavaşlıyorum.

Babam Ben'le birlikte masanın ucunda duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Yakın zamanda sönmüş bir mumun dumanı yanlarından yükseliyor. Geride, görüş alanının dışında duruyorum, kulak misafiri olmaktan kesinlikle utanmıyorum.

"Bunun umurunda olmadığını biliyorum ama Lucy için en iyisinin ne olduğunu düşünmen için sana yalvarıyorum," diyor babam.

"Nasıl yani?" Ben sordu. Hepimizden çok daha az şarap içmişti. Sesi babamınkinden çok daha netti.

"Hikayesini birkaç kez anlattı. Tekrarlanmasına gerek yok." Babam zaten sinirli.

"Hikayesini hiç anlatmadı."

"Tabii ki anlattı."

"Doğrudan değil. Her zaman polis, sen, annesi, avukatı ya da medya tarafından süzgeçten geçirildi. Hiç kimse doğrudan ondan haber almadı."

"Ama sizce bu neden oldu?"

"Onu koruduğun için mi?" "Evet!"

"Ve şimdi yaptığın şey bu mu?" Ben soruyor. Babamın sesindeki şüpheciliği duyup duymadığını merak ediyorum.

"Tabii ki."

Ben, "Daha fazla ayrıntıya girmek isterseniz sizinle röportaj yapmak isterim," diyor.

"Röportaj yapmayacağım," diye tersliyor babam. Dönmeye başlıyor ve ben hızla birkaç adım geri gidiyorum. Koridorda tekrar yürümeye başlamak için odadan çıkmasını bekliyorum. Yanımdan geçerken kaşlarını çatıyor.

Ben bir kutu alıp kavanozları almak için masaya yöneldiğimde Ben telefonunda bir şeyler yazıyor.

Başını kaldırıp bakıyor ve kavanozlardan birkaçını almak için yürüyor. Onları kutuya koyarken gözlerimiz buluşuyor.

Hikayem hala onun süzgecinden geçiyor. Acaba bunun farkında mı? Savvy'nin hikayesi onun süzgecinden geçiyor. Dünyaya mükemmel bir kurban sunmak için gerçek kızın kenarlarını zımparalayan röportaj yaptığı herkes aracılığıyla.

"Pazartesi görüşürüz," diyor usulca. Kapıya yöneliyor ama omzunun üzerinden bana bakarak duraklıyor. "Sadece gerçeği bulmakla ilgilendiğimi biliyorsun, değil mi? Savannah için."

"Biliyorum."

Başını sallar ve uzaklaşmaya başlar.

"Bekle, Ben."

Bana bakıyor.

"Ben de bunu istiyorum," diyorum.

"Gerçeği." Kafamın içindeki ses

homurdanıyor.

"Ona ne olduğunu anlamak için," diye düzeltiyorum. "O aptallar ne derse desin, bunu çözmene yardım edeceğim." Birkaç dakika önce aptalların (ailemin) oturduğu masayı belli belirsiz işaret ediyorum.

Ben gülümser. "Bunu duyduğuma sevindim. Gerçeği birlikte bulacağız, Lucy."

El salladığında endişeyle yutkunuyorum, sonra dönüp uzaklaşıyor. Ayak seslerinin kayboluşunu dinliyorum.

Gerçeği.

"*Gerçeğin bir önemi yok.*" Ses -Savvy'nin sesi- şimdi çok net, yıllardır olmadığı kadar net.

Benimle konuşan hep Savvy oldu. Öldükten sonraki ilk birkaç günden beri, çığlıkları o kadar yüksekti ki kafamın patlayacağını düşündüm, daha sonra sessizleştiğinde ölümcül bir sürekli arkadaşa dönüştü.

Görünüşe göre onu görmezden gelmemden bıkmış.

"Hadi öldürelim-"

Gözlerimi kapatıyorum, anıyı uzaklaştırmak istiyorum ama gitmiyor. Günlerdir orada, her düşüncemin kıyısında, onu fark etmem için bana bağırıyor.

Hafıza oluşuyor, parlak ve net, sanki yıllar geçtikçe solmak yerine keskinleşmiş gibi.

LUCY

BEŞ YIL ÖNCE

"Gerçeğin önemli olmadığını biliyorum," dedim. Boş barda oturuyordum, mutfaktan uzaktan personelin kahkaha sesleri geliyordu. Restoran yeni açılmıştı ve yemek salonu terk edilmişti. Sadece ben ve Savvy vardık.

Barın diğer tarafında karşımda durmuş, kollarını tezgâha yaslamıştı. Dövmelerini gösteren bir atlet giymişti.

-Bir kolunda çiçekler, diğerinde Harley Quinn. Süper kötülere karşı bir ilgisi vardı. Kimse bundan bahsetmez. Belki de önemli olmadığını düşünüyorlardır.

Güzeldi; iri, içe dönük gözleri ve dağınık bir topuzla bağlanmış koyu sarı saçları vardı. Göz makyajı neredeyse her zaman bulanıktı. Geceleri çıkarmayı nadiren hatırladığından oldukça emindim. Ertesi gün sadece rötuş yapar ve iyi olduğunu söylerdi.

Bir keresinde bir adam ona "Eğlenceli bir tipe benziyorsun." demişti. Kaba ama yanlış değil.

Öte yandan ben berbat bir haldeydim ve hiç de eğlenceli değildim.

Yanağımda bir çürük vardı. Küçüktü. Makyajla kolayca kapatabilirdim ama Matt'in görmesini ve kendini kötü hissetmesini istemiştim. Ama üzülmedi. Bunun yerine, onu tırmaladığım yeri göstermek için elini kaldırdı.

Savvy haklıydı. Kendimi savunduğum için onu tırmaladığımı söylesem de fark etmezdi. O başlattı.

Hayır, buna itiraz ederdi. Matt yine ona bağırarak benim başlattığımı söylerdi. "Bitiremeyeceğin işe başlama," derdi hep.

"Onlarla kalmaya gidersem aileme onu merdivenlerden aşağı ittiğimi söyleyeceğini söyledi," dedim.

Savvy, "Onu merdivenlerden aşağı itmedin," dedi.

SöylememiĢtim ama Matt'in gerçekten söylediğimi düĢündüğünden emindim. Bu yalanı o kadar çok söylemişti ki, artık kendisi de inanmaya başlamıştı.

Kahretsin, buna inanmaya başlamıştım. Onu şiddetle ittiğime dair (sahte?) anı, şimdi öfkeyle kollarımı açtığıma ve yine sarhoş olduğu için sendelediğine dair (gerçek?) anının yanında oynuyordu.

"Ama gerçeğin bir önemi yok," dedi tekrar.

"Öfkemi kontrol etmeliydim," dedim usulca. Sadece ağlamalıydım. Yaralarımı göstermek için darbeleri alıp sürünerek uzaklaşmalıydım. Daha iyi bir kurban olmalıydım. Karşılık verirsen gerçeğin bir önemi kalmaz.

"Bir fikrim var." Savvy bana doğru eğildi. Gözlerimle buluştu. Ağzı sert bir çizgi halindeydi, bakışları çelik gibi ve ciddiydi. "Hadi kocanı öldürelim."

YIRMI İKINCI BÖLÜM

LUCY

Büyükannemin partisinden sonraki gün Nina beni aradı.

"Cidden Ben'i büyükannenin doğum günü partisine mi davet ettin?" diye soruyor selamlama amacıyla.

Yatağıma uzandım. Güneş panjurlardan içeri süzülüyor, gökyüzünde çoktan yükselmiş. Bir ergen gibi odamda ailemden saklanıyorum. "Onu büyükannem davet etti. Bekle, bunu nereden biliyorsun?"

"Üç farklı kişi beni aradı ve onun doğum günü partisine geldiğini ve olay çıkardığını söyledi."

"Orada oturup varlığının yol açtığı kaosun tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmadı."

"Aman Tanrım."

"Dürüst olmak gerekirse, filme almadığım için üzgünüm."

Ben'in o kendini beğenmiş küçük gülümsemesini tekrarlamak isterdim. Bu bir süper kahraman gülümsemesi değildi. Bokun yanışını izlemekten hoşlanan bir adamın sırıtışıydı.

"Gerçekten onunla bir röportaj mı yapacaksın?"

"Evet. Onun için bazı boşlukları doldurmaya yardım ediyorum." "Bunun zekice mi yoksa aptalca mı olduğundan emin değilim, Lucy."

"Aynı."

Gülüyor. "Bu akşam yemeğe gelmek ister misin? Emmett bize katılmak istiyor ve Pazar günleri çalışmıyor."

"Elbette." Evden çıkmak için bir bahaneye ihtiyacım var. "Harika. Sana adresi mesaj atarım."

★ ★ ★

Nina Garcia, benim her zaman Plumpton'ın en sıkıcı bölgesi olarak gördüğüm yerde yaşıyor. Bir inşaatçı kasabanın kuzeybatı tarafına, hepsi de belli belirsiz birbirine benzeyen bir yığın ev inşa etmişti. Caddeden aşağı inmek bir korku filminin başlangıcı gibiydi. Gerçek olamayacak kadar mükemmel.

Arabamı sokağa park ettim ve dışarı çıktım.

Sanırım Nina hakkında yanılmışım - çocuklarını görmeye gelmemi söylediğinde gerçekten ciddiydi. Her zaman kendi iyiliği için biraz fazla nazikti.

Ben kapıyı çaldıktan sonra küçük, siyah saçlı, ağzına mavi bir şey sürmüş bir çocuk kapıyı açıyor.

"Merhaba," dedim.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bakıyor. Çocukların utanmadan size bakmalarına her zaman hayran olmuşumdur. Rahatsız olup olmadığınızı umursamazlar. Çocuklar sizin duygularınızı hiç umursamazlar.

"Mijo, git kardeşini bul." Nina belirir ve kıkırdayan çocuğu uzaklaştırır. "Özür dilerim. Kapıları açmaya bayılıyor. Son zamanlarda bunu takıntı haline getirdi." Geri çekilip kolunu uzatıyor. "İçeri gel, içeri gel."

Üzerinde rahat yeşil bir elbise var, yumuşak bukleleri yüzüne dökülüyor. Biz gençken Nina ve Emmett'in birbirlerine romantik bir ilgi duyduklarını hiç fark etmemiştim ama şimdi neden birlikte olduklarını anlayabiliyorum. İkisi de çok güzel.

Nina'nın bana işkence etmek için burada olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kum saati gibi bir vücudum ve biraz daha sağduyum olsaydı, olabileceğim şeyin canlı bir örneği.

Eve giriyorum ve şaşırtıcı derecede düzenli bir oturma odasından geçiyorum. Tüm oyuncaklar köşedeki kutulara güzelce istiflenmiş.

Evin arkasından bir çocuk çığlık atıyor. Ben sıçrıyorum ama Nina etkilenmemiş görünüyor.

Emmett odaya girer, iki kolunda birer çocuk asılıdır. Kapıyı açan mavi ağızlı çocuk baş aşağı durmuş, kıkırdıyor. Emmett bana gülümsüyor. Koyu sarı saçları dağınık, sanki orada çocuklarla eğlenceli bir mücadele yaşanmış gibi. Tekrar dokunulmak için yalvaran türden bir saç. Belki biraz çekiştirilir.

Aman Tanrım. Tam bir aptalım.

"*Bana mı öyle geliyor yoksa çok mu ateşlendi?*" Savvy'nin sesi birden kafamın içinde belirdi. Onu tekrar içeri aldım ve şimdi gitmiyor.

Onunla restoranda geçirdiğimiz rastgele bir günün anısı, neredeyse isteğim dışında şekilleniyor.

"Emmett'in her zaman sevimli olduğunu düşünmüşümdür," dedim, restoranın kapısının yanında durduğu yere bakarak.

"Evet, ama şu anda 'seni duvara yapıştırıp sikecek' kadar ateşli" dedi ve yüzümdeki ifadeye güldü. "Saçmalıyorsun, biliyor musun?"

"Ben bir şey söylemedim."

"Ne zaman seks konusunu açsam liseli kızlar gibi kızarıyorsun. Keşke lisede takılsaydık. Seni baştan çıkarırken çok eğlenirdim." Elimi okşamak için barın öbür ucuna uzandı. "Ama şimdi böyle bir fırsatım olduğu için mutluyum. Geç olması hiç olmamasından iyidir."

"Geç olması hiç olmamasından iyidir." Emmett yanımdaki tabureye kayarken sordu.

Savvy tatlı bir sesle, "Benim bu meleği bozmam için," dedi.

Savvy bir grup erkeğe yardım etmek için barın diğer tarafına doğru yürürken Emmett kahkahayı bastı.

"Sen ve Savvy Harper artık arkadaşsınız, ha?" Emmett bana son derece eğlenen bir bakış attı.

"Evet, ben de bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Memleketine geri dönersen böyle olur. Sonunda eski balo kraliçesi amigo kızla arkadaş olursun."

"Bunu duydum!" Savvy bir bardak kaptığı gibi seslendi. "Ve ben mezuniyet balosu kraliçesiydim, balo kraliçesi değil. Balo mahkememiz yoktu."

"Bunu biliyor olman bile," dedi Emmett kuşkuyla.

"Bazılarımız her şey için çok havalıymış gibi davranmadı." Bize anlamlı bir bakış attı.

"Hey." Bir kolumu Emmett'in omuzlarına doladım. "Numara yapmıyorduk. Aslında çok havalıydık."

"Hayır, değildik," diye fısıldadı

Emmett. Ona bir sırıtış attım. "Hayır,

değildik."

Savvy bana göz kırptı. "İyi ki şimdi benimle takılıyorsun."

Emmett bana bakıyor. Geçmiş anıların bombardımanı altında olmayan aklı başında bir insan gibi görünmeye çalışıyorum. Başarabildiğimi sanmıyorum.

Nina baş aşağı duran çocuğu tutup yere bırakıyor. Emmett daha uzun olan diğerini yere bırakır.

"Bunlar John ve Chris," diyor Nina, önce küçük olanı sonra da büyük olanı göstererek. Büyük olanla daha önce tanışmıştım, ama ikimizin de o kadar iyi hatırlamadığını doğru bir şekilde varsayıyor. "Bu da Lucy."

Beceriksizce el sallıyorum. Çocukların yanında hiç bulunmadım. Onlara nasıl davranacağımı bilmiyorum.

Nina onlara, "Lucy eski bir arkadaşım," diyor. İkisi de umursuyormuş gibi görünmüyor. Küçük olan -adını çoktan unuttum- yine bana bakıyor.

Kapı zili tekrar çalıyor ve büyük olan çığlık atıyor. "Abuela!"

Emmett bana eğlenen bir bakış atarak, "Hadi," diyor. Çocuklara kapıdan çıkmalarını işaret ediyor.

Nina, "Annemden bu gece onları izlemesini istedim, böylece gerçekten yetişkin sohbetleri yapabilecektik," diyor.

"Çok şirinler," diye yalan söylüyorum (bütün çocuklar bana aynı görünür). "Oh, teşekkürler." Gülümsüyor." "Ele avuca sığmazlar."

Emmett çocukları almadan geri döner. Nina'ya doğru yürür ve bir kolunu beline dolar. Nina kolay bir aşinalıkla ona doğru eğilir. Bir süredir birlikte olan ama hâlâ sıradan bir sevgiyi hatırlayan bir çift gibi.

Biz lisedeyken Emmett Plumpton'dan ayrılmaktan bahsederdi. Üçümüz arasında en huzursuz görünen, dünyayı keşfetmeye en hevesli olan oydu.

Acaba dışarı çıkamadığı için hayal kırıklığına mı uğradı? Ya da kalkıp Los Angeles'a taşındığım için beni kıskanıyor mu?

Ama gerçekten dışarı çıkmadım. Fiziksel olarak burada değildim ama bir bakıma son beş yılın her gününü burada geçirdim. Diğer insanlar hayatlarına devam etti. Nina ve Emmett'e bakın.

Beni hâlâ memleketimde başıma gelenler tanımlıyor. İlk kocamla ve yirmili yaşlarımın başında yaşadığım hayatla. Lisede zirveye ulaşmayı asla başaramayan futbol sporcusu gibiyim, tek farkım trajik cinayet versiyonu olmam.

Kahretsin, bu iç karartıcı.

Emmett yüzümdeki duyguyu okuyabiliyormuş gibi bana endişeli bir bakış atıyor ve ben de hızla gözlerimi kaçırıp duvarda asılı aile resimlerine bakıyormuş gibi yapıyorum.

"Sana bir içki getireyim mi?" Nina, üzerinde sanat eseri olması gereken karalamalar ve Ağustos ayında olmamıza rağmen gülümseyen çocukların Noel kartları olan kâğıtlarla kaplı buzdolabına doğru ilerliyor. "Emmett ve ben pek alkol kullanmayız ama size bir Topo Chico ikram edebilirim."

"Tabii, teşekkürler." Dünkü fanteziden sonra alkole ihtiyacım yok. Başım hala biraz ağrıyor.

Cam şişe maden suyunu açtı ve bana uzattı. "Geldiğine gerçekten çok sevindim."

"Gerçeği bilmek isterseniz, davetiyelerle aram pek iyi değil."

Emmett tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "İnsanlar senin gittiğinden daha mı iyi?"

"Olabilir. En azından daha az düşmanca."

Yarı gülümsüyor. "İnsanların bunu düşünmek için biraz

zamanı oldu." "Peki hangi sonuca vardılar?"

Emmett ve Nina birbirlerine bakıyorlar ve ben insanların tam olarak hangi sonuca vardıklarını biliyorum. Her zaman vardıkları sonucun aynısı.

Nina, "Sanırım bazı insanlar çabuk yargıladıklarının farkına varıyor," diyor. "Ellerinde yeterli kanıt olsaydı savcı sizi yargılayacaktı."

Suyumdan bir yudum alarak gülümsememi bastırıyorum. Nina sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi söylüyor. Geceleri uyanık yatıyor, tavana bakıyor, neden yapmamış olabileceğime dair mantıklı bahaneler buluyor.

"Her zaman şüphelerimiz vardı," diyor Emmett

sessizce. "Bunu takdir ediyorum."

İkisi de bir an sessiz kalıyor, tam olarak tanımlayamadığım bir bakış daha atıyorlar. Nina tezgâhtan bir havlu kapıyor ve elinde endişeyle çeviriyor.

"Sormak istediğiniz buysa, hâlâ hiçbir şey hatırlamıyorum," diye yardımcı olmaya çalışıyorum.

Nina havluyu o kadar sert büküyor ki ikiye ayıracağını düşünüyorum ve sonra fırını biraz açmak için arkasını dönüyor. "Umarım lazanya seversin!"

Ve sonra Savvy Nina'nın yanında duruyor, bulaşmış göz kalemiyle sırıtıyor, koyu sarı saçları dağınık bir topuzla başının tepesine yığılmış.

Donup kalıyorum. O korkunç, mükemmel bir halüsinasyon. Beş yıldır zihnimin derinliklerine ittiğim her şey bana musallat olmak için hayata geri dönüyor.

Onu tekrar dışarı çıkmaya zorlamak istiyorum. Bana fısıldamamalı ve kesinlikle burada yüzünde o tanıdık sırıtışla durmamalı. Bundan iyi bir şey çıkmayacak.

Tabii ki beş yıl boyunca onu umutsuzca kendimden uzaklaştırmak bana hiçbir şey kazandırmadı. Los Angeles'a taşındıktan hemen sonra gittiğim ilk terapistim burada olsaydı "Ben sana söylemiştim" demekten kendini alamazdı. Bana Savvy'nin sesini duymazdan gelmenin çözüm olmadığını söyledi. "Geri dönecek," demişti. "Geçmişi sonsuza dek görmezden gelemezsin."

Terapist haklıydı, ben hatalıydım. Yeni olan başka ne var?

Savvy yardımsever bir şekilde, "*Lucy lazanya sevmez,*" diyor. "*Bu kadın en kötüsü olmaya devam ediyor, Luce. Bunda şaşılacak bir şey yok.*"

İrkildim. Emmett yine endişeli görünüyor.

Savvy ona doğru yürür. "*Yine de çok seksi.*" "Sen iyi misin?" Emmett sessizce soruyor.

Savvy onun yanında, sanki ona oral seks yapıyormuş gibi dilini yanağına sokuyor. Artık insanların onu tarif ettiği gibi görünmüyor. Podcast'te ondan sarışın bir melekmiş gibi bahsediyorlar. Başının etrafında parıldayan bir hale ile hayatın içinden süzülüyor.

Önümdeki Savvy gerçek versiyonu. Röfleler uzamış, makyaj yarım yamalak, yıpranmış kırmızı sütyen askısı atletinden dışarı çıkmış.

Boğazımı temizliyorum ve Emmett'a gülümsemeye zorluyorum. "Evet. İyiyim. Harika."

Ben iyi değilim. Savvy'yi tekrar düşünmeme izin vermek onu hayata döndürdü ve ben ona ne olduğunu anlayana kadar gideceğini sanmıyorum. Kendimi toparlayamazsam hayatımın geri kalanında arkadaşım ve onun cinayetle ilgili düşünceleri peşimi bırakmayacak.

Savvy uzun ve hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirir. "*Birini öldürecek miyiz, öldürmeyecek miyiz?"*

"Neden oturmuyorsunuz?" Emmett masayı işaret eder.

"Evet, lütfen oturun!" Nina diyor ki. "Yemek neredeyse hazır."

Bir sandalyeye kayarken gülümsemeye zorluyorum kendimi ve Savvy ile geçirdiğim o günün anısı her zamanki kadar net bir şekilde yeniden oluşurken kendimi destekliyorum.

LUCY

BEŞ YIL ÖNCE

"Evet, tabii, hadi kocamı öldürelim," dedim gülerek. "Nasıl yapalım? Uyurken bıçaklayalım mı? Trafiğe mi itelim? Dur, biliyorum. İçki şişesinde zehir. Matt o içkileri o kadar hızlı emer ki tadının kaçtığını fark edene kadar ölmüş olur."

Ben yine güldüm ama Savvy gülmedi. Bir kaşını kaldırdı. Gülümsemem yavaşça soldu.

"Savvy." Dalga geçen tek kişinin ben olduğumu fark ettiğimde bar taburesinde kıpırdandım. "Onu öldüremem. Kimseyi öldüremem."

"Neden olmasın? O bunu hak ediyor." Tartışmak için ağzımı açtım.

"Sakın olmadığını söylemeye kalkma." Sıcak bir elini koluma doladı. "Sende o kadar çok çürük gördüm ki, en kötüsünü bile anlatmadığını biliyorum."

Ben değildim. En kötüsünü anlatmak çok zordu. Aşağılayıcı olduğundan bile değil, sadece bayılana kadar beni nasıl boğduğunu açıklamak için kelimeleri bir araya getiremiyordum. Ya da (her zaman söylemeyi sevdiği gibi) "işler kontrolden çıktığında" ve beni saçlarımdan tutarak mutfaktan oturma odasına sürüklediğinde ve sonra yıldızları görene kadar kafamı defalarca parke zemine çarptığında.

"Bunu hak ediyor," diye sessizce onayladım. "Ama onu öldürmek istesem bile -"

"Biz," diye araya girdi Savvy. "Onu öldürmek istesek bile. Ben öldürmezdim. bunu tek başına yapmanı istiyorum."

Bir kahkaha attım. "Kahretsin, Savvy, ölmek ya da kalmak üzere olduğunu biliyordum, ama bu bir sonraki seviye."

Sırıtarak saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ben dünyanın en iyi arkadaşıyım, bunu söyleyebilirsin. Ve dünyadaki en iyi arkadaş olarak, sik kafalı kocandan kurtulmana yardım etmekten memnuniyet duyarım."

Ona baktım, hâlâ şaka yapıyor olması gerektiğine ikna olmuştum.

Bir kaşını kaldırdı. "Ne diyorsun? Birini mi öldüreceğiz yoksa?"

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BEŞİNCİ BÖLÜM-"GİZEMLİ BİR KADIN"

Bugün ilk kez Lucy'nin eski kocası Matt Gardner'ı dinleyeceksiniz. Matt, Savannah'nın ölümünden bu yana basınla konuşmayı reddetti ve sadece Lucy istediği için benimle konuşmayı kabul etti.

Sabah ilk iş Plumpton'daki otel odama geldi. Gördüğüm fotoğraflarından daha yaşlı ve yorgun görünüyordu. Ona bu röportajı Lucy için kabul edip etmediğini sordum.

Matt: Evet, seninle konuşmam gerektiğinden bahsetti.

Ben: Neden?

Matt: Bilmiyorum, sanırım senden hoşlanıyor. Ya da ... Savvy'yi kimin öldürdüğünü bilmek istiyor.

Ben: Lucy ile olan ilişkinizden bahsedelim. Boşandıktan sonra görüşmeye devam ettiniz mi?

Matt: Hayır. Beş yıl önce şehri terk ettiğinden beri onunla hiç konuşmamıştım. Ama birkaç gün önce eve geldi ve geçenlerde de öğle yemeği yedik.

Ben: O zaman sana ulaştı mı?

Matt: Evet. Bir gün çıkageldi.

Ben: Evlendiğiniz zamanki ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?

Matt: Mmmhh ... tutkulu. Gerçekten aşıktık ama çok da kavga ederdik. Muhtemelen çok genç evlendik. Ama onun için deli oluyordum. Onunla tanıştığım andan itibaren vurulmuştum.

Ben: Ne hakkında kavga ettiniz?

Matt: Normal evlilik işleri. Para, kayınvalide, iş. Muhtemelen terapiye gitmeliydik. Şimdi anlıyorum ki birbirimizle iletişim kurmakta pek iyi değilmişiz. Bunun için biraz sorumluluk alıyorum. Keşke pes etmek yerine bunun üzerinde çalışsaydık.

Ben: Keşke evli kalsaydım mı diyorsun?

Matt: Sanırım tam olarak bunu kastetmiyorum... ne olacağını bilmek zor. Ancak geriye dönüp baktığımda, bir adım geri atıp birbirimizin içindeki iyiliği görmeye çalıştığımız bir dünya görebiliyorum.

Ben: Lucy hastaneden taburcu olduktan sonra ev yerine hemen ailesinin yanına gitti. Konuştuğum birkaç kişi sizin ondan gitmesini istediğinizi söyledi. Bu doğru mu?

Matt: Bu doğru.

Ben: Neden?

Matt: O anda üstesinden gelinmesi gereken çok şey vardı. *Savvy* -sadece onun değil, bizim de arkadaşımız- ölmüştü ve polis çoktan sorular sormaya başlamıştı... Bu çok fazlaydı.

Ben: Polis, karınızın arkadaşını öldürdüğünden şüphelenmenize neden olan sorular mı soruyordu?

Matt: Şey. . . Bilmiyorum. Beni rahatsız eden sorular soruyorlardı. I onu göndermemeliydim. Şimdi kendimi kötü hissediyorum.

Ben: Ailesinin evindeyken onu görmeye gittin mi?

Matt: Bir kere, evet.

Ben: Lucy o zaman nasıldı?

Matt: Sanırım o da aynı durumdaydı. Üzücü. Kafası karışıktı. **Ben:** Lucy ailesinin yanındayken sen ne yaptın? **Matt:** Ne demek istiyorsun?

Ben: Sadece, genel olarak. Karınızın evden uzakta olması garip olmalı, değil mi? Sen ne yaptın?

Matt: Normal şeyler. İşe gittim. Aslında daha çok çalıştım. Yerel medya bazen evime geliyordu, ben de sık sık orada kalıyordum.

Ben: Hiç arkadaşınla kaldın mı?

Matt: Sanırım bir ya da iki kez bir arkadaşımın kanepesinde yatmıştım, evet.

Ben: Peki ya kadınlar? Herhangi bir kadının evinde kaldınız mı? Ya da onları misafir ettiniz mi?

Matt: Yani... beş yıl oldu. Dediğim gibi, bazı kanepelerde yattım. Belki bazıları kadındı.

Ben: Burada ismini vermemeyi tercih ettiğim bir kadının evine düzenli olarak girip çıkarken sizi gördüklerini söyleyen iki kişi var.

Matt: Dediğim gibi, ara sıra bazı arkadaşlarımla kaldım. Medyadan uzaklaştım.

Ben: Savannah ölmeden önce ikinizin birlikte yattığınızı söylüyorlar.

Matt: Bu isimsiz insanların kim olduğunu bilmiyorum ve neden kapalı kapılar ardında ne yaptığımı bildiklerini düşündüklerini de bilmiyorum.

Ben: Ayrıca Lucy gittikten kısa bir süre sonra kadının bazı geceleri sizin evinizde geçirmeye başladığını söylediler.

Matt: Tekrar söylüyorum, bu insanlar neden benim işimi bildiklerini düşünüyorlar bilmiyorum.

Ben: Yani yanılıyorlar mı? Yoksa yalan mı söylüyorlar?

Matt: Evet, yanılıyorlar. Bunun ne önemi var ki? Ne alakası var?

Ben: İyi noktaya değindin. Devam edelim. Düğünden eve nasıl döndün?

Matt: Ben sürdüm.

Ben: Kendi ifadene göre oldukça sarhoş olmana rağmen mi?

Matt: Dinle, harika bir karar değildi. Ama evet, yaptım. Ve ayrıldığımda biraz ayılmıştım.

Ben: Ne zaman oldu bu?

Matt: Lucy ve Savvy gittikten kısa bir süre sonra.

Ben: Ama onları görmedin mi?

Matt: Hayır, onlar arka yoldan gittiler. Ben ana yoldan gittim, bize söyledikleri gibi.

Ben: Ve doğruca eve mi gittin?

Matt: Evet.

Ben: Ve gecenin geri kalanında yalnız mıydın? O akşam kimse gelip seni almadı mı?

Matt: Biliyor musun, aslında sanırım gideceğim. Bu kötü bir fikirdi.

Ben: Bir komşunuz polise sizi eve gelirken gördüğünü söyledi.

Matt: [İşim bitti.

Ben: O komşu o zamandan beri yalan söylediği için pişmanlığını dile getirmek için ulaştı. Sizi görmüşler ama kısa bir süre sonra başka bir araba gelmiş. Bir kadın olduğunu ve ikinizin garaj yolunda tartıştığınızı söylediler.

Matt: [*boğuk sesler, vurma*]

Ben: Gizemli kadının kim olduğunu bilmiyorlardı, ama görünüşe göre ona bağırıyordunuz ve sonra o gitti. Sonra da arabanıza binip uzaklaşmışsınız. Yani polise bütün gece evde olduğunuzu söylediniz ama Savvy öldürüldüğünde aslında dışarıdaydınız.

Ve bu da röportajın sonu, millet. Matt o zaman ayrıldı ve o zamandan beri onunla bir daha iletişim kuramadım.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

LUCY

Ben'le ormana, Savvy'nin bulunduğu yere gitmeyi kabul ettim. İlk görüşmemiz için beklediğim bu değildi ama hayır demek için iyi bir nedenim de yoktu.

Ve gerçekten hayır demek için iyi bir neden bulmaya çalıştım.

Şimdi Ben'in otel odasının kapısına doğru yürüyorum, bu kendini beğenmiş, yalancı yayıncıyla birlikte suç mahalline gitmek üzereyim.

"Merhaba." Ben beni otel odasının kapısında gülümseyerek karşıladı. "Merhaba, göt herif."

Ben'in arkasında Paige bir kahkaha atıyor. Kanepede oturuyor, çıplak ayaklarını rahatça sehpanın üzerine koymuş. Acaba ikisi birlikte mi uyuyorlar?

Umarım olmaz, sonra da bunun için kendimden nefret ederim.

Ben'in gülümsemesi genişliyor, sanki kendisine pislik denmesinden hoşlanıyormuş gibi. "Seni görmek de çok güzel Lucy."

"Matt'in Savvy'nin öldüğü gece gizemli biriyle ayrıldığını bana ne zaman söyleyecektin?"

Dün geceki bölümü dinledikten sonra Matt'i birkaç kez aradım ve mesaj attım. Şaşırtıcı bir şekilde, benden kaçıyor gibi görünüyor.

"*O seni öldürmeden biz onu öldürelim,*" diyor Savvy kulağıma. "*Bu konuda ne kadar iyi olduğumu sana söylemedim mi? Bir adama, bırakın ellerini, gözlerini bile bana hiç dikmemiş olmayı diletebilirim.*"

Düğün gecesi onu öldürmek planımız değildi. Hala bunun hakkında konuşuyorduk.

Plan değişti mi? O gece Matt'le karşılaştık mı?

Onu ön kapının yanında dururken düşünüyorum, gözlerinde gerçek bir korku. *Bir* zamanlar bana dudak büken adam, "*Sen buna yumruk* mu *diyorsun? Bir daha vur. VUR*

YİNE BEN!"

"Sonunda öğrendin, değil mi?" Ben beni şimdiki zamana geri çekerek söylüyor.

"Burada birlikte çalıştığımızı sanıyordum. Bana haber verilmedi mi?"

"Hayır," diyor Ben.

"Hayır," diye yankılanıyor Paige arkasında.

"Burada güven duygusunu pek
hissetmiyorum, Ben." Gülüyor. "Sen
bana güveniyor musun?"

Azıcık bile değil. "Haklısın."

Çantasını alıp otel odasından çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Arabaya bindiğimizde mikrofonu açacağım, tamam mı?"

"Tamam." Yüzüm sinirlerimi ele verir diye arkamı dönüyorum.

Ben'i arabasına kadar takip ettim. "Başka röportaj bombaları da gelecek
mi?" "Elbette." Kapıyı açıyor ve kaputun üzerinden bana gülümsüyor. "Hazır mısın?"

* * *

"Olaydan beri burada mıydın?" On beş dakika sonra Ben endişeliydi. Bu sözleri söylerken kaşlarını çatıyor, gözlerini yoldan o kadar uzun süre ayırıyor ki ona araba kullandığını hatırlatmak için ön camı gösteriyorum. Yüzü öne dönük.

Byrd Malikanesi'ne giden dar yoldayız. Malikâneye giden iki yol var; biri güzelce asfaltlanmış ve daha az tehlikeli olan ana yol, diğeri ise dar ve engebeli, her iki tarafında da sık ağaçlar olan bu yol. İkincisi otoyola ulaşmak için çok daha hızlı bir yol ve Savvy'nin arabasını terk edilmiş halde park edilmiş buldukları yol.

"Evet." Koltuğuma yığılıyorum. Kalbim çok hızlı atıyor ve bunun sadece evden çıkmadan önce yediğim kurabiyelerin şeker yüklemesi olduğunu düşünmeye çalışıyorum. Havalandırmadan üflenen soğuk hava nihayet arabayı soğutmaya başlıyor ve ben yüzümde yarattığı hisse odaklanıyorum.

Savvy'yi bir daha görmedim ama sesi sürekli aklımda.
"*Hadi kocanı öldürelim!*" diye bitmeyen bir akış.

"Ne zaman?" Bana tekrar bakıyor, ama bu sefer sadece bir anlığına.

"Polis bölgeyi tekrar açtıktan sonra annem beni buraya getirdi. Bir anıyı canlandıracağını umarak etrafta dolaştık." Sözlerimi söylemeden önce düşünerek biraz yavaş konuşuyorum. Şu anda Podcast Lucy'yim.

Ben "Arkadaşımla kocamı öldürmeyi planlıyordum" Lucy'si değilim. Derinlere gömülü kalmalı.

"Olmadı." Bu bir soru değil.

"*Kalk, Lucy. KALK.*" Yere yığılmış, parmaklarımla toprağı kavrarken annemin bana bağırışını hatırladım. Onu uzaklaştırmaya çalıştım. "*Masum insanlar böyle davranmaz. Bunu biliyorsun, değil mi?*" dedi. Arabayla uzaklaşırken ben yolcu koltuğunda hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Bunu bilmiyordum. Masum bir insan nasıl davranırdı? Hep sormak istemiştim.

"Lucy." Ben yine endişeli.

"Hayır, işe yaramadı."

Yolun kenarındaki toprak alana park ediyor. Kapımı açtığımda cırcır böceklerinin vızıltısı artıyor.

Ağaçların arasına doğru yürümeye başladığımızda dijital kayıt cihazını tutuyor. Ağaçlar kalın, bolca gölge sağlıyorlar ama pek bir faydası olmuyor. Saat altıyı geçiyor, güneş hâlâ parlıyor, hava nemle dolu. Sırtımdan terler akmaya başladı bile ve arabadan çıkalı sadece iki dakika oldu.

Mikrofonun beni daha çok rahatsız edeceğini düşünmüştüm. Bunca yıl sonra suç mahallini ziyaret etmenin beni daha az rahatsız edeceğini düşünmüştüm. Her şey hâlâ tepetaklak ve kendimi dengesiz hissediyorum. Keşke buna hayır deseydim. Hayır Ben, benimle içeride, klimalı bir yerde, normal bir insan gibi röportaj yap.

İnce bir toprak yolu takip ediyoruz ve ben ona odaklanıyorum.

Nefes almaya çalışıyorum. "Polis bu bölgeyi bir haftalığına mı kapattı?" Ben soruyor. "Evet, sanırım öyle."

"Peki bundan ne kadar süre sonra buraya geldiniz?" "Tam olarak hatırlamıyorum. Belki birkaç gün."

"Bu sizin için nasıl bir şeydi? Olay yerini tekrar ziyaret etmek yani."

İlk tepkimi ısırarak geri alıyorum -Bu *lanet bir partiydi, Ben, ne düşünüyorsun?* Şu an Podcast Lucy'yim. Masum insanlar iğneleyici yorumlar yapmaz.

"*Masum insanlar kocalarını öldürmek için plan yapmazlar.*" Bu Savvy değildi.

Bunu hiç söylemedi. Ama ben yine de onun sesindeki kelimeleri duyuyorum. "Zordu," diyorum.

Başını sallar ve birkaç dakika sessiz kalır.

"Peki ya öncesi? Sen bir koşucusun, değil mi? Hiç koşmak için buraya geldin mi? Şu patika yakınlarda."

Koşucu olduğumu nereden bildiğini bilmiyorum ama Ben'in benim hakkımda benim kendim hakkında bildiğimden daha fazla şey bilmesi mümkün.

"Birkaç yıl öncesine kadar koşmaya başlamamıştım. Dışarıda koşmaktan nefret ederim, o yüzden hayır. Koşmak için asla buraya gelmezdim. Özellikle de bu sıcakta." Bir böcek yüzümü bombalıyor ve bir küfür savurmamak için kendimi zor tutuyorum. Elimi yüzümün önünde biraz fazla kuvvetle çırpıyorum. Hissettiğim kadar deli görünüyorum.

"Ama izden haberin vardı, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Burası büyük bir kasaba değil ve patikanın tabelası yolun hemen dışında. Milyonlarca kez önünden geçtim."

Hâlâ yürüyoruz ve Savvy'nin cesedinin tam olarak nerede bulunduğunu bilmediğimi fark ediyorum. Burada her şey aynı görünüyor. Birbirinin aynısı ağaçların arasından geçen toprak bir patika.

Masum bir insan hatırlar mıydı? Belki de masum bir insan her gün buraya gelir, umutsuzca anısını arardı. Burayı iki kez ziyaret ettim ve her ikisinde de histeriye kapıldım.

Aslında şimdi düşününce annemin ne demek istediğini anlıyorum.

Ben'i tekrar bakarken yakalıyorum, kaşları birbirine yaklaşmış. Savvy'nin cesedinin nerede bulunduğunu biliyor olmalı. Bütün bunları önceden planlamış olmalı; rotayı, soruları. Belki de bana sürekli attığı o endişeli bakışa bile alıştırma yapmıştır.

İşaret ediyor. "Tam şurada."

Yüzümdeki ifadeyi okuyup okumadığını merak ediyorum. Bu düşünce beni rahatsız ediyor. Ondan uzaklaşıyorum.

Kalbim kulaklarımda çok yüksek sesle çarpıyor ve sırtımdan aşağı ter akıyor. Teksas standartlarına göre bugün o kadar sıcak bile değil. Biraz başım dönüyor.

Bir ağacın önünde küçük pembe bir vazoda çiçekler görüyorum ve duruyorum. Sarı güller. Savvy'nin favorisi.

"Annesi düzenli olarak buraya geliyor," diye açıklıyor Ben bakışlarımı fark ederek. Sessizce başımı sallıyorum.

Savvy'nin nerede bulunduğuna dair bir kanıt yok elbette -çok uzun zaman oldu- ama şimdi hatırlıyorum. Polis bana cesedin fotoğraflarını gösterdi, yarısı toprakla kaplıydı, elbisesi birkaç yerden yırtılmıştı.

Elbisesinin yırtık askısına baktım, pamuk ipliğine bağlıydı. Bunun nasıl olduğunu biliyordum. Biliyordum ama hatırlayamıyordum.

Ya da hatırlamayı o kadar çok istedim ki bir anı yaratmaya çalıştım. Şimdi söylemesi zor.

"İyi misin?" Ben soruyor.

"Evet."

"Burada olmak sana özel bir şey hissettiriyor mu?" Ona

bakıyorum. Bu aptalca soruya hayret ediyorum.

"Arabadan indiğimizden beri keyifsiz görünüyorsun. Burada, onun öldüğü yerde olmak senin için zor mu?"

"Tabii ki zor." Nefes alıyorum ama faydası olmuyor.

Savvy onun arkasında belirir. Üzerinde sık sık giydiği kısa siyah bir elbise var; pamuklu, rahat, herkesin ikinci kez bakmasına neden olacak şekilde vücuduna yapışıyor. Onu boğma taklidi yaparken sırıtıyor. Gözümü kırptım ve o gitti.

Buradan çıkmam gerek. Aklım başımdan gidiyor ve düzgün düşünemezken Podcast Lucy olamam. Korkunç ya da aptalca bir şey söyleyebilirim.

Masum insanlar böyle davranmaz.

"Burada olmanın seni neden bu kadar üzdüğünden bahsedebilir misin? Sadece Savvy'nin öldüğü yer olduğu için mi, yoksa başka anıları da canlandırıyor mu?"

Yüzümün kenarından boncuk boncuk ter akıyor. Nefes alamayacak kadar sıcak.

Hava yoğun ve korkunç.

Görüşümün kenarları kararıyor. Bacaklarım uyuşuyor. Kulağımda yüksek bir uğultu var ve bunun lanet olası böceklerden mi yoksa beynimin pes etmesinden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Beyin hücrelerimi pes ettikleri için suçlayamam. Bu kadar uzun süre dayanabildiklerine şaşırdım.

"Oh kahretsin." Ben'in sesi çok uzaklardan geliyor ama sallanırken yere değil ona çarpıyorum.

Düşüşümü yavaşlattı ama yine de ikimiz de toprağa düştük. Çok fazla baygın kadın yakaladığını sanmıyorum. Bu işte pek iyi değil.

Burada, Savvy'nin olduğu yere bu kadar yakın olmak istemiyorum ama tek yapabildiğim oturmak, kıçımı toprağa gömmek.

"Hey. Lucy. Bana bak." Ben yanımda diz çökmüş, bir eli sırtımda, diğeri kolumda, sanki düşeceğimden endişeleniyor.

Yani, sanırım bu adil. "İyi

misin?"

Bugün aptalca sorularla dolu.

"Yapabilir misin... Ne yapacağımı bilmiyorum. Ambulans çağırayım mı?" Telefonunu çoktan çıkarmıştı. Çok uzakta olmayan bir yerde mikrofonu görüyorum.

Başımı sallıyorum.

"Biraz su ister misin?"

Başımı tekrar sallıyorum.

"Tanrım. Özür dilerim." Yumuşak bir sesle konuşuyor ve eli kolumda biraz daha sertleşiyor. "Çok özür dilerim."

İki kez göz kırpıyorum. Bir esinti saçlarını karıştırıyor ve sıcaktan bir an olsun kurtulmamı sağlıyor.

"Ne için?" Ben soruyorum.

Şaşırmış görünüyor. "Seni buraya getirdiğim için. Sana baskı yaptığım için."

Yüz ifadesi yumuşak, sanki ilgilenecek yaralı bir köpek yavrusu bulmuş gibi ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Kolumu çekiyorum ve yavaşça ayağa kalkıyorum. Sabit durduğumdan emin olmak için elini uzatıyor ama bana bir daha dokunmuyor.

Arkamı dönüyorum. "Ben arabaya dönüyorum."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

LUCY

Ben beni otele geri götürmedi.

Yola sapana kadar nerede olduğumuzu fark etmiyorum ve ilerideki küçük evi görebiliyorum. Durmak için yavaşladığında büyükannem dışarı çıkıyor, elleri kalçalarında.

"Burada ne işimiz var?" Ben soruyorum.

Emniyet kemerini çözdü. "O olaydan sonra seni yalnız bırakmak istemedim ve annenle baban da pislik herifler."

"Vay canına, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle, Ben."

Bana "bunun doğru olduğunu biliyorsun" der gibi bakıyor ve ben neredeyse güleceğim. Ailemin pislik olduğunu düşünmesinden bu kadar memnun olmaktan nefret ediyorum.

Bir içkiye ihtiyacım var. En azından bunun için doğru yere geldik.

"Beverly'ye mesaj attım, gelmemi söyledi." Arabadan iniyor.

Büyükanneme ne sıklıkla mesaj attığını ve buraya kaç kez geldiğini merak ederek onu takip ediyorum. Annemle babamın pislik olduğunu biliyor ve büyükannemle de sıkı fıkı. Şimdiden bilmesini istediğimden çok daha fazlasını biliyor.

"*Kocanı öldürmek bizim sırrımız olabilir,*" diye fısıldıyor Savvy. "*Ama o zaman ömür boyu benimle kalırsın. Birlikte ağır bir suç işledikten sonra bir arkadaşı terk etmek yoktur.*"

Büyükanne Ben'e parmağını sallar. "Sana
söylemiştim." Ben iki elini de teslimiyetle
kaldırır. "Biliyorum."

Ona doğru yürüyorum. Bacaklarım ağırlaştı. "Ona ne söyledin?"

"Rol yaptığın kadar sert değilsin." Bugünkü elbisesi sarı papatyalı beyaz ve bir göğsünde muhtemelen kırmızı şarap olan küçük kırmızımsı kahverengi bir leke var, ama benim ilk aklıma gelen *kan*. Savvy kafamın içinde kıkırdıyor.

"Hey." Aşağılanmış gibi görünmek istiyorum ama yorgun geliyor.

"Bugün şekerden başka bir şey yedin mi?" Büyükannem soruyor, sanki hâlâ on yaşındaymışım gibi.

Düşünüyorum. "Pek sayılmaz."

"Hadi ama. Pizzanda ne istersin, Ben?"

★ ★ ★

Bir saat sonra, sosisli ve mantarlı pizzayla karnımı doyurduğumda, dünya yeniden düzene girmiş gibi hissediyorum. Büyükannem bana bir votka tonik hazırladı ve sanırım bu hoş vızıltı, daha önce Ben'in üzerinde bayılmanın tüm utancını hissetmemi engelleyen tek şey.

Verandada gıcırdayan plastik sandalyelerde oturuyoruz, güneş batarken bir vantilatör etrafımıza sıcak hava üflüyor. Büyükannem elinde iki içkiyle evden çıkıyor. Birini Ben'e uzatıyor.

"Tüm bunların arasında hiç yazı yazdın mı?" Oturuyor, içkisini yudumlarken ayaklarını eski hasır sedirin üzerine uzatıyor.

"Pek sayılmaz. Aşık mutlu insanlar yazmak pek içimden gelmiyor."

"Ama bu işte çok iyisin!" Uzanıp Ben'in omzuna vuruyor. "Öyle değil mi?"

"Öylesin." Yarım bir gülümsemeyle bana bakıyor. İkinci içkisini yudumluyor (büyükannem sert içiyor), bacaklarını önüne uzatmış, süslü mikrofonu arabada unutmuş. Onu hiç görmediğim kadar rahat görünüyor ve buraya kaç kez geldiğini tekrar merak ediyorum.

"Bana kitaplarınızı sorduğunda aptal gibi davrandım bu arada," diyor büyükannem. "Ama bana sizin bu konuda konuştuğunuzu söyledi."

"Biliyorum." İç çekiyorum. "Ortaya çıkması an meselesi." "Ben insanlara söylemeyeceğini söyledi!"

"Değilim," diyor hemen.

"Evet, ama o bunu çözebiliyorsa, başkaları da çözebilir. Ve şimdi herkes yine beni düşünüyor." Ben'e sinirli bir bakış attım ama o bunu görmezden geldi.

"Belki de değil." Duraksıyor. "Umarım insanlar yirmili yaşlarında gerçekten sizin kitaplarınızda olduğu gibi seks yapıyorlardır."

Ben yudumun ortasında gülüyor ve sonra öksürürken elinin tersini ağzına bastırıyor.

"Yirmili yaşlarımızda hepimiz çok bastırılmıştık," diye devam ediyor büyükanne. "Sadece soran ilk pislikle evlenmeye odaklanmıştık."

"Büyükbabam ilk soran pislik miydi?"

"Evet."

"Ah." Adamı çok az hatırlıyorum - ben çocukken ölmüştü - ama onun hakkında hiç konuşmamasından özellikle özlenmediğini tahmin etmiştim.

"O zamanlar dünya kadınlar için çok tehlikeli görünüyordu" diyor.

"Burada kadın cinayetlerini araştıran bir adamla oturuyoruz, bu yüzden şu anda güvenli olduğunu söyleyemem."

"Elbette." Büyükanne umursamazca el sallıyor. "Ama ne demek istediğimi biliyorsun. Ben asla senin gibi kocamı bırakıp Los Angeles'a tek başıma taşınamazdım. Evlenmem ve evli kalmam gerekiyordu, böylece kocam beni koruyabilirdi. Doğrudan babadan kocaya transfer edilmem gerekiyordu, yoksa başıma korkunç bir şey gelebilirdi."

İçkisinden uzun bir yudum alıyor. "O iki adam da gittiğinde hayatım büyük ölçüde iyileşti. Erkekler bizi korumaz, gerçekten korumaz. Sadece kendilerini ya da birbirlerini korurlar. Erkeklerin beni koruduğu tek şey mutluluktu."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Ben nefesinin altında.

"Senin için biraz fazla mı dürüstlük oldu, Ben?" diye sordum.

"Senden daha azını beklemezdim, Beverly." Büyükanneme gerçek bir şefkatle gülümsüyor.

"Sana iyilerden biri diyecek kadar ileri gitmezdim ama hiç de fena değilsin," diyor büyükannem.

Ben bir kahkaha patlatıyor, ses sessiz verandada yankılanıyor. "Bu iltifatı kabul ediyorum, teşekkürler."

İç çekerek başımı arkaya yaslıyorum. O haklı. O her zaman haklıdır. Geri dönmem konusunda, parti konusunda, Ben konusunda haklıydı. Geçmişi deştiği için Ben'e kızgındım ama deşilmesi gerekiyordu.

O zamanlar Savvy'yi kimse korumadı. En azından şimdi onun için cevaplar bulabilirim.

"Hiç de fena değilsin," diye tekrarlıyorum usulca. Ben'in ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor ve gözlerimiz buluştuğunda başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Büyükannem gözlerini kısıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek, 1920'lerden kalma şık bir beyefendi gibi bastonunu sallayarak bize doğru yürüyen kır saçlı bir adama bakıyorum. "Oh, bekle." Ayağa kalkıyor ve elinde bardakla adama doğru yürüyor.

Adamı bir öpücükle karşılamasını izliyorum. Votka vızıltısı yoğunlaşıyor ve aslında biraz kıskandığımı hissediyorum. İyi bir seks yapmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu tekrar hatırlıyorum.

Ben yumuşak bir kahkaha atarak, "Bu, onunla röportaj yaptığımda gelen adamdan farklı bir adam," diyor. Bir an duraksıyor. "Matt konusunda onunla aynı fikirde misin?"

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Peki ya Matt?"

"Beşinci bölümü bitirdin mi?"

"Hayır, seninle buluşmadan önce yolu ancak yarılayabildim."

"Oh." Büyükanne ve talibini izliyor. Onun söylediği bir şeye gülüyor. "Beşinci bölümü bitirmelisin."

"Neden? Ne dedi?"

İçkisinden uzun bir yudum alır. "Matt'in onu öldürdüğünü düşünüyor."

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BÖLÜM 5-"GİZEMLİ BİR KADIN"

Dürüst olmak gerekirse, bu podcast'in ikinci sezonunu dinliyor olmanızın nedeni Beverly Moore.

Geçen yıl ona ulaştım. E-postama cevap gelmesini bile beklemiyordum ama e-postayı aldıktan birkaç saat sonra beni aradı. Lucy hakkında benimle konuşmaktan mutluluk duyacağını söyledi.

Ben: Bayan Moore, bugün benimle oturduğunuz için gerçekten minnettarım.

Beverly: Tatlım, bana Beverly diyebilirsin.

Ben: Tamam. Beverly. Bana torununuzdan bahsedebilir misiniz? Lucy küçükken nasıl biriydi?

Beverly: Gerçekten saçma sapan bir kızdı. Hiçbir saçmalığa ayıracak zamanı yoktu. Onun bu yönüne hep hayran olmuşumdur. O yaşlarda herkesin beni sevip sevmemesiyle çok ilgiliydim. Ve insanlar genç bir kadının bu özelliğinden nefret ederler, değil mi? Ne olduğunu bilmiyorlar.

onların onayını beklemeyen bir kızla ne yapacaklarını bilemezler. Onu aşağı çekmek zorundaymış gibi hissediyorlar.

Ben: Savannah'yı tanıyordun, değil mi?

Beverly: Tabii ki. Çok tatlı bir kızdı ve bunu sadece öldüğü için söylemiyorum. Bazı gençler biz yaşlılarla konuşmak istemezler ama Savvy herkes için çok tatlı biriydi. Fırında yardım ederdim ve o da haftada birkaç kez gelirdi. Sık sık kalır ve bir süre sohbet ederdi.

Ben: Bana Matt'le nasıl tanıştığınızı anlatın.

Beverly: Lucy onu eve getirdi. . . Sanırım üniversite son sınıftan önceki yazdı. Zaten bir süredir çıkıyorlardı.

Ben: Sen ne düşünüyorsun?

Beverly: Lucy'nin deliler gibi aşık olduğunu söyleyebilirim. Ve onun iyiliği için ondan hoşlanmak istedim, ama... gerçekten hoşlanmadım. Çok çekiciydi, bana hep şüpheli gelen bir şekilde.

Ben: Bunu detaylandırabilir misiniz?

Beverly: Bazı erkekler kadınların yanındayken şov yapmak zorunda kalıyorlar. Sanki bizimle nasıl konuşacaklarını bilmiyorlarmış gibi, bu yüzden aşırı şövalyeliği seçiyorlar. "Eğer onun sandalyesini çeker ve annelerin nasıl kahraman olduğunu ve aslında güçlü olanın kadınlar olduğunu anlatarak büyük bir şov yaparsam, ağızlarından çıkan tek bir kelimeyi bile dinlemek istemediğimi fark etmezler."

Matt de öyleydi.

Ben: Lucy'ye endişelerini anlattın mı?

Beverly: O zaman değil, hayır. Yirmi yaşındaydı. Kimse o yaşta büyükannesinin erkek arkadaşına karışmasını istemez. Hangi yaşta olursa olsun. Bu yüzden onlar nişanlanana kadar çenemi kapalı tuttum.

Ben: Bir şey mi söyledin?

Beverly: Ben ettim. Lucy heyecanla beni aradı ve Matt'in evlenme teklif ettiğini söyledi, ben de "Tatlım, neden biraz beklemiyorsun? Daha çok gençsin. Avrupa'ya git. Eski bir minibüs al ve ülkeyi gez. Sakın evlenme. Evlenmek için önünde koca bir hayat var."

Bundan hoşlanmadı tabii ki. Matt'i sevip sevmediğimi sorduğunda, ona söyledim, Hayır, söylemedim. Ondan kötü bir his aldığımı ve onu gerçekten seviyorsa evlenmek için birkaç yıl beklemek istemesini anlayacağını söyledim. Bugünlerde hangi yirmi iki yaşındaki çocuk evlenmek ister ki zaten? Biz Mormon değiliz, Tanrı aşkına.

Ben: Cevabı ne oldu?

Beverly: Kibardı ama tavsiyemi dinlemeyeceği belliydi. Onu suçlayamam. Onun yaşındayken ben de öyleydim. Gözlerimde yıldızlar. Güzel beyaz elbisemi ve bana hayranlıkla bakan tombul küçük bebekleri düşünürdüm.

Sonunda, hayat sadece eşofman altı ve size ve tüm seçimlerinize kızan çocuklardan ibarettir.

Ama kimse bunu duymak istemiyor.

Ben: Peki ya evlendikten sonra? Matt'e ısındınız mı?

Beverly: Tanrım, hayır. Ondan daha da nefret ettim ve bunu kimin bildiği umurumda değil.

Rolü biraz azalmaya başladı ve onu Lucy'ye laf atarken yakaladım. Söylediği bir şeye gözlerini devirdiğini görüyordum. Ve ben onu birkaç yıldır tanıyorken ağzından kaçırmaya, gerçekten kastettiği şeyleri söylemeye başladı. Erkekler bunu ancak bir yere kadar saklayabilirler.

Ben: Neyi saklayacaksın?

Beverly: Gerçekte kim olduklarını. Matt'in gerçek, korkunç benliği birkaç yıl sonra parlıyordu.

Ben: Ne tür şeyler söyledi?

Beverly: Size gerçekten önemli olanı söyleyeyim. Yaşlı olabilirim ama bunu kelimesi kelimesine hatırlıyorum. Savvy'nin çalıştığı restorana yemeğe gitmiştik. İçeri girdiğimizde onu barda gördük ve Don eğilip Matt'e bir şey söyledi. Ne dedi bilmiyorum. Ama Matt "*O küçük sürtük benden nefret ediyor.*" dedi.

Ben: ... Senin önünde "küçük sürtük" mü dedi?

Beverly: Kesinlikle öyle dedi. Nefesinin altında mırıldandı ve sonra biraz utandı, sanki bunu söylemek istememiş gibiydi. Don da utanmış gibi biraz güldü ve ikisinin de benim duyduğumu fark ettiklerini sanmıyorum.

Ben: Lucy'e söyledin mi?

Beverly: Hayır. Bunu düşündüm ama hangi amaca hizmet edeceğini bilmiyordum. Ama o noktada gerçekten endişelenmeye başladım. Eğer bu karısının *babasına* söyleyeceği bir şeyse, ne tür şeyler düşünüyor olabilirdi? Ya da Lucy'ye?

BÖLÜM YIRMI BEŞ

LUCY

"Anne, en azından önce benimle konuşmalıydın." Annem büyükannemi kapıda bu şekilde karşılıyor. Mutfak tezgâhına yaslandığım yerden, büyükannemin güneş gözlüklerini çıkarıp yüzünde alaycı bir ifade belirdiğini görebiliyorum. Ağzıma bir çörek deliği daha atıyorum.

Büyükanne kızına el sallayarak eve girer. "İnsanlara fikirlerimi söylemek için senden izin almama gerek yok."

"Ben insan değil, o-" Ön kapı yarı kapalıyken durur ve koltuk değneğinin ucuyla kapıyı açmaya çalışır. "Kimin kamyonu bu?"

"Bir arkadaşımın." Büyükanne mutfak masasına oturdu.

"Hangi arkadaşın?" Annem kapıyı kapatıyor ve

topallayarak geliyor. "Sadece bir arkadaş."

"Bugünlerde kaç *arkadaşın* var?"

"Bilmiyorum Kathleen, birkaç tane," diyor büyükannem bıkkınlıkla. "Ben sevilesi bir insanım."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemem," diye espri yapıyorum.

Yumuşak bir elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bence ilginç olmak sevilebilir olmaktan daha iyidir."

Annem aynı fikirde değilmiş gibi burnunu kırıştırıyor.

"Kahve ister misin?" Büyükanneme sordum. "Yeni yaptım." "Evet,

tatlım. Teşekkür ederim."

Ona bir fincan dolduruyorum ve çörek kutusunu masanın ortasına bırakıyorum. Büyükannem pudra şekeri kaplı bir tane çıkarıyor.

"Ben insan değil!" Annem daha önceki şikayetini sürdürerek şöyle diyor. "O röportajı milyonlara yayınladı."

"Bence *binlerce* insan var," diyorum. "Ben'in egosunu daha fazla şişirmeyelim."

"Bir dakika ciddi olabilir misin Lucy? Büyükannene dava açılabilir."

"Ne için? Matt'in bir pislik olduğunu söylediğin için mi? Öyle. İnsanları doğruyu söyledikleri için dava edemezsin." Bunun doğru olduğunu sanmıyorum ama kulağa hoş geliyor.

"Savvy'yi onun öldürdüğünü ima etti. Bunun için dava açabilir." Annem masanın ortasındaki peçetelikle uğraşmaya başlar, mor peçeteleri mükemmel bir şekilde düz duracak şekilde sıraya dizer.

"Hayır, yapamaz." Büyükanne elini umursamazca salladı. "Ben onu hiçbir şeyle suçlamadım. Sadece söylediği korkunç şeyleri herkese anlattım. Eğer bunların ortaya çıkmasını istemiyorsa, söylememeliydi."

"Erkekler saçmalıyor," diyor annem ve ben bu küfür karşısında şaşkınlıkla geri çekiliyorum. Onun üzerinde kötü bir etkimiz var. "Konuşurlar, konuşurlar ve bazen korkunçtur ama onlar böyledir. Bunun bir anlamı yok."

"Tabii ki bir anlamı var," diyor büyükannem. "Bir anlamı olmasaydı söylemezlerdi. Ve bütün bu kasabanın Matt'in kıçından güneş fışkırıyormuş gibi davranmasından bıktım. Hepsinin o podcast'e çıkıp onun ne kadar harika biri olduğunu söyleyeceklerini biliyordum ve aynen öyle oldu. Birinin gerçeği söylemesi gerekiyordu."

"*Gerçeğin* bir *önemi yok,*" diye fısıldıyor Savvy kulağıma.

"Lucy'nin de röportajını yaparken onun hakkındaki gerçeği söyleyeceğinden şüpheleniyorum." Büyükannem beklentiyle bana baktı. Hayır, beklentiyle değil. Bu bir meydan okuma.

"Söyleyeceğim," diye yalan söyledim. "Kesinlikle."

Büyükanne bu yalan onu tatmin etmiş gibi gülümsüyor.

Annem yavaşça, "Bence doğrularında... seçici olmalısın," diyor.

Kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi misin? O gece olanlarla ilgili gerçeği söylemem için bunca yıl peşimden koştuktan sonra şimdi-"

"Seni *takip etmedim.* Ve tabii ki Savvy ile her konuda açık olmalısın. Sadece bu podcast'in biraz yoldan çıktığını ve açıkçası seks takıntısı olduğunu söylüyorum."

"Seks takıntılı!" Büyükanne kıkırdıyor.

"Lucy'nin ilişkisini bilmemiz gerekiyor muydu? Ya da Matt'in? Ya da benimkini? Neden sürekli bundan bahsediyor?" Annem burnunu çekiyor.

"Haklısın, seninkinden bahsedecekse Don'un tüm ilişkilerinden bahsetmeliydi," diyor büyükanne.

"Demek istediğimin tam tersi bu anne. Lucy, lütfen babanın sürekli kız arkadaş değiştirmesinden bahsetme."

"Aman Tanrım." İnleyerek başımı arkaya yasladım. "Liseye geri dönüyorum."

Büyükannem tekrar elimi okşadı.

"Babamın işlerinden bahsetmem gerçekten umurunda mı?" Bunu yapmaya hiç niyetim olmamasına rağmen anneme soruyorum.

"Konuyla ilgisi yok."

Bakışlarımdan kararlılıkla kaçınırken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Babamın işleri hakkında konuşmamı istemiyor ve büyükannemin Matt'in bir pislik olduğu hakkında konuşmasını istemiyor. Annem, her zaman olduğu gibi, hayatındaki erkekleri korumaya her şeyden çok önem veriyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim. Bu noktada bir alışkanlık.

"Gerçeklerden bahsetmişken," diye başlıyorum, annemi daha da rahatsız etmekten kendimi alamıyorum. Hem büyükannem hem de annem sanki önemli bir şey açıklayacakmışım gibi donup kalıyorlar. "Bir dakika Colin Dunn hakkında konuşabilir miyiz?"

Annem uzun uzun içini çeker ve yığından üzerinde küçük bir köpek kulağı olan bir peçete koparır. "Konuyu değiştirme."

Büyükanne gömleğindeki pudra şekerini fırçalayarak, "Evet, konuyu değiştirelim," diyor.

"Colin hakkında konuşmayacağım," diyor annem ve sonra duraksıyor. "Çünkü söyleyecek bir şey yok."

"En azından bana bunun nasıl olduğunu anlat," diye ısrar ettim. "Ben bunun devam eden bir ilişki olduğunu söyledi."

"Ben'in neden benim işimi bildiğini düşündüğünü anlamıyorum."

"Yine de haklı mı?" Büyükannenin yüzünde boktan bir sırıtma var.

Annem bir çörek deliği alır ve onu parçalar. Diline küçük bir ısırık alıyor ve sonra kalanını peçetenin üzerine bırakıyor. "Hayır. Sadece o geceydi."

"Bu çok kötü," diyor büyükannem hüzünle. "Yirmili yaşlarında biri için çok tatlı biri." Annem gözlerini deviriyor ama dudaklarının kenarları seğiriyor.

"Düğün ilk miydi?" Ben sordum.

"Evet." Bana baktığında kaşlarının arasındaki çizgiler yeniden beliriyor. "O ve Savvy'nin başka insanlar gördüğünü söyledi."

"Onlar yaptı."

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sana bakmıyorum! Bu sadece benim normal yüzüm!"

Kaşlarını çatıyor ve çörekten küçük bir parça daha koparıyor. "Yıllar önceydi, bir keresindeydi ve-"

"İyi miydi?" Büyükanne araya

giriyor. "*Anne*."

"Ne? Ben gençken genç erkekler seks konusunda *pek* iyi değildi-"

"Lütfen o cümleyi bitirme," diyor annem, yüzü acı çekiyormuş gibi buruşmuş.

"Sadece söylüyorum. Bazı şeyler yaşlandıkça daha iyi olur."

Kıs kıs gülüyorum. Annem kollarını göğsünde kavuşturuyor ve başını sallıyor.

Büyükanneme yaklaşıyorum. "Savvy'nin hiç şikayeti yoktu," diye fısıldıyorum.

Kıkırdıyor. Annem çöreğin geri kalanını ağzına atarken yanakları pembeleşiyor.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

LUCY

O öğleden sonra yatakta oturdum, dizüstü bilgisayarımı kucağıma aldım ve Ben'e mesaj atarak bir sonraki görüşmeyi ne zaman yapacağımızı sordum. Büyük olan. Matt hakkında her şeyi anlatmam gereken röportaj.

Hâlâ "hepsinin" ne olacağına karar vermem gerekiyor.

Aslında acıklı hikayemi podcast evreniyle paylaşmakla ilgilenmiyorum. Savvy dışında kimseye anlatmakla hiç ilgilenmedim.

O bunu anladı. Elimi tutup nazikçe karakola doğru yürümemizi önermedi. "Neden gitmiyorsun?" diye sormadı.

Dedi ki, "*Bu genellikle erkeklerin kadını öldürdüğü zamandır. Ayrılmaya çalıştıklarında.*"

"*Aslında Matt'in bunu yapacağını sanmıyorum*"

dedim. "*Bu gerçekten almak istediğin bir risk mi?"*

diye sordu.

Hayır. Değildi.

O da biliyordu. Öylece gitmek istemediğimi hemen anladı. İntikam almak istiyordum.

"*Hadi Thelma ve Louise* yapalım *şu işi,*" demişti ve ben de gülmüştüm.

Bir keresinde kocamı öldürmekle ilgili güldüğümde, istismara uğramış karımın acıklı hikayesini herkese anlatamam. Bu hiç hoş değil.

Bilgisayarım Ben'den gelen bir mesajla çalıyor. Bu akşam bir şeyler içmek ister misin?

Ve röportajı yapacak mısın?

Hayır. Belki yarın görüşürüz?

İçimi çekiyorum ve yazmaya başlıyorum, Şu işi artık bitirebilir miyiz? Hemen sildim. Bu masum bir insanın söyleyeceği bir şey değil.

Alt katta annemin yüksek sesle güldüğünü duyuyorum, sanki kafamın içindeymiş gibi.

Ben beni bir şey yazmaktan kurtardı. Bir saat içinde Bluebonnet Tavern'de buluşalım mı?

Bunun kötü bir fikir olduğunu, hangi elbiseyi giymem gerektiğini görmek için dolabıma göz atarken hissedebiliyorum. Bir saatim olduğu için rahatlıyorum, böylece saçımı yapmak ve makyaj yapmak için zamanım oluyor. Burada bir tehlike var ve hayır demeliyim. *Hayır Ben, görüşmede görüşürüz. O zaman bana mesaj at.* Bunu göndermeliyim.

Tabii, bir saat sonra görüşürüz, aslında gönderdiğim şey bu.

★ ★ ★

Bir saat sonra Bluebonnet'teydim. Mor elbiseyi seçtim, kendime beni zaten onun içinde gördüğünü söyleyerek mantıklı hale getirdim. Tanıştığımız gün lokantada giymiştim. Pamuklu, gündelik. Randevu elbisesi değil. "Pantolon için çok sıcak" elbisesi.

Bluebonnet büyük ve aydınlık, ön taraftaki büyük pencereler akşamın erken saatlerinde bol miktarda güneş ışığı alıyor. Zemin ve duvarlar ahşap, ikincisi ise hangi eyalette olduğumuzu unutmamamız için Teksas dekoruyla kaplı. Bir Teksas bayrağı, bir *Don't Mess with Texas* tabelası ve çeşitli Hill Country şarap turlarını tanıtan bir ilan panosu var. Yanından geçerken parlak bir *Real Ale tabelası* titriyor.

Ben çoktan barda oturmuş, kolları dirseklerine kadar uzanan mavi düğmeli bir gömlek giyiyor. Bir randevu gömleği olduğunu fark ettim. Bu hava için fazla sıcak bir gömlek. Çok fazla yorum yapmamaya çalışıyorum.

Beni gördüğünde gülümsüyor. Yanındaki tabureye kaydım.

"Selam. Geldiğin için teşekkürler."

Pembe olan içkisine bakıyorum. "Bu bir cosmo mu?"

"Neden böyle söylüyorsun? Cosmos çok lezzetli. Ve onlar mutlu saatler spesiyali."

"Hiçbir şey gibi söylemedim."

Barmen, siyah saçları küt kesilmiş güzel bir kadın, yaklaşıyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Ben de bir tane alayım." Onun içkisini işaret ediyorum. Sık sık sert içki içmem ve kafamın arkasında bu mor elbiseyi eve götürmem gerektiğini söyleyen sesi görmezden geliyorum.

"Tamamdır." İçkiyi hazırlamak için uzaklaşıyor.

Savvy bir anda barın diğer tarafında, kendi yerinde. Başka tarafa bakmak istiyorum ama o kadar gerçek görünüyor ki. Kendime onun benim çarpık, hasarlı beynimin bir ürünü olduğunu hatırlatmak zorundayım.

Bana yaklaşıyor. Halüsinasyonumda bile, biraz duman gibi kokuyor. Sadece içtiği zaman sigara içerdi ama çok içerdi.

"*Ne yapacağımı biliyorsun,*" diyor sırıtarak. Bar

taburemde kayıyorum.

"*Beni banyoda becermesine izin verirdim*." Gözlerinde hüzünlü bir bakış var. "*Ve sonra muhtemelen barın arkasında da. Beni Charles'ın otoparkında bulduğun zamanı hatırlıyor musun? Adam beni arabasının kaputuna domaltmıştı, çıplak kıçım havadaydı ve sen bana tecavüz ettiğini düşündüğün için oraya koşmuştun. Ben de "Hayır tatlım, bu benim fikrimdi*" demek *zorunda kalmıştım.*

Ben içkisinden bir yudum alır. "Neden insanlar erkekleri pembe içki sipariş ettikleri için yargılıyor? İçkileri cinsiyetlendirmek tuhaf."

"Ben bir şey söylemedim."

"*O elbisenin altına sütyen giymiyorsun, değil mi?"* Savvy soruyor. "*Onaylıyorum*." Bana göz kırpıyor ve gözden kayboluyor. Uzun bir nefes aldım.

"Erkekler meyveli içecekleri sevmediklerini söylediklerinde yalan söylüyorlar. Şuradaki biralı adam keşke benim cosmo'm olsaydı diyor."

Gülüyorum, bu da onun yüzünü aydınlatıyor. Barmen içkimi getirdiğinde bir yudum alıyorum. Sertmiş, Tanrı'ya şükür.

Arkamdan bir kahkaha patlıyor ve köşedeki bir kabinde, önlerinde birçok boş margarita bardağı olan bir grup kadın görüyorum. Bir garson yenilerini koyuyor.

Kabinin ucundaki siyah saçlı kadın margaritasının sonuncusunu da bitiriyor ve yenisini alıp uzun bir yudum almadan önce zar zor nefes alıyor. Bu Nina.

Margaritanın yarısını iki yudumda içiyor ve diğer kadınlar yine kıkırdamaya başlıyor.

"Gidip bir tane daha getirseniz iyi olur" diyor garsona. Garson güler ve başını sallar.

Fazla içki içmediğini söyleyen biri için, margaritaları bir kenara koyduğu kesin.

Bardağı yere bırakırken göz göze geldik ve onu fark etmediğimi umuyormuş gibi hızla başka tarafa baktı. Aceleyle toparlanıyor, kabinde dönüyor ve bana el sallıyor.

Ayağa kalkıyor ve bize doğru yürüyor. Kıvrımlarını saran dar bir kot giyiyor ve yanlarından geçerken en az üç erkek kıçını kontrol ediyor. Onlara onaylamayan bakışlar atıyorum ama hiçbiri fark etmiyor.

"Hey, Lucy."

Ben o sırada arkasını dönüyor ve Nina şaşkınlıkla sendeliyor. İki kez göz kırptı ve yemin ederim neredeyse arkasını dönüp kaçacaktı. Yüzünden geçen düşünceyi gerçekten görebiliyorum.

Ben görürse, görmemiş gibi yapar. Gülümser ve "Merhaba Nina." der.

"Merhaba?" Bana yöneltilmiş bir soru gibi çıktı. "Her şey... yolunda mı?"

"İyi. Ya sen?"

Gözlerini kısıyor. "Uhh..." Yanakları pembeleşti ve margaritadan kocaman bir yudum aldığını neredeyse görebiliyorum. "Güzel. Evet. Güzel." Başını sallıyor. "Özür dilerim. Cidden bu adamla mı takılıyorsun?"

Ben gülüyor. "Bize gerçekten nasıl hissettiğini söyle Nina."

Nina ona sinirli bir bakış atıyor. Podcast'te sesi dostça geliyordu ama gözlerindeki bakış hiç de öyle değildi. Röportajları ile şimdi arasında bir şeyler olmuş.

"En iyi arkadaşını öldürdüğünü kanıtlamaya çalışan yayıncıyla dost olamıyorsan kiminle dost olabilirsin?" Bunu ortamı yumuşatmak için söylüyorum ama hem Ben hem de Nina bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyorlar. *Lanet olsun*. Bu masum bir insanın söyleyeceği bir şey değil.

"Ben arkadaşlarımın yanına dönüyorum." Nina dönerken bana bakmıyor. "Sizi görmek güzeldi çocuklar."

Bunu kastettiğini sanmıyorum. Şimdi bize aval aval bakan kadınların masasına geri dönmesini izliyorum. El sallıyorum. Kimse bunu takdir etmemiş gibi görünüyor. Tekrar bara dönüyorum.

"Savannah'yı senin öldürdüğünü kanıtlamaya çalışmıyorum," diyor Ben. "Onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum."

"Bu pek çok insan için aynı şey."

"Benim için değil." Omzunun üzerinden bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek Nina'nın bize kaşlarını çattığını görüyorum.

"Kavga falan mı ettiniz?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama pek çok insanı gücendiriyorum, kim ne diyebilir ki?"

Gülüyorum ve Nina'nın kaşları daha da çatılıyor. Elimi koluna koyuyorum. (Evet, ona dokunmak gereksiz. Evet, yine de dokunuyorum.) "Arkanı dön. Onun hakkında konuştuğumuzu sanacak."

Tekrar yüzüme döndüğünde gülümsüyor ve elimi kolundan bıraktığımda parmaklarımı yakalıyor, sadece bir anlığına.

"Onun hakkında konuşuyoruz."

"Bu konuda incelikli olmamız gerekiyor. Teksas usulü bu."

"Eğer gerçeği bilmek istiyorsan, onu ve Emmett'i seviyorum." Bana doğru eğiliyor, o kadar yaklaşıyor ki omuzlarımız birbirine değiyor.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama duyguların karşılıklı olduğunu sanmıyorum." Uzaklaşmalıyım. Ama gitmiyorum.

"Sorun değil. Onlara olan tek taraflı sevgim umurumda

değil." "Peki onlarda bu kadar sevimli bulduğun şey ne?"

"Senin tarafındalar."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Yani, röportaj yaptığım her kişi aynı şeyi söyleseydi podcast çok çabuk sıkıcı olurdu. Benim için karıştırmaları çok hoş."

Gülümsüyorum. Ben'in bakışları dudaklarıma doğru kayıyor.

Omuzlarımız artık birbirine değmeyecek şekilde biraz yana eğilip içkimden bir yudum alıyorum.

"Son bölüm yayınlandığından beri Matt'le konuştun mu?" Ben soruyor. Acaba içeri girdiğimden beri bu soruyu sormak için bekliyor muydu?

"Hayır. Mesajlarımı görmezden geliyor. Evine tekrar

uğrayabilirim." Bana baktı. Uzaklara baktı. Pembe içkisinden bir

yudum aldı.

"Bu... güvenli mi?"

Lanet olsun. Ona kim söyledi merak ediyorum. Kimin bildiğini bile merak ediyorum. Hep mahalleden birkaç kadının haberi olduğunu düşünmüştüm ama

Ona söylediklerine şaşırdım.

"Bir erkeğe hıyar olduğu için karşı çıkmak hiç güvenli midir?"

"Hayır." Sanki bu konuda deneyimi varmış gibi söylüyor ki bu şaşırtıcı değil. "Değil."

★ ★ ★

Ben'le iki saat boyunca barda kaldım. Bana ailesinden, arkadaşlarından ve L.A.'in doğu yakasının L.A.'in en iyi tarafı olduğundan bahsediyor. Birbirimizden sadece on beş dakika uzakta yaşadığımız ortaya çıktı, bu da beni biraz huzursuz ediyor. Nathan'ın dairesinden atılmanın bir de iyi tarafı var.

İkinci cosmo'mu bitirmedim çünkü çakırkeyif olma yolundayım. Belki de çoğunlukla sarhoş olma yolundayım. Belki de çoktan sarhoş olmuşumdur.

Bardan çıkıp binanın kenarına yaslanırken telefonumu çıkarıyorum. Bana merakla bakıyor.

"Uber çağırıyorum."

İşaret ediyor. "Bu senin araban değil mi?" "Araba kullanamayacak kadar sarhoşum."

"Ciddi misin? İki içkiyle mi?"

"Ben hafif sıkletim."

"Sanırım öyle."

"Muhtemelen iyi olurdu ama risk almaya değmez gibi görünüyor. Arkadaşını öldüren *ve* alkollü araba kullanmaktan tutuklanan kız olmak istemiyorum. Bu çok utanç verici."

Gülüyor ve cebinden anahtarlarını çıkarıyor. "Hadi gel. Seni eve bırakayım."

Telefonumu çantama geri koyuyorum. "Teşekkür ederim." "Bu şehirde Uber var mı ki?"

"Bir adam var. Görünüşe göre ortaya çıkması çok uzun sürüyor."

"Şehirdeki tek oyun siz olduğunuzda hızlı olmak için pek bir teşvik yok."

"*Hey, ahmak!*" Çığlık atan ses tanıdıktı ve parmaklarım İçgüdüsel olarak yumruklarımı sıkıyorum. Etrafımda dönüyorum.

Bu Matt, kıçı yanıyormuş gibi otoparkı boydan boya geçiyor. Yüzü öfkeden iki büklüm olmuş, tüm vücudu o kadar gergin ki kaslarının

dalgalandığını görebiliyorum.

kollarından aşağı.

Ama öfkesi bana yönelik değil, ki bu yeni bir deneyim. Doğrudan Ben'e saldırıyor.

Ben arabasına dalıyor ve sanırım kaçmaya çalışıyor. Ama bir an sonra çıkıyor ve arabanın kaputuna küçük ve siyah bir şey fırlatıyor. Dijital kayıt cihazı.

"Merhaba Matt," diyor kendini beğenmiş salak.

"Seni orospu çocuğu, senin boynunu kırmalıyım." Matt, Ben'in önünde durur ve onun boynunu sıkmaz.

Yüzüne yumruk atıyor.

Ben tökezler ama düşmez, sırtı arabaya çarpar. Matt onu gömleğinin yakasından yakaladı. Ben'den bir iki santim daha kısadır ama bunu öfkesiyle telafi etmektedir.

Matt sıkılmıG diGlerinin arasından, "Seni her kurGuna kadar dava edeceğim," dedi.

Ben onun elinden kurtulmaya çalışır. "Sana avukatımın numarasını vereceğim.

Ellerini üzerimden çeker misin lütfen?"

Matt buna gömleğini daha sıkı kavrayarak ve Ben'i yere çarparak karşılık verir.

Ara

ba. "Matt!" Şaşırmamış olsam da sesim şaşırmış gibi çıkıyor.

Başını çevirip önce bana, sonra da arkamdaki bir şeye bakıyor. I

Geriye bak. Barın yarısı dışarıda, bakıyor.

"Beverly lanet bir ayyaş ve bu da lanet bir yalancı." Matt Ben'in gömleğini bırakıp beni işaret ediyor, böylece yalancının kim olduğu konusunda kafa karışıklığı yaşanmıyor. Matt ağır ağır nefes alıyor, kontrolünü kaybettiğinde her zaman olduğu gibi gözleri hâlâ vahşi.

Ben'in gömleğinin yakası gerilmiş ve boynundan gevşekçe sarkıyor ama bunun dışında oldukça iyi görünüyor.

"Eğer bir cevap vermek isterseniz, cevabınızı podcast'e eklemekten mutluluk duyarım." Ben'in sesi biraz titriyor.

"Cehenneme git, pislik. Cevabım bu." Matt arkasını dönüp uzaklaşır.

Ben, iyi olduklarından emin olmak istercesine omuzlarını kaldırıp indiriyor.

Sonra arabanın kaputuna doğru yürür ve kayıt cihazını alır.

Olduğundan daha sinir bozucu olması gereken kendinden memnun bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bir şeyler içmek için otelime gelmek ister misin?"

BÖLÜM YIRMI YEDI

LUCY

Aptalca bir seçim yaptığımı ve Ben'in otele dönme teklifini kabul ettiğimi öğrenmek eminim kimseyi şaşırtmayacaktır.

İçeri girdiğimde odası soğuktu, klima yüksekteydi. Ben titriyorum, o da mutfağa giderken termostatın başında duraklıyor.

"Otur," diyor, kanepeyi işaret ederek. Dizüstü bilgisayarı ve not defterleri önündeki masanın üzerine düzgünce yığılmış. Orada benim görebileceğim bir şey yok. Zaten görmek isteyip istemediğimi de bilmiyorum.

"Viski?" diye soruyor.

Bu kötü bir fikir gibi görünüyor. "Evet."

İki bardak dolduruyor ve bitirirken yanağına hafifçe dokunuyor. "Matt iyi yumruk atıyor."

Evet. Biraz pratik yaptı.

Elinde viskiyle bana doğru yürüdü ve bana bir tane uzattı. Hemen bir yudum alıyorum. İçerken yanıyor ama ikinci kez dudaklarıma götürüyorum çünkü aslında tekrar sarhoş olmayı gerçekten tercih ederim.

Mutfaktaki tezgâhın üzerine bıraktığı dijital kayıt cihazına bakıyorum. Işığı kapalı. Kayıt yapmıyor. Ona baktığımı fark etti.

"Bunu kaydettin mi? Matt'in sana bağırmasını mı?" Kanepenin diğer tarafına otururken sordum.

"Evet, tam zamanında açtım."

"Bu yasal mı?"

"Teksas'ta, makul bir mahremiyet beklentisi yoksa, insanların bilgisi olmadan seslerini kaydedebilirsiniz. Yani, bir restoranda, barda ya da..."

"Eğer bir otoparkta çığlık atıyorlarsa."

"Evet."

"Barda kayıt yapıyor muydunuz?" "Hayır."

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum, ama her halükarda önemli değil. Ona binlerce gerçek suç hayranına yayınlanmasını umursayacağım bir şey söylemedim.

"Arabayla uzaklaşabilirdin," diyorum. "Kaçmak için yeterince zamanın vardı."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Bunun neresi eğlenceli?"

Çıplak ayaklarımı sehpanın üzerine koyup viskiyi karnıma yaslıyorum. "Bunu podcast'e koyacaksın o zaman?"

"Evet. Yapmamamı isteme."

"Yapmayacaktım." İçkisinden uzun bir yudum almasını izliyorum. "Herkesin Savvy'yi öldürenin o olduğunu ima ettiğini düşündüğünü biliyorsun."

"Çok kurnaz değildim, değil mi?" "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Matt'in onu öldürmüş olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

"Tanrı aşkına Ben, ben aptal değilim. Tabii ki aklıma geldi."

Yanakları biraz pembeleşti. "Doğru ya. Özür dilerim."

"Ben sadece..." Burada söyleyecek bir şeyim yok.

Sanki polise söyleyecek bir şeyim yokmuş gibi. Ne söyleyebilirdim ki? *Hayır, Memur Bey, Savvy'yi kesinlikle öldürmezdim, çünkü aslında kocamı birlikte öldürmeyi planlıyorduk*? Pek savunma sayılmaz.

Bu planı ve şüphelerimi itiraf edebilirdim, belki de her ne sebeple olursa olsun o gece Matt'in peşinden gitmeye karar vermiştik ve Matt kendini savunmak için Savvy'yi öldürmüştü. Sonra da herkesin bunu benim *yaptığımı* düşünmesine izin verdi.

Dürüst olmak gerekirse onu suçlayamam.

Ama korku. Aileme gitmemi istediğinde gözlerindeki bakış. Eğer bu korku onu öldürmeye çalışacağımı düşünmesinden kaynaklansaydı (yine mi?), polise gerçeği söylerdi. O gece onu öldürmeye çalışmış olsaydık Matt'in polise gitmemesi için hiçbir neden düşünemiyorum. Gerçek onun için önemli olurdu.

Ben beklentiyle bana bakıyor.

"Ben olsam Matt'e çok fazla odaklanmazdım,"
diyorum sonunda. "Ciddi misin?"

"Onun yaptığını sanmıyorum."

"*Ciddi misin?"* Daha iyi bilmem gerektiğini düşünen birinin şaşkınlıkla söylediği bir söz. *Ciddi misin, Lucy? Sana vurdu!* Kırmızı olan yanağını işaret ediyor.

"Bu senin podcast'in dostum, ben sadece sana ne düşündüğümü söylüyorum."

Uzun bir iç geçirdi. "Gerçeği bilmek istiyorsan, bir neden bulamıyorum. Bence Kyle'ın birlikte yatmış olabileceklerine dair söyledikleri saçmalık."

"Bu *kesinlikle* saçmalık."

Yanağına dokunuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Matt hâlâ bir
pislik ama." "Üzerine buz koymalısın."

"Meh."

Buzdolabına gidip dondurucudan bir avuç buz çıkarıyorum. Bir kağıt havluya sarıyorum ve ona doğru yürüyüp uzatıyorum.

"Bence sorun yok," diyor.

Yanına oturdum ve buzu yüzüne koydum. "Ow."

"Sadece birkaç dakikalığına. Yoksa fotoğrafını çekip Twitter'a koyabilmek için şişmesini mi umuyorsun?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve ben de benimkinin belirmesine engel olamıyorum.

Buzu benden alıyor ve yanağına bastırıyor. Pek de rahat olmayan birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturuyoruz.

Sonra buzu sehpanın üzerine atıyor, eğiliyor ve beni öpüyor.

Neredeyse anında kucağındayım, elleri elbisemin altında ve kalçalarımda. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü hatırlamıyorum. Bu harika bir fikir. Bu lanetli şehre geldiğimden beri aklıma gelen en iyi fikir.

Elbisemi belimden aşağı çekiyor, elleri göğüslerimde. Pantolonunun düğmelerini açıyorum. Bu karar için votkayı suçlamak isterdim.

Ben de viskiyi iç çamaşırımı çekip çıkarmasına izin verdiğim için suçlamak istiyorum, böylece kanepede seks yapabileceğiz.

Ama bu bir yalan olurdu.

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

LUCY

Erkenden, güneş doğmadan uyanıyorum. Ben yanımda yüzüstü uyuyor, saçları dağılmış ve gözlerinin üzerine düşmüş. Başım ağrıyor.

Yavaşça doğruldum. Onun yatağındayım, çıplak, çünkü kanepede seviştikten sonra beni yatak odasına çekti ve burada da seviştik.

Onu yastıkla boğduğum bir görüntü gözümün önünden geçiyor. Erkeklerle uyanmak benim için oldukça standart. Uyuyan bir adamı öldürmek çok kolay olurdu.

"*Bunun için hâlâ boğulma diyorum,*" diye fısıldıyor Savvy. Sesi kendimden uzaklaştırıyorum.

Elbisemi yerde, iç çamaşırımı da oturma odasında buluyorum. Yırtılmıştı, ben de çıkarken çöpe attım.

Arabamın hâlâ barda olduğunu hatırlayana kadar dışarıdaydım. Bir Uber şoförünü aramayı düşünüyorum ama muhtemelen uyuyordur ve yolun sadece bir mil aşağısında. Güçlü bir esintinin elbisemi uçurmamasını ve kıçımı dünyaya göstermemesini umarak kaldırımdan aşağı inmeye başlıyorum.

Gün doğumundan hemen önce bile hava sıcak ve yürürken sırtımdan ter damlıyor.

Dün gece seçimlerimden alkolü sorumlu tutacak kadar sarhoş değildim, ki bu benim açımdan berbat bir planlamaydı. Sarhoş olmalıydım. O zaman en azından bir bahanem olurdu.

Ama mazeret yok. Prezervatif bile kullanmadık ki bu da benim kötü karar pastamın üzerindeki krema oldu. Yıllardır RİA taktırıyorum, yani yakın geleceğimde kendini beğenmiş bebekler yok, ama Ben'in o şeyi nereye soktuğunu kim bilebilir. Etrafta dolaştığı gibi sikişiyor.

Küçük bir podcast hatırası. Bir tişört almalıyım: *Gerçek bir suç podcast'ine konu oldum ve elime geçen tek şey bu tişört ve bel soğukluğu oldu*.

Neyse ki arabam hâlâ park yerinde duruyor ve ben de karanlık, sessiz bir eve gidiyorum.

Yukarı çıkıp kapımı usulca kapatıyorum, kıyafetlerimi değiştiriyorum ve yatağa giriyorum. Sabah güneşi panjurlardan içeri süzülüyor ve telefonumda Ben'den gelen bir mesaj var. Görmezden geliyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

★ ★ ★

İkinci kez uyandığımda baş ağrım geçmişti ve şimdi açlıktan ölüyorum. Aşağı iniyorum. Annemden bir iz yok, bu da rahatlatıcı. Akşamdan kalmalığıma bir de bunu eklememe gerek yok. Bir simidin üzerine krem peynir sürüp aceleyle yukarı çıkıyorum.

Telefonumda Ben'den gelen başka mesajlar da var.

Hey. Eve iyi geldin mi? Beni

uyandırabilirdin.

Cidden, bana mesaj at da ölmediğini bileyim.

Yatağımın kenarına tünüyorum, simidimden bir ısırık alıyorum ve ona geri mesaj atıyorum.

Ben ölmedim. Eve sağ salim geldim.

Telefonum hemen çaldı. Sakin davranmanın yolu,
Ben. Cevap vermek için kaydırdım. "Selam."
"Bir erkeği yatakta bırakmak kabalıktır,
bilirsin." "Öyle mi?"
"Sanırım öyle, evet."
"Genelde podcast'inizdeki cinayet zanlısıyla mı yatarsınız?" "Birinci sezondaki şüpheli bir erkekti."
"Bu bir hayır mı?"
"Hayır." Sesi eğlenmiş gibi.
"Prezervatifi genelde unutur musun?"
"Hayır. Bunun için üzgünüm, ben-"
"Sorun değil, bu benim de hatam. Doğum kontrol haplarım var, sadece Los Angeles'ın her yerinde çiğ çiğ yemediğini umuyordum."

Kısa ve şaşkın bir kahkaha attı. "Los Angeles'ın her yerinde çiğ köpeklik yapmadım. Ya da herhangi bir yerde. Genellikle."

Sadece benimle o zaman. Kendimi özel mi yoksa aşağılanmış mı hissediyorum bilmiyorum.

"Podcaster etiğinin gerçekten boka sardığını hissediyorum, Ben." Bunu bir eleştiri olarak söyledim ama o güldü.

"Her neyse. Kimse beni iyi kararlar vermekle suçlamadı."

"*Tartışmalı etik, ama sonuçları tartışamazsınız!"* Birkaç hafta önce Ben hakkında okuduğum sözler aklımdan geçiyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Kimse uyarılmadığımı söyleyemez.

Doğrusu, kimse beni iyi kararlar vermekle de suçlamadı.

"Kahvaltı etmek ister misin?" diye soruyor. "Seninle bir şey konuşmam lazım."

"Yazmam gerek. Şimdi konuş benimle."

Duraksıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Ah, evet. Tamam. Dün Matt'le kaydettiğim şeylerle yarın için bir bonus bölüm hazırlıyorum. Önce sana göndermek ve senin veto etmeni istiyorum."

Veto mu edeyim? Adamla iki kez seks yaptım ve görünüşe göre podcast'ten ben sorumluyum. Ya kendimle gurur duyuyorum ya da dehşete düşüyorum. Söylemesi zor.

"Bunu neden ben yapıyorum?"

"Çünkü beni rahatsız eden bir röportaj içeriyor. İsterseniz keserim."

"Röportaj kiminle?" "Maya

Harper."

Biri Maya'dan bahsettiğinde midem her zamanki gibi sıkışıyor. Savvy'nin küçük kız kardeşi.

"Röportajı bana gönder."

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

MAYA'NIN RÖPORTAJININ DÜZENLENMEMIŞ BÖLÜMÜ

Merhaba arkadaşlar. Beklediğimden erken döndüm çünkü dün gece bir şey oldu. Yerel bir barda Lucy ile tanıştım - bunu zaten hepiniz biliyorsunuz, çünkü Twitter'da fotoğraflarını gördünüz. Evet, bir şeyler içiyorduk ve hayır, hepinizin düşündüğü gibi skandal sayılabilecek bir şey değildi.

Biz bardan çıkarken Matt park yerine girdi ve arabasından indi. Olanlar şöyleydi.

["Merhaba Matt."

"Seni orospu çocuğu, senin boynunu kırmalıyım."

[*scuffling, grunting*]

Duyduğun o ses mi? Matt suratıma yumruk atıyor.

"Seni her kuruşuna kadar dava edeceğim."

"Sana avukatımın numarasını vereceğim. Ellerini üzerimden çeker misin lütfen?"

[*vurma sesi*]

Matt beni arabaya çarptı.

"Matt!"

Bu Lucy. Bunlar olurken yakınlarda duruyor.

"Beverly bir [duyulmuyor] ve bu da lanet bir yalancı!"

"Şuradaki" burada Lucy'ye atıfta bulunuyor, çünkü onu işaret ediyor.

Genel kanı bu, değil mi? Lucy yalan söylüyor. Lucy bir şeyler saklıyor.

Matt'in de yalan söylediğini zaten anlamıştık; polise öyle söylediği halde Savannah'nın öldüğü gece evde değildi.

Kyle Porter bu podcast'te Savannah ve Matt arasında bir şeyler olabileceğini öne sürdü. Savannah'nın küçük kız kardeşi Maya Harper bu konuda bana hak verdi.

Maya: Savvy asla Matt ile yatmadı. Kyle'ın bunu söylemesi saçmalık, senin de bunu podcast'ine koyman saçmalık.

Ben: Tamam. Bana bundan biraz daha bahsedebilir misin?

Maya: Nasıl bir pislik olduğun hakkında mı?

Ben: Savvy'nin Matt'le yatmasının neden saçmalık olduğunu düşündüğün hakkında.

Maya: Matt'ten nefret ederdi. Bana Lucy'den ilk bahsettiğinde, o n u n hakkında güzel şeyler söyledi ve sonra şöyle devam etti: "Ve ben konuşurken sürekli göğüslerime bakan bir salakla evli."

Ben: Ve Matt hakkındaki düşünceleri sonraki birkaç yıl boyunca değişmedi mi?

Maya: Hayır. Ama öyle olsaydı bile, asla arkadaşının kocasıyla yatmazdı. O öyle biri değildi. Savvy Lucy'yi seviyordu ve ona asla zarar vermezdi.

Ben: Savvy'nin Matt'e hiç ısınamadığını düşündüren ne? Seninle O mu?

Maya: Bazı şeyler söyledi. Ara sıra ondan bahsediyordu, "Matt'ten kurtulamadı, ben de onunla yemek yemek zorunda kaldım" gibi. Bunun gibi şeyler. Ve o ... şey, bu

Bu sadece benim yorumum ama bence Savvy Lucy ve Matt arasında bir şeyler olduğunu düşündü.

Ben: Devam mı ediyorsun?

Maya: Kötü bir şey gibi mi? Bilmiyorum. Belki de yanlış anladım. Ama ölmeden kısa bir süre önce birlikte bir dizi izliyorduk ve tacizci bir kocayla ilgili bir hikaye vardı. Bir ara ona baktım ve gözlerini deviriyordu. "Ne?" dedim. Adamı tam bir canavar olarak tasvir ettiklerini ve bu adamların genellikle böyle olmadığını söyledi.

Biraz endişelendim ve "Bu adamların neye benzediğini nereden biliyorsun?" diye sordum. O da, "Ben değil, ben değil. Ama birini tanıyorum. Ve o adam... birçok insan ondan hoşlanıyor."

Lucy olup olmadığını sormadım. Ama öyle olmalıydı. Savvy kimseyle yakın arkadaş değildi.

o noktada başka. Ve "tanıyorum" dedi, "*biliyorum"* değil. "Birini *tanıyorum.*" Herkes Matt'i seviyor gibi görünürken Savvy'nin neden ondan nefret ettiğini hep merak etmiştim. Birden mantıklı gelmeye başladı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

LUCY

Dinlemeyi bitirdiğimde Ben'e mesaj atarım.

"Savvy Lucy'yi seviyordu ve ona asla zarar vermezdi" cümlesinden sonra söylediği her şeyi çıkarabilir misiniz?

Aşağıya inip simidimin kalanını çöpe atıyorum ve gergin bir şekilde cevap vermesini bekliyorum. Merdivenlerden yukarı çıkarken cevap geldi.

Evet. Sorun değil.

Bir nefes üflüyorum. Ellerim biraz titriyor.

Merakımdan soruyorum, doğru olmadığı için mi yoksa doğru olduğu için mi kesmemi istiyorsunuz?

Bir yanıt yazmadan önce uzun bir süre soruya bakıyorum.

Gerçeğin bir önemi yok.

★ ★ ★

Maya Harper Plumpton'da yaşamıyor ve keşke Savvy'nin kız kardeşini görmek için Austin'e gidiş-dönüş beş saatlik bir yolculuk yapmaktan daha iyi işlerim olsaydı ama yok. O yüzden gidiyorum.

Ona geldiğimi söylemiyorum çünkü benden nefret ediyor ve muhtemelen polisleri arayacak. Polisler gelmeden önce en az on beş dakikam olması için ona pusu kurmak en iyi seçenek gibi görünüyor.

Nerede yaşadığını bilmiyorum ve Ben bilse bile ona sormaya cesaret edemiyorum. Onu görmeye gittiğimi bilmesini istemiyorum. Zaten çok şey biliyor.

Ama Maya'nın nerede çalıştığını biliyorum. Bir muhasebe firmasında asistanlık yapıyor, web sitelerinde çalışma saatleri de yazıyor. Bir iş bulma kurumu ile kirli vitrininde *Kiralık* tabelası olan boş bir dükkânın arasında, yarı boş bir alışveriş merkezindeler. Saat dört buçukta arabamı küçük otoparkın arka tarafına park edip bekliyorum.

Savvy kulağıma, "*Bunu hak etti,*" diye şarkı söylüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim küt küt atıyor. Bunu düşünmek istemiyorum ama burada oturmuş, Savvy'nin en karanlık sırrını bilen dünyadaki diğer tek kişiyi bekliyorum.

"Ben öldürdüm-"

Savvy yanımda beliriyor, iki ayağı da ön panelin üzerinde, mavi tırnak cilası yontulmuş. Bana bir sırıtış attı. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

Başımı salladım.

"Birini öldürdüm ve üzgün değilim. Bunu hak etmişti."

LUCY

BEŞ YIL ÖNCE

Savvy hâlâ bana bakıyor, kocamı öldürme teklifini kabul etmemi bekliyordu.

"Onu öldürmek istesek bile," diye başladım yavaşça, "sanırım boyumuzdan büyük bir işe kalkışmış oluruz. İkimiz de daha önce hiç kimseyi öldürmedik."

"Kendi adına konuş."

Bir kahkaha daha attım ama o gülümsemedi. Tavrı değişti, gözlerinde karanlık ve ciddi bir şey parladı.

"Bekle, sen..." Nefesim boğazımda düğümlendi. Bakışlarını benimkilerden ayırdı ve bir kez başını salladı.

Kalbim boğazımda, ona bakakaldım. "Ciddi misin?"

"Evet." Sözcükler fısıltı halindeydi ama sonra doğruldu ve kafasını kötü düşüncelerden arındırmak istercesine salladı.

"Evet, cidden," dedi, ses tonu artık sertleşmişti. "Birini öldürdüm ve pişman değilim. Bunu hak etmişti."

"Savvy." Elini tuttum. Üzgün olmadığı konusunda ona inandığımı sanmıyordum.

Belki de yanılmışımdır. Anlaşılan Savvy hakkında her şeyi bilmiyormuşum.

"Sorun yok. Bu konuda travma yaşamıyorum." Ne kadar rahat hissettiğini anlatmak istercesine omuz silkti ama bana zorlama gibi geldi.

"Kimdi o? Sana ne yaptı?"

"Troy. Bir barda tanıştığım ve bana el sürebileceğini düşünen bir pislik. Yanılmıştı." Bana karanlık bir sırıtış fırlattı.

"Tanrım, Savvy-"

"Ben iyiyim."

"Polise gittiniz mi? Nefsi müdafaaydı, değil mi?"

"Polis." Kadın homurdandı. "Hayır. Onu kaç kez bıçakladığım göz önüne alındığında nefsi müdafaa argümanının biraz zayıf kalacağını düşünüyorum."

"Onu kaç kere bıçakladın?" Sesim fısıltı gibiydi.

"Belki de kesinlikle gerekli olandan birkaç kez daha fazla. Artı iyi şans için birkaç tane daha."

Dehşete mi kapıldım yoksa etkilendim mi bilemedim.

"Açıkçası kanın beni daha çok rahatsız edeceğini düşünmüştüm." Savvy omuz silkti. "Dağınıktı, bu da can sıkıcıydı. Adamın biri beni tuvalette ellerim kan içinde görünce bir an panikledim ve sonra 'Aman Tanrım, bugün regl dönemim çok kötü geçti! Yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz."

Ona bakakaldım.

"Sonra onu arabama koydum, bataklığa götürdüm ve oraya attım. Eninde sonunda cesedi bulacaklarından emindim ama hiçbir şey duymadım. Belki timsahlar onu yemiştir."

Etkilendim. Etkilendim.

"Onu arabana mı koydun? Ölü bir bedeni mi? Onu oraya nasıl soktun?"

"Hey." Pazularını esnetti. "Ben güçlüyüm."

"Ölü bir bedeni kaldırırken mi güçlüsün?"

"Büyük bir adam değildi."

Ona şüpheci bir bakış attım.

"Çok uzun sürdü," diye mırıldandı. "Tanrıya şükür bir hatchback'im vardı.
Cesedi oraya sürükleyebilir ve üzerini bir battaniyeyle örtebilirim."

Bir kahkaha attım. Hemen elimi ağzıma götürerek kahkahamı kestim. "Özür dilerim. Hiç komik değil."

"Bu çok *komik.*" Bir bardağa bir shot tekila doldurdu ve bana doğru itti. Kendisi için de bir tane doldurdu ve hemen geri attı.

Ben de kendiminkini kaldırdım ama bardağını tekrar doldurmasını izlerken tereddüt ettim. "Bu yüzden üniversiteyi bıraktın," dedim sessizce. "Annen sürekli
Herkes evini özlediğini söyledi ama mesele bu değildi."

Gözlerini devirdi ve ikinci kadehi geri fırlattı. "Plumpton'ı kim *özler* ki? Hayır. Üniversiteyi sevmedim. Bir amfide oturup sıkılmış bir profesörün aşırı pahalı ders kitabında okuduğum her şeyi ezberden anlatması için on binlerce dolar öğrenci kredisi mi almam gerekiyor? Hayır, teşekkürler."

Bir kadeh daha içerken onu izledim. Bardağı bardağa doğru indirdi ve ben de elini uzatıp parmaklarımızı birleştirdim.

"Başına gelenler için üzgünüm."

Omuz silkti.

"Ciddiyim Savvy," dedim usulca. "Bana büyük bir mesele değilmiş gibi davranmak zorunda değilsin."

Parmağıyla bardağını dürterek bana kısa bir süre baktı. *Önemli bir şey yokmuş* gibi bir omzunu kaldırdı ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Elimi sıkıca kavradı.

"Bunu hak etti," diye fısıldadı. "Matt de öyle."

OTUZUNCU BÖLÜM

LUCY

Maya beşten sonra ofisten çıkıyor. Otoparkta sadece iki araba kaldı ve sanırım onunki mor hatchback. Yanında pusuya yattım.

Beni görünce durdu. Arabasının anahtarı iki parmağının arasından dışarı çıkmıştı, tıpkı tecavüzcülerden korunmak için hep söyledikleri gibi.

"Lucy." Sanki korkmuş gibi nefes nefese kalıyor. Muhtemelen öyledir, bir düşününce.

İki elimi de teslimiyetle kaldırıyorum. "Sadece konuşmak istiyorum."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. Onu son gördüğümde on sekiz yaşında bir genç kızdı, liseden yeni mezun olmuş ve üniversiteye gitmeye hazırlanıyordu.

"*Ona söylememeliydim.*" Savvy'yi hâlâ eğimli tavanlı küçük dairesindeki yatağında otururken görebiliyorum. "*Lanet olsun. Hâlâ ergen ama...*" "*Onu öldürdüğünde genç bir kız mıydın?*" Ben tahmin etmiştim, o da

Başını salladı, anladığım için rahatlamıştı.

Maya bana bakıyor. O ve Savvy birbirlerine hiç benzemezlerdi. Maya'nın saçları daha açık, insanların genellikle şişeden satın almak zorunda kaldıkları türden bir sarı. Yüz hatları Savvy'ninkinden daha keskin; uzun burnu ve sivri çenesi kız kardeşinden farklı. Tam mercan rengi bir etek ve yuvarlak yakalı düğmeli beyaz bir bluz giyiyor. Tatlı bir kıyafet. Savvy tatlı değildi.

Ama gözler aynı. Mavi, öfkeli. Sırtımdan aşağı ter damlıyor. "Bir yere gidebilir miyiz?" diye sordum. "Burası çok sıcak."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok." Arabasının kilidini açmak için düğmeye bastı.

"Lütfen, Maya..." Bir adım ileri atıyorum ama sonra geri çekiliyorum çünkü bu konuda nasıl bir konuşma başlatacağımı bilmiyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Bak, artık herkesin senin masum olduğuna karar verdiğini biliyorum ama yine de seninle konuşmak istemiyorum."

Herkes masum olduğuma mı karar verdi? Bu benim için yeni bir haber.

"Ondan değil," diyorum. Arabasının kapısını açıyor ve çantasını içeri atıyor.

Sonraki sözlerimi aceleyle söyledim. "Troy'u biliyorum."

Araba koltuğuna kayıyor, kapıya takılmasın diye eteğini topluyor. "Kim olduğunu bilmiyorum."

O kapamadan önce kapıyı tuttum. "Savvy'nin öldürdüğü adam."

Başını bana çeviriyor, yüzünün rengi soluyor. Bir dakika boyunca bana baktı.

"Arabaya bin."

Maya arabayı sürmeye başlıyor ve sonra beni düşündüğü yere götürmekten vazgeçiyor. Uzun süredir ıssız olan bir restoranın otoparkına giriyor ve birkaç ağacın altına park ediyor.

"Adı bu muydu?" diye sorar. "Troy mu?"

"Evet. Sana söylemedi mi?" Yüzümü ona dönebilmek için emniyet kemerimi çözüyorum. İş günü bitmiş olmasına rağmen beyaz gömleğinin hâlâ nasıl tertemiz olduğunu fark etmeden duramıyorum. Şimdiye kadar kahvemi ve öğle yemeğimi üzerine dökmüş olurdum.

Alt dudağını çiğniyor ve başını sallıyor. "Ve ben sormadım. Bilmek istediğimi de sanmıyorum."

Bilmek istemiştim. Adını, neye benzediğini ve bu kadar çok kan olduğunda nasıl koktuğunu bilmek istiyordum.

Maya hızla bana baktı. "Soyadını biliyor musun? Hep merak etmişimdir, belki birileri onun Savvy olduğunu biliyordu ve onlar-" Ben başımı sallayınca durdu.

"Troy Henderson. Yıllar önce araştırmıştım. Aslında bir özel dedektif tutmuştum."

O zamanlar bunun için param yoktu ama elimdeki tek sağlam ipucuydu ve polise ondan bahsetmeyi reddettim. Savvy'ye böyle ihanet edemezdim.

"Hiçbir şey mi?" Şimdiden yıkılmış görünüyor.

"Hayır, üzgünüm. Cesedi hala bulunamadı. Özel dedektifimin topladığı bilgilere göre, sarhoş olduğu ve insanlarla kavga ettiği biliniyor. Dava hala açık ama kimsenin onu o kadar çok aradığını sanmıyorum. Özel dedektif kız kardeşiyle konuştuğunda, onun kayıp olduğunu bile fark etmemiş. Taşındığını ve hiç aramadığını düşünmüş."

"Oh."

"Özür dilerim. Sana daha önce söylemeliydim ama..." Ama o gençti ve kız kardeşini kaybettikten sonra üniversite birinci sınıfa başlamıştı. "*Merhaba!" diye* ortaya çıkmak istemedim. *Ölen ablanın birini nasıl öldürdüğünü hatırlıyor musun?*

"O zamanlar senden haber almak istemezdim zaten." "*Şimdi* benden haber almak istiyor musun?"

Sarışın bir kaşını kaldırıyor, neredeyse eğleniyor. "İyi bir noktaya değindin." "İstersen özel dedektifimin bulduğu şeyleri sana gönderebilirim."

Koltuğunda arkasına yaslanıp uzun bir nefes üflüyor. "O geceyi gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Annem sana hiç inanmadı ama eğer onu kendin öldürdüysen bir ipucunu araştırması için özel dedektif tutmanın pek bir anlamı yok." Gözlerime bakmak için döndü. "Ve sonra bize bundan bahsetmedin bile. Elindeki en iyi savunma buydu, biliyorsun. Onun Troy'u öldürmesi."

"Biliyorum."

"Sizi gerçekten tutuklasalardı ve cinayetle suçlasalardı birine söyler miydiniz?"

Pencereden dışarı bakıyorum. "Belki de." Bunu yapmayacağımı düşünmek hoşuma giderdi ama parmaklıklar ardında geçireceğim birkaç on yıl Savvy'ye olan sadakatimi kırabilirdi.

Boğazımı temizliyorum ve ona bakıyorum. "Bildiğim kadarıyla Savvy ikimiz dışında kimseye söylemedi. Değil mi?"

"Bana anlattığında sadece senin bildiğini söyledi."

"Ben'e söylemeyeceğim," diyorum. "Bil diye söylüyorum. Ne olursa olsun, ona söylemeyeceğim."

"Gerçekten o podcaster ile mi konuşuyorsun? Ona röportaj mı veriyorsun?"

"Evet. Çoktan başladık."

"Vay canına." Ön pencereden dışarı bakıyor. "Ona Matt hakkında bazı şeyler anlattım ama o kesip attığını söyledi."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Bana bunu sordu. Onaylamadım, o da kestirip attı. Sanırım yasal nedenlerle." Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama kulağa doğru geliyor. "Matt onu dava etmekle tehdit etti bile."

"Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Telefonu kapattıktan sonra pişman oldum."

Omuz silkiyorum. Keşke yapmasaydı ama bu konuda kızmaya da dilim varmıyor. "Savvy ve Matt hakkında bir şeyler söylemene sevindim. Onunla asla yatmayacağı konusunda haklısın."

Sanki düşüncesi bile onu iğrendiriyormuş gibi ürperiyor.

"Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim," diyorum. "Troy'dan kimseye bahsetmeme konusunda. Asla."

"Aynı fikirdeyiz."

Vites değiştiriciye uzanıyor ve sonra duruyor, elini geri çekip tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Keşke bana senin de bildiğini söyleseydi."

"Neden?"

"Çünkü onu gerçekten tanımadığını sanıyordum. Çoğu insan Savvy'yi gerçekten tanımıyordu."

"Hayır, yapmadılar."

"Yine de tahmin etmeliydim. Sen onun diğer arkadaşlarından farklıydın. Sen geri taşındıktan sonra Plumpton'dan nefret etmeyi bıraktı. Daha mutluydu."

Boğazımdaki yumrunun etrafında yutkunuyorum. Bunu biliyordum ama Maya'dan duymak farklı hissettiriyor. Sanki gerçekten doğruymuş ve sadece boş bir umut değilmiş gibi. Gözlerimi kapatıp nefes almak zorunda kalıyorum çünkü bir an için Savvy'yi o kadar çok özlüyorum ki fiziksel olarak canım yanıyor.

"Ben de daha mutluydum," diyorum sessizce.

Maya'ya baktığımda gözyaşlarını kabaca sildiğini görüyorum. Hüzünlü bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Boğazını temizler ve arabayı geri vitese takar. "Bunu yapan pisliği yakalamak için elinden geleni yapacağına söz ver, tamam mı? Savvy bu kadarını hak ediyor."

"Söz veriyorum."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY

Ertesi sabah arabama binerken Ben'e mesaj atıyorum. Kontak anahtarını çeviriyorum, araba çalıştığında sıcak hava yüzüme çarpıyor.

Ben Matt'e gidiyorum. Eğer ölürsem, cinayetim hakkında bir podcast yap.

Eski evimin önüne geldiğimde cevap vermemişti.

Fikrimi değiştiremeden ön kapıdan çıkıyorum. Bu muhtemelen son derece aptalca bir fikir ama Matt telefonlarıma cevap vermiyor ve eğer yakında onunla yüzleşmezsem patlayacağım.

"Hadi kocanı öldürelim."

Sus, Savvy. Bugün kimseyi öldürmeyeceğiz.

Kapı ben ulaşamadan açılıyor ve kısa süre duruyorum.

Arkasında iki büyük bavul sürükleyen bir kadın dışarı çıkar. Ufak tefek. -Muhtemelen kendisinden daha ağır olan çantalarla boğuşuyor. İçlerinden biri yan yatıyor ve kadın küfrediyor.

"Yardım ister misin?" Ben soruyorum.

Kafasını kaldırdı. Gözleri mavi ve kan çanağı. Topuz yaptığı kırmızı bukleleri çözülmüş, bir omzunun üzerinden sarkıyor. Darmadağınık ama yine de çarpıcı.

Bana bakıyor.

"İki numaralı eş mi?" Tahmin

ediyorum. "Julia," dedi.

"Lucy."

"Biliyorum."

Yardımla ilgili soruma cevap vermedi ama ben yine de devrilen çantayı aldım. Onları araba yolundaki Lexus'a sürükledik ve yüklemesine yardım ettim.

İkisini de bagaja koydu. Kapıyı çarparak kapattı ve bana
döndü. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.
"Matt'le konuşmam gerek."
"Ne hakkında?"
Daha yeni tanıştığımızı düşünürsek, bu rahatsız edici görünüyor, ama sanırım teknik olarak hala adamla evli.
"Cinayet."
Gözyaşlarına boğuldu.
Telefonum çalıyor ve bu ağlayan yedek eş konusunda ne yapacağımı bilemediğim için çantamı açıp ekrana bakıyorum. Ben'den iki mesaj var.

BU HIÇ KOMIK DEĞIL.

Şu anda gerçekten Matt'in evinde misin?

Julia burnunu çekerek dikkatimi tekrar ona çekti. Ellerimi tutuyor. Onunki çok soğuk, bu havada garip. "Oraya gitme,"
diyor. "Kötü bir ruh hali içinde." Eminim öyledir.
Telefonum tekrar çalıyor.
"Size yardım etmeme izin verin," diye devam ediyor.
Kafamı eğdim, kafam karıştı. "Bana yardım mı edeceksin?"
"Şu podcaster'ı biliyorsun, değil mi? Onunla konuşmak istiyorum."

★ ★ ★

Ben ve Paige bizimle onun otel odasında buluştu. Gitmek istiyorum ama Julia sanki bu işte birlikteymişiz gibi gözyaşları içinde bana bakmaya devam ediyor.

Odaya girdiğimizde ve Paige onları tanıştırırken Ben'in bakışlarından kaçınıyorum. Belki de ona bakarsam hem Paige'in hem de Julia'nın seks yaptığımızı hemen anlayacağından endişeleniyorum.

Belki de yattığım adamın hayatım hakkında bu kadar çok bilgiye sahip olmasına ve şimdi de evliliğim hakkında bu kadar çok bilgiye sahip olacak olmasına gerçekten ama gerçekten sinirleniyorum. Nathan'ı ve ben konuşurken attığı o sırlı, uzak bakışı özlüyorum.

Ben, Julia'ya bir fincan kahve getiriyor ve o buz gibi elleriyle kahveyi tutarken ben de kanepede onun yanına oturuyorum. Ben'in mikrofonu önündeki masanın üzerindeydi.

ama henüz açmadı.

"Bir röportaj yapmak istiyorum," diyor. "Matt hakkında."

"Tamam." Ben, tehditkâr olmadığını düşündüğüm yumuşak ve nazik bir şekilde gülümsüyor. Tanrıya şükür bana hiç böyle gülümsememişti. "Peki ya Matt?"

"Evliliğimiz hakkında. Ve Lucy hakkında söylediği bazı şeyler." Özür dilercesine bana baktı.

"Savannah'yı tanıyor muydun?" Ben soruyor, her ne kadar bu sorunun cevabını bildiğinden emin olsam da.

Julia başını sallıyor. Saçını düzeltmiş ve şimdi çok daha derli toplu. Zahmetsizce dağınık topuz yapabilen kadınlardan biri ve ben onun bu özelliğinden hoşlanmıyorum. "Hayır. Onunla hiç tanışmadım. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ya da..." Bana tekrar baktı.

"Gideyim mi?" Umutla soruyorum. "Ben gittiğimde bu konuyu konuşmak daha kolay olacak."

"Hayır." Elimi tutuyor, buz gibi parmaklarını elime doluyor.

Paige, "Siz görüşmeye başladığınızda Lucy dışarı çıkabilir," diyor. Çok rahatlamış görünmemeye çalışıyorum. Elimi Julia'nın elinden dikkatlice çekiyorum.

"Matt'in aslında nasıl biri olduğu hakkında konuşmak istiyorum. Evliliğimizin nasıl olduğunu. Çünkü mahallemizdeki kadınların onun hakkında söylediği tüm o şeyler..." Kahvesine uzanıyor ve yavaşça bir yudum alıyor. "Bunu yapmalarına izin veremem. Bu işin peşini bırakabileceğimi düşünmüştüm ama bir şey söylemezsem kendimle asla yaşayamam."

Paige'in gözleri benimkilere kayıyor ve bu hızlı bakıştan Ben'in Maya'nın röportajının sonunu onunla paylaşmadığını anlayabiliyorum. Hazırlıksız yakalandı.

"*Gerçeği söylemek sana bir şey kazandırmayacak tatlım,*" diye fısıldıyor Savvy.

Ayağa kalkıyorum, çünkü buna daha fazla dayanamayacağım. Julia irkilerek bana baktı.

"Gitmeliyim." Sehpanın etrafından dolanıyorum ve kapıya yöneliyorum. "Sana söylediğinde insanlar burada olduğumu bilseydi..." Kapının kolunu tuttum. "Bunun için beni burada istemezsin."

Julia itiraz edecek gibi görünüyor ama Paige başını sallıyor. "O haklı. Sonra görüşürüz, Lucy."

Kapıyı açtım ve neredeyse koşarak dışarı çıktım.

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BONUS BÖLÜM 2

Julia Gardner bir gün beklenmedik bir şekilde kapımda belirdi. Benimle konuşmak istediği haberini aldım ve bu dava hakkında ne söyleyeceği konusunda kafam karışık olsa da elbette dedim. Matt Gardner'ın karısı Savannah'yla hiç tanışmamıştı ve komşulardan duyduğuma göre son derece mutlu bir çifttiler. Birinin bana söylediği gibi Matt ikinci karısıyla turnayı gözünden vurmuştu.

Matt ve Julia'nın birkaç aydır ayrı oldukları ortaya çıktı.

Ben: Bugün mü taşındınız?

Julia: Evet. İki ay önce kısmen taşındım. Bugün eşyalarımı almak için geri döndüm çünkü şehir dışında olacağını söylemişti. Değildi ama bunu beklemeliydim.

Ben: Biraz geriye gidelim. Sen ve Matt evleneli...?

Julia: Üç yıl.

Ben: Nasıl tanıştınız?

Julia: Houston'da bir konferansa katılıyordum ve o da orada bazı arkadaşlarını ziyaret ediyordu. Otelin barında tanıştık ve hemen kaynaştık. Bir süre uzun mesafeli çıktık ve sonra onunla birlikte olmak için Plumpton'a taşındım. Kısa bir süre sonra da evlendik.

Ben: Bana Matt'ten bahset.

Julia: Gerçekten- Hayır, çekiciydi diyecektim ama bu doğru kelime değil. Tam olarak çekici değil. Rahat biri. Onunla tanıştığınızda sanki uzun zamandır arkadaşmışsınız gibi hissettiğiniz insanlardan biri. İnsanları rahatlatan bir tarzı var. Yabancılarla konuşmakta pek iyi değilimdir, bu yüzden onun bu özelliğini hemen fark ettim. O otel barında bana asılıyor gibi hissetmedim, gerçekten sadece arkadaşça davranıyormuş gibi hissettim. Erkeklerde pek sık rastlanan bir şey değil.

İlk başta her şey çok güzeldi. Geçmişi ve Lucy hakkında bana karşı çok açıktı ve bu bana onun dürüst bir adam olduğunu hissettirdi. Bir ilişkide bunu arıyordum. Ama işler çok hızlı ilerledi ve Plumpton'a gelmem için beni çok zorladı. Bağlanmaktan korkmadığını düşünmüştüm.

Buraya geldikten ve eve taşındıktan sonra işler biraz değişti. Çoğunlukla geçiştirdim. Daha huysuzdu, beni terslemesi daha olasıydı, ama olan bu, değil mi? Bir ilişkide rahat olursun ve kibar olmayı bırakırsın.

Sonra daha çok bağırmaya başladı ve çok içtiğini fark ettim. Şişeleri görmeyeyim diye dışarıdaki çöp kutusunun dibine saklıyordu. Akşamları benden kaçıyor, çalışma odasına kapanıyordu ve anladım ki bunun nedeni orada içiyor olmasıydı.

Bu konuyu ona nazikçe açmaya çalıştım ve bana çok kızdı ve bu kadar namuslu olmayı bırakmamı söyledi. Geceleri bir içkiyle rahatlamayı sevdiğini söyledi.

çöpü dışarı çıkarmasından şikayet ediyordum. Her şeyi benim yapmam için bırakmasını mı istiyordum?

Bu bahaneleri bir şekilde anladım, ancak konuşmaya hazır değilse içki içmesi konusunda onu rahatsız etmek de istemedim. İnsanlara bir sorunları olduğunu kabul ettiremezsiniz. Kendileri kabul etmek zorundalar.

Ama ne yazık ki, sanırım bunu benim önümde içmek için her şeyin mübah olduğu şeklinde algıladı. Ve içtiği zaman hiç hoş *değildi. Kendini kaybetmeye* başladığında daha yeni evlenmiştik - muhtemelen bu *yüzden kendini kaybetmişti, bir* düşününce- ve ben tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı şaşırmıştım. Kendimi biraz aptal gibi hissediyordum. Evlendiğimizde bir sorunu olduğunu biliyordum. Bu konuda açık fikirliydim.

Ama sonra şiddet başladı.

İlk başlarda bardakları duvarlara fırlatıyor ve öfkesini evdeki eşyalardan çıkarıyordu. Sonra ben oldum. Tokat atıyor, saçımı çekiyor ve beni duvarlara itiyordu. Bana sürekli benim de ona vurduğumu, bunun benim de hatam olduğunu söylüyordu ve ben de ... neden bahsediyorsun? Ben sana dokunmadım.

Ben: Açık olmak gerekirse, sana vuruyordu -*seni taciz* ediyordu- ama sana vurduğunu söylüyordu.

O mu?

Julia: Evet. Sürekli. Ertesi sabah, bana bir daha böyle tokat atarsan seni terk ederim derdim, o da bana tokat attın, konuşacak yerin yok derdi. Ki bu *hiç* olmadı.

Ben: Bunu ona söylediğinde tepkisi ne oldu?

Julia: Bazen gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu. Sanki gerçekten onun yerine dokuz raunt devam ettiğimizi düşünmüş gibi… sadece o vardı. Acaba o kadar sarhoştu ki ne olduğunu hatırlamıyordu da o yüzden mi böyle söylüyordu diye düşündüm.

Ben: Bunu kimseye anlatırken kendini güvende hissettin mi?

Julia: Annem. Biraz düzenlerdim, kulağa o kadar da kötü gelmemesini sağlamaya çalışırdım çünkü endişelenmesini istemezdim. Ama kesinlikle Plumpton'da kimseye söylemek istemedim. Hepsi Matt için deli oluyordu. Ve doğru olmasa bile, benim de ona vurduğumu hepsine söylemesinden korkuyordum.

Mesele şu ki... bu muhtemelen çok tuhaf ama en çok konuşmak istediğim kişi Lucy Chase'di.

Ben: Onunla hiç tanışmamış olmana rağmen mi?

Julia: Evet. Ve bu garip, değil mi? Hiçbir ikinci eş, ilk eşle konuşmak istemez. Özellikle de cinayetle suçlanan bir ilk eşle. Ama evliliklerinin aynı olup olmadığını bilmek istedim, çünkü Matt ondan çok... nazikçe bahsetti.

Ben: Özür dilerim, *kibarca*?

Julia: Evet. Aslında ilk başta onda hoşuma giden şeylerden biri de buydu. Eski sevgilileri hakkında kötü konuşan erkekleri hiç sevmem. Genelde bana biraz kadın düşmanı gibi gelir.

Matt Lucy hakkında konuşurken aslında biraz üzgün görünüyordu. Onun tatlı ve nazik biri olduğunu ve sevdiği kasabayı terk etmek zorunda kaldığı için kendini kötü hissettiğini söyledi. Bana açıkça

onu hala sevdiğini ama artık birlikte olamayacaklarını söyledi. Onun mutlu olmasını umduğunu söyledi.

Ben: O zaman neden boşandıklarını sordun mu? Onu hâlâ sevip sevmediğini?

Julia: Söyledim ve onu terk ettiğini söyledi, ki sanırım bu doğru. Savvy'nin cinayetinden sonra Plumpton'da olmanın ona çok ağır geldiğini söyledi. Ama tabii daha sonra, acaba ona da vurduğu için m i b ö y l e o l d u d i y e d ü ş ü n d ü m .

Sadece ben miyim diye merak ettim. Belki de boşanma yüzünden o kadar yıkılmıştı ki içmeye başlamıştı ve değişmişti. Bu yüzden onunla konuşmak istedim. Ama tabii ki ona ulaşamadım. Bu çok garip olurdu.

Ben: Onunla daha bugün tanıştın, değil mi?

Julia: Evet. Bugün tesadüfen tanıştım. Gerçi sormadım. İstedim ama haddime değil. Öyle olmadığını söyleyebilirim... Onun yeterince sorunu var. Benimkine de ihtiyacı yok.

Ben: Sen ayrılmadan önce Matt'le aranızdaki taciz ne kadar sürdü?

Julia: Sadece altı ay kadar. Gerçekten çok yavaş ilerledi ve bu yüzden sadece yaklaşık yarım yıl boyunca "Bunu gerçekten yapıyor muyum?" diye düşündüm. Bu benim hayatım mı? Nasıl oldu da bu istismara uğramış kadın hikayesinin içine düştüm? Neredeyse gerçek dışı hissediyordum. Sanırım bu duruma nasıl düştüğüm konusunda kafam bu kadar karışık o l m a s a y d ı daha erken ayrılabilirdim.

Ben: İyi miydi? Gidiyor muydun?

Julia: Annem geldi ve ben toplanırken evde durdu, bu yüzden en iyi davranışını sergilemek zorunda kaldı. Bugün ben oradayken çok bağırdı - yalnızdım - ama sorun değildi. Ona annemin ve arkadaşlarımın Plumpton'a geleceğimi bildiklerini söyledim, ne olur ne olmaz diye.

Ben: Sana bir şey olursa diye mi? Öyle değil mi? Doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Matt'i görmeye gideceğini birine haber verme ihtiyacı hissettin çünkü oradayken başına bir şey gelmesinden endişeleniyordun.

Julia: Böyle söyleyince kulağa oldukça dramatik geliyor.

Ama... evet.

Röportajı burada bitirmeye başlıyorum ve Julia neredeyse bana izin veriyor, ancak telaşlı görünerek geri atlıyor.

Julia: Hayır, ben sadece ... Bir şey daha söyleyebilir miyim? Sana bir şey söylemem gerek.

Ben: Tabii ki.

Julia: Matt'in bir keresinde Lucy hakkında söylediği bir şey. Sarhoşken. Aslında *çok* sarhoşken. Bazen yaptığı gibi teğet geçiyordu. Sanırım beni kötü hissettirmek içindi. Lucy'nin ne kadar harika olduğundan bahsediyordu. Ama bu beni hiç kötü hissettirmedi. Ya da muhtemelen onun düşündüğü şekilde değil. Ona kızardım ama Lucy hakkında daha da meraklanırdım.

Her neyse. Konuşup duruyordu ve "Onu daha iyi korumalıydım." dedi. Ben de "Cinayetten sonra mı?" dedim. Çünkü c i n a y e t t e n sonra onu ailesine gönderdiğini ve bu konuda suçluluk duyduğunu biliyordum.

O da "Hayır, o gece. Onu daha iyi korumalıydım."

Ben de "Ne demek istiyorsun? Sen orada değildin, değil mi? Düğünden onunla birlikte ayrılman gerektiğini mi söylüyorsun?" Bilgi arıyordum çünkü Matt o gece hakkında *hiç* konuşmadı.

Ve onun bir an için ne yaptığını anladığını görebiliyordum.

dedi ve yüzü kıpkırmızı oldu. Ve bir şeyler mırıldandı, evet, demek istediği buydu, ama... Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.

Sanırım Savvy öldüğünde Lucy ile birlikte oradaydı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

LUCY

Ben, Julia'nın bölümünü Pazartesi sabahı erkenden yayınlıyor. Koşu bandında koşarken dinliyorum ve görünüşe göre ilk iş olarak dinleyen tek kişi ben değilim, çünkü işim bittiğinde telefonumda bir sürü cevapsız arama ve birkaç mesaj var. Park yerinden arabama doğru yürürken onları okuyorum, sırtımdan ter damlıyor.

Tatlım, beni arayabilir misin? Ya da uğrayabilirsin. Ne zaman istersen.

Baba: Hemen gittiniz mi? Annen ve ben seninle konuşmak istiyoruz.

Hey, orada her şey yolunda mı? Ayrıldık diye hâlâ arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez. Eğer bir şey hakkında konuşmak istersen.

Emmett: Yakında öğle yemeği yemek ister misin?

Tanrım, birdenbire çok popüler oldum. İnsanlar ilk kocanızın ikinci karısını tokatladığını öğreniyor ve herkes varsayımlarda bulunuyor.

Arabamda klimanın sesi yüzüme vururken birkaç dakika oturdum, Bu varsayımlar hakkında ne yapacağımızı düşünüyoruz.

Bir yandan haklılar.

Öte yandan, hepsi siktir olup gidebilir.

Beni bu hikayenin kurbanı haline getirmelerini takdir etmiyorum. Kurban Savvy. Ölümünden sonra cilalanıp parlatıldı ve benim asla olamayacağım mükemmel bir kurbana dönüştürüldü. Bu şekilde kalsın.

Telefonuma bir mesaj daha geldi.

Selam, ben Julia. Ben bana numaranı verdi.

Ona bunu yapabileceğini söyledim. Şimdi keşke yapmasaydım diyorum.

Umarım iyisindir. Ne zaman hazır olursan konuşmaktan mutluluk duyarım.

Acaba gerçekten hiç karşılık vermedi mi? Matt kafamızı mı karıştırdı, yoksa o da benim gibi kendini kaybedip hikayenin önüne geçmeye mi karar verdi?

Tanrım, umarım ikincisidir. O kadar küçük ve sevimli ki, kimse ona vurduğuna inanmaz. Umarım onun kıçını tekmeler.

Mesajlarına bakıyorum. Ona asla ihtiyacı olanı vermeyeceğim. Ben destekleyici bir omuz değilim.

Hızlıca bir cevap yazdım.

Teşekkürler. Her şey için iyi şanslar.

Savvy kulağıma, "*Eğer onu boynundan bıçaklarsan, çabuk olur,*" diye fısıldıyor. "Çabuk olmasını mı *istiyorsun?"*

Julia bensiz kesinlikle daha iyi.

Telefonum çalıyor -büyükannem- ama duymazdan geliyorum. Bir seçim yapmak zorundayım. Gerçeği söyler ve Matt'in bana vurduğunu itiraf edersem, *kesinlikle* herkese karşılık verdiğimi söyleyecektir. Kendimi kaybetmemin üzerinden aylar geçmiş olması önemli değil. Çığlık çığlığa hakaretler, acı tokatlar ve kafamın ezilmemesi bir mucize olacak kadar sert bir şekilde duvarlara fırlatıldığım sayısız gece boyunca acı çekmiş olmamın bir önemi olmayacak.

Sonunda kendimi kaybettim ve bu benim şeytani, vahşi kalbimin bir başka kanıtı olacak.

Tabii ki Savvy'yi öldürdü! Tacizci kocasını terk etmek yerine ona karşılık verdi! Bunu kim yapar ki?

Yalan söylersem Julia'yı ortada bırakırım. Bunu önemsemeliyim. Kadın dayanışması falan.

Ama insanların ona inanmaması için bir sebep yok. Julia ben değil. O hala sevilebilir. Hala iyi bir kurban.

Seçeneklerim boktan ama ne yapacağımı biliyorum.

Zaten kimse benden gerçeği beklemiyor.

★ ★ ★

"İçtiği zaman öfkelenirdi ama benim Matt'le yaşadığım deneyim Julia'nınkiyle aynı değildi." Kelimeleri alıştırma yapar gibi söyledim. Ben zaten

Bu öğleden sonra uzun bir röportajda bunları Ben'e söyledim. Hem o hem de Paige bana saçmaladığımı düşünmüş gibi baktılar.

Annem ise rahatlamış görünüyor. Mutfakta ayakta duruyor, bir koltuk değneğine yaslanmış. Babam onun arkasında, elinde bir spatula, sanki onunla birini tehdit edecekmiş gibi. Büyükannem masada oturuyor. Hepsi benim eve gelmemi bekliyordu. Bütün günü onlardan kaçarak geçirdim.

"*Tam olarak aynı değil de* ne demek?" Büyükanne gözlerini kısıyor.

"Dediğim gibi. Sinirli biriydi. Duvara birkaç bardak fırlattı, etrafta çok fazla tepindi."

"Ama sana vurmadı, değil mi?" Babam endişeyle soruyor.

"Tabii ki ona vurmadı!" Annem haykırıyor. "O zamanlar yolun beş mil aşağısında yaşıyordu. Haberimiz olurdu."

Bir kaşımı kaldırdım. İnkârımda biraz daha açık sözlü olmayı planlamıştım ama annem bunu zorlaştırıyor. Kendimi koruma duygum, annemin yanıldığını kanıtlama arzumla gerçekten savaşıyor.

"Kimsenin bir başkasının evliliğinde neler olup bittiğini bildiğini sanmıyorum," diyorum. "Ne kadar yakın yaşıyor olurlarsa olsunlar."

Herkes donuyor.

Babam spatulayı hâlâ önünde bir silah gibi tutuyor. Gözlerinde çocukken sık sık gördüğüm tanıdık bir ifade var. Sanki uğraşmak zorunda kalacağı bir şey söyleyeceğimden korkuyor ve bu şu anda dünyada yapmak istediği en son şey.

"Ama eğer endişelendiğiniz buysa, ağlamaklı podcast itirafları yapmayacağım," diye ekliyorum hemen.

Annem sanki tam da endişelendiği şey buymuş gibi bir nefes verdi. Babam spatulayı tezgâhın üzerine bırakıyor, ne mutlu ki bugün benim için savaşmak zorunda değil.

"*Senin* için endişeleniyoruz!" Büyükannem diyor.

"Artık mutlu bir şekilde bekârım, o yüzden bunun bir önemi yok." Gülümsüyorum. "Akşam yemeğinde ne var?"

"Gnocchi!" Annem aşırı neşeli bir şekilde "Gnocchi" diyor ve paketi açmaya çalışan babama işaret ediyor.

Büyükanne ellerini havaya kaldırır. "Ne oluyor lan? Savvy'yi öldürenin muhtemelen *Matt* olduğu gerçeğini mi konuşacağız?"

Babam gnocchi'yi yere döktü.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Dışarıdayım. Aşağı gelebilir misin?

Mesaj saat ondan sonra telefonumda beliriyor. Ev sessiz, annem ve babam çoktan uyumuşlar.

Yataktan kalkıp odanın içinde sürünerek pencereye gidiyorum ve Matt'in arabasının evin önüne park ettiğini görüyorum. Karanlık bir figür ona yaslanmıştı.

Muhtemelen mesajı görmezden gelip uyuyormuş gibi yapmalıyım. Ama hâlâ çaresizce onunla yüzleşmek istiyorum ve eş değiştirme dramasının ortasında buna fırsat bulamadım.

Bir dakika içinde aşağıda olacağıma dair mesaj atıyorum, bir şort giyiyorum, saçımı topluyorum ve aşağı iniyorum. Bir çift parmak arası terlik giyip nemli havaya çıkıyorum.

Geldiğimi görünce doğruldu, ellerini ceplerinden çıkardı. Arkasında, kaldırımda parlayan sokak lambası onu net bir şekilde görmemi sağlayacak kadar ışık veriyor. Sağ elinin parmak eklemleri morarmış, yüzüne mi yoksa duvara mı çarptığını merak ediyorum.

"Karınla tanıştım,"

dedim. "Biliyorum, bana

o söyledi."

"Güzel görünüyor." Bir kaşımı kaldırdım. "Benden daha hoş."

Çenesi çalışıyor ve yanımdan geçip hiçbir şeye bakmıyor. Umarım bunu ona telefonda söylemiştir, yüz yüze değil, çünkü öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum.

"Mesajlarımı görmezden geldin," diyorum.

İki parmağıyla burun kemiğini sıkıyor. "Her şey çok boktan."

"Yeni mi fark ettin?"

Önce kısa bir kahkaha atıyor, sonra tekrar, yüzünde bir gülümseme bırakan daha büyük bir kahkaha. "Tanrım, seni özledim."

Savvy, "*Zehir daha az dağınık olur ama bence daha az tatmin edici de olur,*" diye fısıldıyor.

"Evet, karınız podcast'te öyle söyledi." Onun yanındaki arabaya yaslandım.

"O benim için her zaman çok iyiydi."

Ne saçmalık ama.

"Onu mahvedeceğimi bilmeliydim. Sadece onun gibi hoş bir kızın..."

"Seni kurtarabilir

mi?" "Evet."

"Kurtarılmayı hak etmiyorsun Matt."

Kaşlarını çatıyor ama itiraz etmiyor. "Senin aynı şeyi söylemediğini duydum. Benim hakkımda. Hakkında..." Boğazını temizliyor. "Senin için her şeyin farklı olduğunu söylemiştin."

"*Duydun*

mu?" "Evet."

Acaba doğrudan annemden mi duydu, yoksa annem o kadar çok kişiye söyledi ki ona da mı ulaştı?

"Benim deneyimimin Julia'nınkinden farklı olduğunu söyledim, ki bu doğru. Geçmişi yeniden anlatmaya pek hevesli değilim."

Bana dönüyor, yüzünde gerçek bir minnettarlık ifadesi var.

"Teşekkür ederim." "İnan bana, bu senin için birazcık bile

değildi."

"*İnsanlara bizden bahsedemezsin, Lucy.*" Matt'in beş yıl önceki yüzü önümde belirdi. Beni evden kovduğu ve ailemin yanına gitmemi söylediği gün.

"*Savvy* öldü, *Matt,*" diye boğuldum. "*Şu anda bizim bokumuzun bir önemi yok.*"

"Polis için önemli olacak. Birbirimize yaptıklarımızı onlara anlatmak zorunda bırakma beni, tamam mı? Beni onlara anlatmaya zorlama."

Ne dediğini anlamıştım - polis daha önce şiddet uyguladığıma dair kanıt arıyorsa, Matt bunu kesinlikle verebilirdi.

Onlar. Bunu çürütmeye çalışabilirdim, tacizci olanın *o* olduğunu açıklamaya çalışabilirdim, ama artık her şey birbirine karışmıştı.

İnsanlar karşılık veren kadınlara inanmazlar. Bir erkek saldırganlaştığında, insanlar onun öfke kontrolünü kaybettiğini ya da korkunç bir hata yaptığını söyler. Bir kadın bunu yaptığında, o bir psikopattır.

Matt aniden öne çıktı ve beni şimdiki zamana geri çekti. Beni arabaya doğru itiyor. Vücudunun uzunluğu benimkine baskı yapıyor ve sonra ağzı da benimkinin üzerinde.

Tadı alkol değil nane gibi ve bana ilk yıllarımızı hatırlatıyor. Sonlara doğru, tadı hep içki gibiydi. Ya da kokuyordu. Eninde sonunda gözeneklerinden sızıyordu.

Ama ilk başta bu Matt'i sevmiştim.

Savvy'ye "*Sanırım onu özleyeceğim,*" dedim. "*Bu berbat bir şey, değil mi? Onu özleyeceğimi mi?*"

Geriliyorum ve geri çekilmek istiyorum ama bunun yerine onu öpüyorum. Bu kısmen alışkanlık. Kısmen içgüdü. Ona uymak ve onu kızdırmamak her zaman daha kolay.

"O seni hak etmiyor."

Dudağını ısırdım, sertçe.

Geri çekiliyor, gözlerinde eğlence, sanki bunun başarısız bir kan alma girişimi yerine seksi olması gerektiğini düşünüyor. "Özür dilerim. Bazen seni öpmemek çok zor, anlıyor musun?"

"Dene."

"Benimle eve gel." "Hayır."

Küçük bir sağduyu kırıntım var ve bununla gurur

duyuyorum. İç çekiyor ama tartışmıyor.

"Julia haklı mı?" Ben soruyorum. "Savvy öldüğünde orada

mıydın?" Başını sallıyor. "Hayır."

"Sonra mı?"

"Hayır." Bana döndü. "Seni sonra terk ettiğim için özür dilerim. Julia'ya bunu söylediğimde bunu kastetmiştim. Senin yanında olmalıydım. Ivy'nin seni sorgulamasına izin veren lanet ailene göndermemeliydim."

Yalan söyleyip söylemediğini bilmiyorum. Matt çok iyi bir yalancıdır.

"O gece evimizin önünde tartıştığın kadın kimdi?"

"Onu bu işe bulaştırmanın adil olduğunu düşünmüyorum." "Neden olmasın?"

"Dinle." Sakinleşmemi ister gibi iki elini birden uzatıyor. Arabama atlayıp onu biçmeyi düşünüyorum. Sonra da öldüğünden emin olmak için cesedin üzerine geri geri gitmeyi. "Onun Savvy'nin ölümüyle bir ilgisi yok, tamam mı? Savvy'ye asla zarar vermeyeceğine söz veriyorum."

"Ona bu kadar güveniyor olman ne güzel," diyorum kuru bir sesle. "Bunu hak ettim."

Sırtımdan aşağı ter damlamaya başlıyor. Tekrar konuşmadan önce sessizliğin uzun süre uzamasına izin veriyorum. "Biliyorsun, herkes sen olduğunu düşünmeye başladı."

Başını sallıyor, gözleri kapalı.

"Belki de haklı oldukları bir nokta vardır."

Kafasını kaldırdı, yüzünde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Savvy'yi *benim* öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Nasıl hissediyorsun, pislik?"

"Bu..." Bir an için gözlerini kapatır. "Bu adil. Ama ben..." Gözlerini kısa süreliğine kapatır. "Lucy, lütfen bırak artık."

"*Öylece bırakayım* mı? Yalan söyledin ve-"

"Lütfen." Ellerimi tutuyor. Ellerimi kurtarmaya çalışıyorum ama gözleri yalvarırcasına sıkıca tutuyor. "Los Angeles'a geri dön, Lucy. O podcaster'a yardım etmeyi bırak. Bana güven, tamam mı?"

"Sana güvenmek mi?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

"Öyle görünmediğini biliyorum ama her zaman sadece seni korumak istedim. Hâlâ da seni koruyorum." Ellerimi sıkıyor. Gözleri parlıyor.

Kalbim ayaklarıma doğru atıyor. Ellerimi çekiyorum ve geri adım atarken tökezliyorum. Dünya sallanıyor.

"Matt, o gece Savvy seni bıraktıktan sonra birbirimizi gördük mü?"

"Hayır." Tekrar söylüyor, hemen, alıştırma yaptığı otomatik bir yanıt gibi. Ona inanmıyorum.

Göğsümde yükselen paniği bastırıyorum. "Sadece bana kim olduğunu söyle, tamam mı? O gece seni görmeye kim geldi? Sabahın birinde?"

"Lucy, sadece... yapma, tamam mı?"

"Söyle bana Matt. Bunu bana borçlusun."

İç geçiriyor, elini yüzünde gezdiriyor. "Nina'ydı. Nina Garcia."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Nina'ydı, ertesi gün annemin ofisinde dizüstü bilgisayarımla otururken Ben'e mesaj atıyorum. Matt'in Ben'e yardım etmeyi bırakma tavsiyesini görmezden geliyorum. Siktir et Matt'i. Eğer ben yaptıysam, bırak Ben çözsün. Kendini beğenmiş piç bunu hak ediyor, onca sıkı çalışmasından sonra.

Matt'i n düğünden sonra araba yolumuzda kavga ettiği kişiyi de ekliyorum.

Bu hikayeyi bana mikrofon açıkken anlatmanı istiyorum, hemen cevap veriyor. Buraya mı geleyim? Röportaj yapmak için mi? Ve kalacak mısın?

Hemen oraya koşmak istiyorum.

Görüş ve kal? Bu Netflix and Chill'in podcaster versiyonu gibi bir şey mi?

Olabilir.

Birkaç saat yazmam gerekiyor. Daha sonra gelebilirim.

Tamam. Nina senin bildiğini biliyor mu?

Matt ona söylemedikçe olmaz.

Bana bir iyilik yap ve şimdilik bir şey söyleme.

Lisedeki en iyi arkadaşıma karşı daha korumacı olmalıydım ama Nina'nın gecenin bir yarısı Matt'i görmeye neden geldiğini çok iyi biliyordum, o kabul etmese bile.

Sorun değil.

★ ★ ★

Ben beni otel odasının kapısında gülümseyerek karşılıyor. Yalınayak, kot pantolon ve solmuş bir tişört giymiş. Hem nefret ettiğim hem de sevdiğim bir şekilde şirin.

"Hadi yapalım şunu," diyor ve mikrofonların kurulduğu köşedeki küçük masaya doğru yürüyor. "O zaman yemek sipariş edebiliriz diye düşünmüştüm?"

Başımı sallıyorum. Mikrofonları açıyor.

"Yakın zamanda Matt'i gördün mü?" diye soruyor.

"Evet, dün gece evime geldi. Konuşmak istedi..." Kasıtlı olarak sözümü kesiyorum. "Sadece konuşmak istedi. O gece eve döndükten sonra kiminle kavga ettiğini öğrenmek istedim ve onunla konuşmak için dışarı çıktım. Günlerdir ona ulaşmaya çalışıyordum ama beni görmezden geliyordu."

"Sana söyledi mi?"

"Evet. Nina Garcia olduğunu söyledi."

"*Sana onun bir sürtük olduğunu söylemiştim,*" diyor Savvy. Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Gecenin bir yarısı neden uğradığını söyledi mi? Ve
neden yalan söyledi?"

"Kesinlikle yapmadı. Ama... insanların evliliğimiz hakkında neler söylediğini duymuşsundur. Birlikte dama oynamak için geldiğinden şüpheliyim."

Ben'in ağzı gülmemek için kendini zor tutuyor. Bana tüm konuşmayı yeniden anlattırıyor, bu da Julia hakkındaki tartışmamızın ve beni öpmesine izin verdiğim o anın etrafında dikkatlice gezinmem gerektiği anlamına geliyor.

Masum insanların nasıl davrandığı değil.

"Tamam, bitti," diyor Ben, bitirdiğimizde mikrofonu kapatıyor. "Sanırım artık Nina'nın benden neden hoşlanmadığını biliyoruz."

"Ya da bu sadece senin
kişiliğin." Bana göz kırpıyor.

★ ★ ★

Onun yatağında uyandım, yalnızdım. Komodinin üzerindeki saat 3:38'i gösteriyor ve döndüğümde banyonun kapısının açık, odanın karanlık olduğunu görüyorum. Oturma odasından kapının altından ışık süzülüyor.

Yataktan kayarak çıktım, yerde iç çamaşırımı ve atletimi buldum ve üzerime geçirdim. Kapıyı itip açtım ve dışarı baktım.

Ben sürgülü cam kapının yanında yere oturmuş, üzerinde bir tişört ve boxer külot var. Kapıyı aralamış, esrar içiyor ve dumanını kapıdan dışarı üflüyor. Yanındaki yerde yarısı bitmiş bir içki duruyor.

Yatak odasının dışına çıktığımda dönüyor. "Hey."

"Uyuyamadın mı?"

Başını sallıyor ve sonra esrarı uzatarak bana uzatıyor. "Hayır, teşekkürler." Odanın karşısına geçip karşısına oturuyorum.

"Matt sana mesaj atmış." Sehpanın üzerinde duran telefonumu işaret ediyor.

Uzanıp onu aldım. "Telefonuma bakmamış gibi bile yapmayacaksın, değil mi?"

"Hayır." Ağzının bir tarafı kalktı. "Kendimi savunmam gerekirse, yarım saat kadar önce ekranda belirdi ve ben de onun adını gördüm."

Telefonumun kilidini açtım ve mesajı okudum. Sabahın üçünde gönderilmiş.

Sarhoş olmalı.

Özür dilerim. Konuşabilir miyiz?

"Konuşmak istiyor." Telefonu masaya geri koydum.

"Konuşacak mısın?"

"Hayır. Sadece sarhoş."

Esrardan bir fırt çekiyor ve bana bakıyor. "Bu konu hakkında konuşmak ister misin?

Bu mu?"

"Sarhoş eski kocam mı?"

"Her şey... sarhoş eski kocanla ilgili." "Hayır."

"Onun hakkında hiç konuşmak istememenin bir nedeni var mı?" "Hakkında konuşuyorum- Bekle, kayıt dışı mı?"

"Evet. İç çamaşırlarımızla."

"Sadece iç çamaşırınla olmak kayıt dışı olduğun anlamına mı geliyor?" "Yani, bence öyle olmalı."

Bacaklarımı uzatıyorum, bir bileğimi diğerinin üzerinden geçiriyorum. Ben bir elini baldırımda. "Onun hakkında konuşuyorum. Ama podcast dinleyicileriniz için üzücü evlilik hikayemi anlatmakla ilgilenmiyorum."

"Hüzünlü evlilik hikayeniz muhtemelen konuyla

ilgilidir." *Ne kadar* alakalı olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Omuz silkiyorum.

Ben yavaşça dumanını üflüyor. "Onunla evlendiğinde o kadar büyük bir pislik miydi?"

Ona eğlenen bir bakış attım. "Hayır. Ya da evet. Bilmiyorum. O daha sevimli bir pislikti. Ya da ben o zamanlar pisliklere karşı daha hoşgörülüydüm. Muhtemelen ikisinin bir kombinasyonu."

"İnsanların senin hakkında konuştuğu halini pek tanıyamıyorum." Ben sigarasını bitiriyor ve uzanıp sehpanın üzerindeki boş bardağa bırakıyor. "Onunla evlenen yirmi iki yaşındaki Lucy, senin hakkında konuştuklarına bakılırsa tamamen farklı biri gibi görünüyor."

"Bir bakıma öyleydim. Ben Plumpton Lucy'ydim. Lisedeyken olduğum kız." İçkisine uzandım ve bir yudum aldım. Sek viski ve yudumladıkça yakıyor. "Savvy'nin bu yönünü hep takdir etmişimdir. Lisedeki halinden çok farklıydı. Korkmazdı..."

"*Kanla kaplı olmanın daha üzücü olacağını düşünmüştüm,*" diye kulağıma fısıldıyor.

Ben beklentiyle bana bakıyor. "... değişmek," diye bitiriyorum.

"Lisede o kadar da kötü değilmişsin gibi geliyor," diyor. "Etrafta dolaşıp pislikleri yumruklayan tipte bir kızdın. Bence iyi anlaşırdık."

"Yoksa seni yumruklardım."

Gülüyor. Gözleri hafif kan çanağı ve gevşek, kafası güzel. "Lisedeyken büyük bir inektim."

"Seni genç bir inek olarak görmek istiyorum. Bana bir resim göster." "Hayır," diyor, çok az ya da hiç ikna olmadan.

"Hadi ama. Günlerini geçmişimin her ayrıntısına takılarak geçiriyorsun. Muhtemelen yirmili yaşlarımın başında çekilmiş tüm fotoğraflarımı görmüşsünüzdür."

Gözlerini kısıyor. "Bu gerçekten iyi bir nokta, aslında." Telefonuna uzanırken iç geçiriyor. "Peki."

Ekranı görebilmem için telefonu çevirmeden önce bir dakika boyunca kaydırıyor.

Ondan alıyorum.

Bu bir balo fotoğrafı. Yeşil elbiseli güzel bir esmer kızın yanında duruyor. Kravatı uyuyor. Saçları çok kısa ve alnında kocaman bir sivilce var. Büyüme hamlesini sonradan yapmış gibi görünüyor, çünkü

düz ayakkabı giyen sevgilisiyle aynı boyda. Ya da belki sadece 1.80 boyundaydı.

"Seni yalancı." Telefonu ona geri

verdim. Şaşırmış görünüyor. "Ne?"

"Senin için sıraya giren kızlar vardı. Çok tatlıydın ve bunu sen de biliyorsun."

"Ben bir inektim! Beceriksiz, garip bir inektim. *Iron Man* hakkında çok konuşurdum."

"Evet, herkesin sevdiği milyar dolarlık Marvel serisinden bahsetmek sizi son derece havasız yapmış olmalı."

"Hey. O zamanlar biraz daha az havalıydı."

"Tanrım, çok kendini beğenmişsin. Ateşli balo randevuların oldu ve süslü öğrenci gazeteciliği ödülleri kazandın. Suçları kendi başına çözüyorsun ve cinayet şüphelilerini seninle seks yapmaya ikna ediyorsun."

"Paige suçları kendi başıma çözdüğümü düşünenleri duysa çok kızardı. Gazetecilik ödülleri kazandığımı nereden biliyorsun? Beni araştırdın mı?"

"Beni araştırması için bir özel dedektif tuttunuz, bu yüzden benim hafif Google araştırmamı yargılayabileceğinizi sanmıyorum."

"Yargılamıyordum, gururlandım."

"Olma."

Gülüyor, parmakları baldırımda geziniyor. Biraz öne doğru kayıyorum ve eli baldırıma doğru kayıyor.

"En olası şey neydi?" Ben sordum. "Bilirsin, yıllıkta?
Mesela benim 'En İyi Arkadaşını Öldürme İhtimali En

Yüksek Kişi' olmam gibi." "Sen '30 Yaşına Kadar

CEO Olma İhtimali En Yüksek Kişi'ydin."

"Teşekkürler, sapık."

"Biz bunları yapmadık. Aslında sadece bir film olayı olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre bir film olayı ve küçük bir kasaba olayı."

"Sen ne olurdun? Pulitzer kazanma olasılığı en yüksek olan?"

Gülüyor. "Bundan şüpheliyim. Çözülmemiş cinayetlere kafayı takma olasılığı en yüksek kişi? O zamanlar ben de bununla tanınırdım."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Podcast'inizle ilgili Reddit başlıklarından birinde. Liseye birlikte gittiğin bazı insanlar da oraya yazmış."

"Tanrım, benimle ya da seninle ilgili Reddit başlıklarına bakmamalısın."

"Neden? Bana deli bir katil dedikleri ama yine de beni becereceklerini söyledikleri için mi?"

"Evet! İşte tam da bu yüzden."

"Bu benim için yeni bir şey değil." Ona daha da yaklaşıyorum, bacaklarımı ayırıyorum, böylece onları etrafına sarabiliyorum ve kucağına oturabiliyorum. Kolları belimi sarıyor.

Onu öpmek için eğildim. "Çılgın bir katille hâlâ yatabilecek erkeklerden biri olarak, bu kadar rezil görünmeye hakkın olduğunu sanmıyorum."

Konuşurken dudakları benimkileri okşuyor. "*Deli* kelimesini kullanmamayı tercih ederim.
En azından bu bağlamda."

"Sizi rahatsız eden şeyin *deli* kelimesi olması çok ilginç.
katil."

"O kelimenin beni de rahatsız etmediğini söylemedim."

Onu öpüyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve şu anda sadece iyi anlamda rahatsız olduğunu hissedene kadar yer değiştiriyorum.

"Hadi yatak odasına geri dönelim."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

LUCY

Kapının açılmasıyla ikinci kez uyanıyorum. Artık sabah olmuş, ışık panjurlardan içeri süzülüyor. Ben yanımda yüzüstü yatıyor, hâlâ uyuyor.

"*Ben!"* Oturma odasından tanıdık bir ses. Paige. "*İçeride misin? Mesajlarıma cevap vermediğinde birinin seni öldürdüğünden endişelendiğimi biliyorsun.*"

Kıpırdanıyor, elini yüzüne sürerken inliyor. Saat onu geçtiğini söylüyor. Geç kalkmıştık.

Yataktan kalktı ve boxerını giydi. Kapıya doğru yürürken elini uzattı. Sanırım bu benim burada kalmamı istediği anlamına geliyor. Kapıyı bir aralık açtı.

"Hey."

"Hey- Dostum, hayır. Seni iç çamaşırınla görmek istemiyorum." "O zaman sabahın köründe otel odama dalma."

"Öncelikle, neredeyse öğle yemeği oldu. İkincisi, bana bir anahtar verdiniz, onunla başka ne yapmamı beklediğinizden emin değilim."

"Duş almam lazım. Bir saat sonra odanda buluşuruz." "Duş alman bir saat mi sürecek?"

"Yapacak işlerim var. Göz atılacak web siteleri. Takıntı yapacağım siyasi haberler.
Bana biraz zaman verin."

Uzun bir duraklama oldu. "Lütfen bana yapmadığını söyle." "Sadece bana-"

"O çantayı biliyorum, seni aptal orospu çocuğu."

Paige odaya dalınca Ben geriye doğru sendeledi. Çarşafı göğsüme bastırarak doğruldum. Paige şaşırmış gibi değil de yenilmiş gibi görünüyordu.

"Hey, Paige."

Bir elini alnına bastırıyor. "Ben, yemin ederim."

"Bunun ilk kez olmadığını söylememin bir faydası olur mu?" diye sordum. Ben bana son derece kızgın bir bakış atıyor.

Paige onu işaret ediyor. "Seni aptal orospu çocuğu," diyor bir kez daha, konuyu iyice vurgulamak için.

Ben, Paige'i omuzlarından tutar ve nazikçe odadan dışarı iter. Kapıyı arkalarından kapatır.

"Ben, ne halt ediyorsun?" Paige fısıldıyor. Yataktan kayıyorum ve iç çamaşırımı kapıyorum, onları daha iyi duyabilmek için kapıya yaklaşıyorum.

"Yapabilir miyiz-"

"Kendi podcast'ini becermenin bir yolunu bulduğun için etkilenmeli miyim yoksa dehşete mi düşmeliyim bilmiyorum."

"Bu-"

"Bu davada seninle ancak bir arada kalırsan çalışacağımı söylemiştim ve bu bir arada kalmak değil. Bu bir arada tutmanın tam tersi."

"Ne zamandan beri kiminle yattığımı umursuyorsun?"

"Şu anda hakkında haber yaptığımız kadın olduğu için! Bu ortaya çıkarsa insanların ne düşüneceğini biliyorsun, değil mi? İnsanlara yattığınızı söyleyerek tüm sezonunuzu mahvedebileceğini anlıyorsunuz değil mi? Kimse sana güvenmez."

"Bunu anlıyorum, ama birincisi, o bunu yapmaz. İkincisi, neden yapmak istesin ki? Bu podcast onu yıllardır olmadığı kadar iyi gösteriyor."

Bundan dolayı aşağılanmam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama haksız da değil.

"Peki ya hoşuna gitmeyen bir şey söylediğinizde? Bu kadına neden güveniyorsun ki? O-"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Ben araya girer.

İkisi de birkaç saniye sessiz kaldı. Kapıdan uzaklaşıp kıyafetlerimi giyiyorum.

"Podcast'te olacaklar hakkında sizi hâlâ bilgilendirmiyoruz!" Paige aniden aradı.

"Anlaşıldı!" Bağırıyorum ve Ben'in Maya'dan o klibi yayınlamak için benden izin istediğini ona söylememeye karar veriyorum.

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

ALTINCI BÖLÜM-"NINA"

Lucy'nin Nina ve Matt hakkında söylediklerini duyduktan sonra, insanların ondan bahsettiği eski röportajlarımı gözden geçirdim. Gerçekten ilginç bir şey buldum. İşte yine Colin Dunn, ilk röportajımızda.

Colin: Savvy'nin tüm arkadaşlarından mı?

Ben: Evet. Hangilerini iyi tanıyordunuz?

Colin: Aslında hiçbiri değil. Hepsi benden büyük, yani okulda birlikte değildik... Nina. Soyadı ne? Branson mı?

Ben: Garcia. Boşandıktan sonra kızlık soyadına geri döndü.

Colin: Siktir, evli miymiş?

Ben: Bir zamanlar öyleydi. Şimdi boşandı.

Colin: Oh, tamam. Güzel.

Ben: Ama onu tanıyordun?

Colin: Biraz, evet.

Ben: Ama evli ve çocuklu olduğunu bilecek kadar iyi değil miydi?

Colin: Kahretsin, onun da mı çocukları var?

Ben: İki.

Colin: Lanet olsun. Tamam. Aferin ona. Oh hayır, bekle. Sanırım bir keresinde bir çocuktan bahsetmişti. Hah.

Ben: Nina'yı nereden tanıyorsun?

Colin: Birkaç kez takıldık. Sadece, bilirsin işte. Arkadaş olarak.

Sahip olduğum bir şüpheyi doğrulamak için Colin ile tekrar temasa geçemedim - bu arada benim açımdan tamamen spekülasyon - bu yüzden haber için Joanna Clarkson'a gittim.

Joanna: Nina ve Colin mi? Romantik bir şekilde mi?

Ben: Evet. Bununla ilgili bir şey duydun mu?

Joanna: Hmmm ... bu çocuk kesinlikle etrafta dolaşıyor, değil mi?

Ben: Popüler biri gibi görünüyor.

Joanna: Dinle tatlım, söylentileri doğrulamamam gerektiğini düşünüyorum.

Ben: Ama söylentiler vardı? Nina ve Colin hakkında mı?

Joanna: Colin hakkında bir sürü söylenti vardı. Hangilerinin doğru olduğunu kim söyleyebilir?

Ben: Colin bana Nina'yı tanıdığını söylemişti.

Joanna: Hmmm. Pekala. Bununla ne yapacaksan yap.

BÖLÜM OTUZ ALTI

LUCY

Bir şeyler içmek için müsait misin?

Emmett'in mesajı ben annemin ofisinde o günkü işlerimi bitirirken geldi ve omurgamda bir suçluluk duygusu yarattı. Son mesajına hiç cevap vermemiştim ve şimdi Ben, kız arkadaşının kocamla yattığını ima ettiğim bir bölüm yayınladı. Sonra Ben, kız arkadaşının Savvy'nin erkek arkadaşıyla da yattığını ima etti. Emmett'ten yıllar önce ama yine de. Muhtemelen iyi bir gün geçirmiyordur.

Seve seve diye cevap veriyorum ve bir saat sonra otoyolun kenarındaki hafif gölgeli bir barda onun karşısında oturuyorum. Yıllardır burada olmasına rağmen bu bara hiç gitmemiştim. Hep kıçıma bakacak kamyoncularla dolu olduğunu düşünmüştüm.

Meğer haklıymışım. Kovboy şapkalı iri yarı adamlar bana aval aval bakıyorlardı. Hoparlörlerden eski bir country şarkısı çalıyor. Burası Teksas'ın zirvesi.

Emmett arkadaki küçük masada oturuyor, önünde dolu bir bira var. Ben yaklaşırken bir yudum alıyor, sonra geri koyarken yüzünü buruşturuyor.

Gülüyorum. Kendime engel olamıyorum. Bazen gerçekten çok sevimli oluyor, küçük bir çocuk gibi. Bunu unutmuşum. Çocukken onu biraz şapşal gösteriyordu -çıkmak isteyeceğim türden bir adam değildi- ama şimdi sevimli geliyor.

Başını kaldırıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Hey, Lucy." "Sanırım iyi bir bira değil?" Onun yanındaki koltuğa kaydım.

"Aslında pek içmem. Tadını pek sevmem. Ama bugün yapılacak şey buymuş gibi geldi." Bir yudum daha alıyor ve yine yüzünü buruşturuyor. Bu sefer kahkahamı tutuyorum, çünkü perişan görünüyor.

Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum ve barmene onunla aynı şeyi alacağımı işaret ediyorum.

"Bu benim hatam mı?"

diye sordum. "Hayır.

Yani, tam olarak değil."

"Podcast mi?"

İç çekiyor. "Bu lanet podcast'ten nefret ediyorum."

Barmen biramı masaya getirdi. Bir içki alıyorum. Emmett beklentiyle bana bakıyor, sanki aynı fikirdeymişim gibi, ama aslında podcast'ten nefret etmiyorum.

"Üzgün mü?" Dikkatli davranarak soruyorum. Aslında Emmett'in neye üzüldüğünü bilmiyorum. Belki Nina'nın kocasını aldatmasına? Ya da eski en iyi arkadaşının kocasıyla yattığı için? Her şey biraz karışık ama aslında onu ilgilendiren bir şey değil.

Kısa, esprisiz bir kahkaha atıyor. "Kesinlikle üzgün." Birasından daha uzun bir yudum alıyor. Bu kez yüzünü buruşturmuyor. Sertleşiyor. "Hâlâ Matt'le yatıyor."

Bardağım ağzımın yarısına kadar gelmişken durdum. "Ne?"

"Her zaman değil ama evet. Beni aldattığına dair bazı işaretler vardı. Buna inanmak istemedim ama sonra o bölüm ortaya çıktı ve bir şekilde yıkıldı ve itiraf etti."

İyi tarafından bakarsak, Nina'yı hiç kıskanmamam gerekiyormuş.
Onun seçimleri de benimkiler kadar aptalca.

"Aralarında bir bağlantı olduğunu söyledi..." Gözlerini deviriyor ve sandalyesine geri oturuyor. "Aralarındaki bağlantı içki içmek. İkisi de sarhoş."

Nina'nın margarita içişi hafızamda canlanıyor.

"İyileşme sürecinde çok iyi gidiyordu ve içkiyi o kadar çok sevmememin bile yardımcı olduğunu söyledi. Cazip gelmiyordu, anlıyor musun? Ama Matt..." Başını sallar ve içkisinden bir yudum daha alır. "Matt'ten nefret ediyorum. Onunla tanıştığımdan beri nefret ediyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi misin?"

"Evet. Kocan olduğu için iyi davranmaya çalıştım ama o çok ukala bir pislik. Ve şimdi Julia'ya yaptıklarından sonra-" Birden sözünü kesiyor, boynunda bir kızarıklık beliriyor.

Ona yardım etmiyorum.

Başka tarafa bakıyor. "Ondan gerçekten nefret ediyorum. Aslında oraya gidip onu yumruklamayı düşünüyordum ama bunun daha sağlıklı bir seçenek olabileceğini düşündüm." Bana eliyle işaret ediyor.

Gülümsüyorum. "Matt'in ne kadar berbat olduğu hakkında konuşmak için bir araya gelmekten her zaman mutluluk duyarım."

Öne doğru eğilmiş, çenesini bir elinin üzerine koymuş. Kirli sakalına dokunduğunuzda nasıl hissettiğinizi hayal edebiliyorum ve neredeyse uzanıp yüzünün diğer tarafına dokunacağım.

Onun yerine birama bakıyorum.

"Nina'yla çıkmak aptalcaydı." Parmaklarını bardağının etrafına doladı. Harika elleri var ama ben bunu zaten biliyordum. "Lisedeki gibi biri değil, bunu biliyordum. Sorunları olduğunu biliyordum. Burada çok fazla seçenek yok."

"Neden kaldın?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Üniversiteden sonra geçici olması gerekiyordu. Ama sonra bir daireniz ve bir işiniz oluyor ve başka bir şehre taşınmak çok ürkütücü geliyor. Sürekli erteledim, erteledim ve şimdi neredeyse otuz yaşındayım ve sanırım artık yaşadığım yer burası."

"Çok geç değil. Bana baksana. Kalktım ve gittim."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Bunu hep takdir
etmişimdir." "Öyle mi? Bence çoğu insan bunun
aptalca olduğunu düşünüyordu."

"Hayır, cesurcaydı. Ve zekice. Burada kimse senden hoşlanmıyor."

Şaşırmış bir kahkaha attım. "Vay be, Emmett, kendini tutma."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun." Gülümsüyor ve aramızda rahat olmaktan çok yüklü hissettiren bir sessizlik yerleşiyor.

İkimiz arasındaki pek çok an, özellikle de evliliğim dağılmaya başladığında, yüklü hissettirmişti. Özellikle bir an geri geldi ve kalbimin çarpmasına neden oldu.

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun." Emmett beni üst kattaki koridorda köşeye sıkıştırmıştı. Alt katta Matt'in arkadaşlarımızla gülüştüğünü duyabiliyordum.

"Biliyorum," dedim usulca.

"Her şey hakkında." Parmağını oturma odasına doğru salladı. "O da dahil."

Küçük bir nefes aldım ve yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım. Güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştım ama Emmett bana öyle bakarken bu çok zordu. Genelde bana böyle bakmazdı. Sanki şu anda onu yatak odasına itsem umursamayacakmış gibi.

Bir elini arkamdaki duvara koydu, aniden o kadar yaklaştı ki sabununun kokusunu alabildim. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve ihtiyacı olan tek davet buydu. Ağzı benimkini kapladı, vücudu benimkine baskı yapıyordu.

Neredeyse onu yatak odasına itecektim. Matt hâlâ aGağıdayken bunu çabucak yapabilirdik. Bu fikre bayıldım. Belki iç çamaGırlarımı giymeyi bile unuturdum, böylece daha sonra bulduğunda bir Gey olup olmadığını merak edebilirdi.

Yüzümü buruşturdum ve hızla Emmett'ten uzaklaştım.

"Üzgünüm, yapamam." Ona bakmadan hızla uzaklaştım. Kocamı kızdırmak için en iyi arkadaşlarımdan birini kullanmayı düşünmek yeni bir alçaklıktı. Muhtemelen liseden beri bana karşı hisleri olduğunu bildiğim arkadaşımı.

Emmett'in eline uzandım. Geri çekilmediğinde aslında biraz şaşırdım.

"Keşke o gece seninle ayrılsaydım," diyorum sessizce. Soru sorarcasına başını eğiyor.

"Öpüştüğümüz o gece. Matt'i bırakıp seninle eve gitmeliydim."

"Oh." Kelime bir kahkaha olarak çıkıyor. "Buna bayılırdım. Ve sen bunu yaparken onun yüzünü görmeyi gerçekten çok isterdim."

Ben de gülüyorum. Elimi sıkıyor.

"Los Angeles'a gelmelisin," dedim. "Eşyalarını topla ve gel. Biz..." Takılmak mı? Baştan başlamak mı? Cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

Parmaklarını benimkilere geçiriyor. "Eğer ciddi değilsen böyle söyleme."

Neredeyse, *Savvy'yi gerçekten öldürdüğüm ortaya çıkmadıkça,* diyecektim. Neredeyse şaka yapacaktım ve her zamanki gibi bir pislik gibi davranacaktım.

Onun yerine gülümsüyorum. "Kesinlikle ciddiyim."

Emmett'in gözleri arkamda bir şey yakalıyor ve gülümsemesi kayboluyor. Elimi yavaşça bırakıyor.

Döndüm. Keaton Harper odanın öbür ucundan bana doğru yürüyor- tökezleyerek, gerçekten.

BÖLÜM OTUZ YEDI

LUCY

"Sakin ol, sadece konuşmak istiyorum."

Keaton, bana ve Emmett'e doğru yürümesine tepki vermeme fırsat vermeden önce bu sözleri bana söylüyor. Tamamen sakin olduğumu belirtme isteğimi geri çekiyorum. Bugün Savvy'nin kardeşi tarafından öldürülmemeyi tercih ederim.

Keaton bir sandalye çekip birasını masaya bırakıyor ve birazını masaya döküyor.

Savvy'ye benziyor. Her zaman öyleydi, ama başını kaldırıp bakışlarımla buluştuğunda bir an için nefesim kesiliyor. Aynı mavi gözler, aynı burun, gergin olduklarında dudaklarını bükme şekilleri aynı.

Gözleri berrak ve sabit bir şekilde benimkilere bakıyor. Belli ki çakırkeyif ama tamamen sarhoş değil. Bunu düzeltmeye çalışıyormuş gibi birasından bir yudum alıyor.

"Neden şunu bitirmiyorsun, ben seni eve bırakayım?" Emmett teklif etti. "Ben iyiyim." Başını barın genel yönüne doğru salladı. "Benim bir gezinti."

Sonra sessizleşiyor ve Emmett'le bakışıyoruz.

"Ee, nasılsın?" Sonunda sordum. Belki de bu durumda konuşmayı katil zanlısının başlatması gerekiyordu.

Omuz silkiyor. "İyiyim. Evlendim. Bir çocuğum oldu."

Her iki seçim konusunda da oldukça mutsuz görünüyor, bu yüzden nasıl yanıt vereceğimden emin değilim.

"Seninle Savvy hakkında konuşmak istiyorum." Birasını boşaltıyor, sakalındaki damlaları siliyor ve barmene bir tane daha getirmesini işaret ediyor.

"Tahmin ettim sayılır."

"Sen ve şu podcaster artık kankasınız, değil mi?"

Dün geceden bir sahne, Ben'in kafası kalçalarımın arasında, zihnimde yanıp sönüyor. "O kadar da *samimi bir* kelime olduğunu sanmıyorum."

"O senin tarafında," diyor Keaton.

"Ben her zaman sadece Ben'in tarafındadır."

"Onunla konuştuğumda sana gerçekten sempati duyuyor gibiydi." Omuz silktim. Garson kız onun önüne yeni bir bira koydu.

"Senin yaptığını mı düşünüyor?" diye soruyor.

"Bilmiyorum, neden ona sormuyorsun?"

Uzun bir iç çekişle sandalyesinde geriye doğru yığılır. "Hâlâ tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

"Hey-" diye başlıyor Emmett. "Evet," diyorum.

"Öyleyim."

"Ama eğlenceli bir şekilde," diyor Emmett yardımsever bir şekilde. Ben gülüyorum. Keaton gözlerini deviriyor. "Dinle. Düşünüyordum da."

"Tehlikeli bir eğlence," diyorum.

"Evet- Bekle, ne?" Bana kızmış gibi elini sallıyor. Kız kardeşinin cinayeti hakkında konuşurken benim *Güzel ve Çirkin* esprileri yaptığımı düşünürsek kimse onu suçlayamaz. "Bilmiyordum. Matt hakkında."

"Matt ve Julia hakkında mı?" Aptal rolü yaparak soruyorum. "Duyduğuma göre kimse söylememiş."

Keaton duraklar. Emmett birasından bir yudum alır ve yüzünü buruşturur. "Onun bir pislik olduğunu bilmiyordum."

Emmett homurdanıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Keaton soruyor.

"Hiçbir şey." Emmett içiyor ve yüzünü buruşturuyor.

Keaton ona garip bir bakış atar. "Her neyse. Onun... bilirsin işte. Şiddet yanlısı."

"Evet, *gerçek* bir şok edici," diyorum ciddiyetle. Hem Emmett hem de Keaton donup kalıyor ve sonra bakışıyorlar.

"Bilmiyordum," diye devam ediyor Keaton. "O gece eve döndükten sonra gittiğini de bilmiyordum. Ve Nina'nın orada olduğunu. Ben..." Nefes alıyor ve elini yumruk yapıyor. Geriye yaslanıyorum, ondan biraz uzaklaşıyorum.

Bana, beni rahatsız eden açık ve sempatik bir şekilde bakıyor. Keşke

beni öldürmek üzereymiş gibi bakmaya devam etse.

"O geceyi gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?" diye soruyor sessizce.

"*Her gece bıçağın boğazına nasıl girdiğini düşünüyorum,*" diye fısıldıyor kulağıma. "*Bu benim kendi kişisel ninnim gibi.*"

"Hayır," dedim.

"Lucy'nin yalan söylediğini mi düşündün?" Emmett içten bir merakla sorar. "Tabii ki düşündüm! Hepimiz düşündük."

"Ben yapmadım." Bunu kesin bir dille söylüyor ve belki de ben bir aptalım ama ona inanıyorum.

"Aferin sana Günışığı, ama geri kalanımız şüpheciydi. Ama şimdi..." Başını sallar ve birasından bir yudum alır.

Öne doğru eğilip kollarımı masanın üzerine koyuyorum. Nemli ve biradan yapış yapış olmuş. "Keaton, benden *özür dilemeye mi* çalışıyorsun?"

"Hayır." Elini ağzının üzerinde gezdiriyor. "Siktir, bilmiyorum. Ama ne biliyorum biliyor musun? Hem Matt'i hem de Nina'yı iyi tanırım ve ikisi de o gece dışarıda olduğum için bana bir şey söylemedi. Kimseye bir şey söylemediler. Ve bu doğru değil."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

LUCY

Ben yine büyükannemlerde buluşmak istiyor ve küçük pembe evin önüne geldiğimde verandada beni bekliyor. Arabadan indiğimde bana doğru yürüyor, koyu renk saçlarını gözlerinin önünden alıştırılmış bir şekilde savuruyor. Sanki aynada seksi olma provası yapmış gibi.

"Neden hep buradasın?" Ben soruyorum. "Her zaman burada değilim."

"Beni *ve* büyükannemi becermeyeceksin, değil mi? Bu gerçekten canımı sıkardı."

"Büyükanneni becermeyeceğim. Dürüst olmak gerekirse, Beverly'nin beni rotasyona dahil edebileceğini sanmıyorum. Etrafında bir sürü erkek var." Ses tonu alaycı ve eğilecekmiş gibi göründüğünde ondan uzaklaşıyorum. Büyükannemin bu kötü hayat seçimini bilmemesini tercih ederim.

"Gel hadi." Eve doğru gidiyorum. "Burası Şeytan'ın göt deliği gibi."

Beni eve kadar takip ediyor, podcast ekipmanını çoktan masanın üzerine kurmuş. Büyükannem kanepede oturmuş, telefonunda geziniyor. Kırmızı eteğinin içine eski, solmuş bir tişört giymiş ve büyükannemin benden ne kadar havalı olduğuna bir kez daha hayret ediyorum.

"Burası artık görüşme yerimiz mi oldu?" Sandalyelerden birine oturdum.

"Çok sessiz. Beverly de aldırmıyor." Ona gülümsüyor. Sevişip sevişmediklerini sorduğumda sadece yarı şaka yapıyordum.

Büyükanne telefonundan başını kaldırmadan, "Burada daha rahat olman hoşuna g i d i y o r ," diyor.

Ben irkilmiş görünüyor, sanki bu büyükannenin kendi kendine çıkardığı bir şeymiş gibi.

Sözümü geri alıyorum. Büyükannem Ben Owens ile yatmayacak kadar akıllıdır.

Sağduyunun genetik olmaması çok kötü.

"Bugün Nina ile olan ilişkinizi daha derinlemesine inceleyebileceğimizi umuyordum." Ben yanımdaki koltuğa kaydı.

İçimi çekiyorum, başının yanından geçip pencereden evin arkasındaki boş tarlaya bakıyorum. Uzun otların arasından bir esinti esiyor. Ben omzunun üzerinden bana bakıyor.

Keaton ve Emmett'le olan konuşmamdan ona bahsetmedim. Matt ve Nina'nın hâlâ birlikte olduğunu bilmiyor.

Ben'e Nina hakkında pek çok şey anlatmadım.

"*Elimde bıçak varken bana bağırdı,*" diye fısıldıyor Savvy kulağıma. "*Bıçaklarla yaptığım onca eğlenceli şeyi bilseydi muhtemelen bunu yapmazdı.*"

Bunu bana söylediğinde gülmüştüm. Nina ve Savvy'nin birbirlerinden neden hoşlanmadıklarını bile tam olarak hatırlayamıyorum. Birbirlerinden gerçekten ne kadar nefret ettiklerini benden başka kimsenin bildiğinden bile emin değilim.

"Lucy?" Ben diyor.

Nina Savvy'den hoşlanmadı. Ne olmuş yani? Ben de bir sürü insandan hoşlanmıyorum. Hiç alakalı görünmedi.

Muhtemelen hala konuyla ilgili değil. Ve eğer bunu söylersem, Nina'ya hepsinin bana yaptığını yapmış olurum - sonsuza dek peşini bırakmayacak suçlamalarda bulunmuş olurum. Yalan söylemeliyim ya da Ben'in görüştüğü diğer insanların yaptığı gibi gerçek hakkında nazikçe dans etmeliyim.

Çünkü o yapmış olamaz. Beynim bu senaryonun kafamda şekillenmesine bile izin vermiyor. O kadar çok insanı öldürmeyi hayal ettim ama Nina'nın eline bir nesne verip onu Savvy'nin kafasına indirmesini izleyemiyorum.

"Tatlım?" Büyükannem koluma dokunuyor. O ve Ben etrafımda dolanıyor, bana endişeyle bakıyorlar.

"İstemiyorum," diyorum usulca.

Büyükannemin gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar, gözlerini kısarak bana bakarken kırışıyor. "Neyi istemiyorsun?"

"Nina hakkında konuşmak istemiyorum." "Ama o-" diye

başlar Ben.

"Bana bir gün verebilir misin?" Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Eminim bugün konuşabileceğimiz başka bir şey vardır." Telefonumda bir mesaj beliriyor ve okuyabilmek için ekranı kendime doğru çeviriyorum. Midem ayaklarıma kadar iniyor. "Siktir."

"Ne?" Büyükannem soruyor.

"İnternet benim Eva Knightley olduğumu anladı."

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BÖLÜM 6-"NINA"

Ona ilk ulaştığımda Nina Garcia benimle konuşmakta tereddüt etti.

Nina: Evet, bilmiyorum. Bu konuda garip hissettim.
Ben: Garip mi?
Nina: Evet, biliyorsun... bu dava şimdiden çok dikkat çekti. Herkes biliyor ki Lucy-
Ben: Lucy'yi herkes bilir...?
Nina: Herkes Lucy'nin yaptığını *düşünüyor*. Ama ben Emmett'le konuşuyordum. Emmett'i tanıyorsun, değil mi? Ben, Lucy ve o lisedeyken çok iyi arkadaştık.
Ben: Evet, konuşmuştuk.
Nina: Yapmam gerektiğini düşündü. Sadece kötü hissediyorum çünkü... Savvy'yi gerçekten tanımıyordum bile.
Ben: İkiniz liseye beraber gittiniz. Oldukça küçük bir kasabada.
Nina'yla: Elbette, ama takılmak gibi bir şey yapmadık.
Ben: Tamam. Ama Lucy'yi iyi tanıyordun. Bu podcast Savannah hakkında olduğu kadar onun hakkında da. Matt'i de iyi tanıdığını duydum.
Nina: Yani, biraz, sanırım. Biz arkadaşız.
Ben: Neden en baştan başlamıyoruz? Lucy nasıldı-
Nina: Özür dilerim, bir dakika durabilir miyiz?
Ben: Neden?
Nina: Sadece... Bir dakikaya ihtiyacım var.

Nina röportajlarımızda sık sık gergindi, ki bu alışılmadık bir durum değil. Tanıdığınız birinin cinayeti hakkında konuşmak, öylesine bile olsa, zordur. Bunu biliyorum.

Ancak röportajlarını incelemeye başladığımda bazı tutarsızlıklar buldum. İşte yine Stephanie Gantz.

Ben: Bu yıllık fotoğrafını buldum. Nina ve Savannah'nın mı?
Stephanie: Evet, sanırım üçüncü sınıftaydı? **Ben:** Öğrenci konseyinde birlikte miydiler?
Stephanie: Evet.
Ben: Birbirlerini pek tanımadıklarını duymuştum.
Stephanie: Ben öyle demezdim. Arkadaş değillerdi. Sanırım bir keresinde bir çocuk için kavga etmişlerdi, birinci sınıfta falan? Ugh. Bundan nefret ediyorum ama gençtik. Feminizm henüz devreye girmemişti.
Ben: Tabii. Birbirlerinden hoşlanmadılar yani?
Stephanie: O zamana kadar dramatik bir şey değildi ama hayır, gerçekten değildi.
Ben: O zamana kadar mı?
Stephanie: Birinci sınıfta kesinlikle biraz drama vardı.
Ben: Ne tür bir drama?

Stephanie: Sadece... dediğim gibi, bir çocuk vardı. Sanırım Savvy... Sanırım Nina'ya biraz kötü davrandı. Sonra unutuldu ve Savvy daha sonra hiç öyle olmadı ama bilirsiniz işte. On dört yaşındaydık.

Ben: Lucy, Nina ve Savannah arasında bir geçmiş olduğunu biliyor muydu?

Öyle olmalı. Nina o zamanlar onun en iyi arkadaşıydı.

Ben: Lucy'nin daha sonra Savannah ile bu kadar iyi arkadaş olmasının garip olduğunu düşündün mü?

Stephanie: Hayır, o noktada hepimiz yetişkindik. Eğer çocukluğunuzdaki şeylere kin besleyecekseniz, tüm hayatınızı kızgın geçirirsiniz, anlıyor musunuz?

Ben: Nina'nın bu konuda ne hissettiğini biliyor musun?

Stephanie: Bu konuda sinsi bir şey söylemiş olabilir. **Ben:** Yani Nina çocukluğundan beri kin mi tutuyordu? **Stephanie:** Olabilir.

Olabilir.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

LUCY

Kitaplarımın üçünün de yorumlarının bana katil diyen insanlarla dolup taşması sadece birkaç saat sürüyor. Şimdi, insanların benim kabarık sahte randevu romantik komedim hakkında ne düşündüklerini okumak için aşağı kaydırdığınızda, gördüğünüz ilk şey "*BU, EN İYİ ARKADAŞINI ÖLDÜREN KADIN LUCY CHASE TARAFINDAN YAZILMIŞTIR."*

Yani, bu talihsiz bir durum.

Görüşmeden sonra büyükannemin evinden çıkarken Ben bana endişeli bir bakış atıyor ama şu anda onun duygularıyla uğraşacak enerjim yok. Teknik olarak, bunların hepsi onun hatası.

Birkaç kez onu arabamla biçtiğimi hayal ettim. Bunu yapmadığım için övgüyü hak ettiğimi hissediyorum.

Doğruca Nina'nın evine gidiyorum. Haber vermeden geliyorum, ki bu çok aptalca bir hareket, özellikle de çocukları olduğu için, ama tüm sikişlerimi kaybettim. Artık verecek bir şeyim kalmadı.

Haklı olarak sinirlenmiş bir ifadeyle kapıyı açtı. Beni davet etmesinin karşılığı bu. Nerede yaşadığını bilmeme izin vermemenin gerçek faydaları var.

Üzerinde eşofman var, saçlarını gelişigüzel at kuyruğu yapmış ve ortasından kocaman bir parça sarkıyor. Başını kapının kenarına yaslamış, sanki burada durmak bile çok zormuş gibi.

"Gerçekten boktan bir gün geçirdim Lucy," diyor.

Savvy kafamın içinde kaba bir şekilde, "*Lisede kanka olduğunuzu biliyorum ama yemin ederim o kadın tam bir kendini beğenmiş sürtük,*" diyor. Bunu biraz geri itmiştim. Ona Nina'nın bazen soğuk biri gibi göründüğünü ama aslında çok iyi biri olduğunu söyledim.

"Boktan bir beş yıl geçirdim, o yüzden bana on dakika vermeye ne dersin?" Ben de karşı çıkıyorum.

İç geçiriyor, omzunun üzerinden televizyonda bir animasyon programının oynatıldığı yere bakıyor, çocuklar televizyonun önündeki kanepede oturuyor. Verandaya çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

"Ben'le bir daha röportaj yapmayacağım," dedi. "Birkaç saat önce ona hayır mesajı attım."

"Akıllıca bir seçim."

Bana bakıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Demek istediğim, cinayet zanlısı hilekâr, yalancı fahişe olarak benim yerimi almak üzeresin, bu yüzden bu görüşmeden iyi bir şey çıkmaz."

Sesi soluğu kesiliyor ve tek kelime edemeden kekelemeye başlıyor. "Savvy'yi *benim* öldürdüğümü düşünmüyorsun değil mi?"

Bilmiyorum, ama sadece omuz silkiyorum.

"Matt ve benim aramdaki şey-"

"Umurumda değil."

"Bunu bilerek yapmadım. O hep oradaydı ve eski sevgilimle sürekli kavga ediyorduk."

"Cidden, umurumda değil. O zamanlar umursardım ama şu anda enerjimi toplayamıyorum. Julia'dan duyduklarımızı göz önünde bulundurarak durmanızı tavsiye ederim."

Evin kenarına yaslanıyor, yüzünde yorgunluk ifadesi var. "Bilmiyordum. Matt'le ilişkimiz hiçbir zaman seksten öteye gitmedi, bu yüzden hiç kavga etmedik ya da..." Sertçe yutkunuyor. "Ben bir aptalım."

"Yani, onunla evlendim."

Gözleri benimkilere kayıyor ve sonra hızla uzaklaşıyor. Buna karşılık bir şey söylemek istiyor ama belli ki kendini tutuyor.

Başka neler sakladığını merak ediyorum.

"Colin'le takıldın mı?" diye soruyorum.

"Bu şehirde Colin Dunn'la birlikte olmamış bir kadın var mı? Annen bile onunla yattı."

"Ama Savvy ile çıkarken onunla birlikte miydin?"

"Hayır, Daha önce, ama Biz her ikisi de Biliyorum o Colin ve Savvy özel değildi." Bir kaşını kaldırıyor. "Savvy, Colin'den daha çok etrafta dolaşıyordu.

doğru hatırlıyorum. Podcast'in bunu rahatlıkla atlaması komik."

Savvy verandada belirir, hakarete uğramış gibi sahte bir öfkeyle ağzı açıktır. "*Affedersiniz, benim bir sürtük olduğumu mu ima etmeye çalışıyorsunuz? Sana bu kaltaktan hiç hoşlanmadığımı söylemiştim.*"

"Düğün gecesi neden Matt'i görmeye gittin?" Soruyorum, görmezden geliyorum.

On

u. "Sarhoştum. Aptalcaydı."

Bekliyorum ama detay vermiyor.

Savvy, "*Kocanızla asla yatmam, bilginiz olsun,*" diyor. "*İyi bir arkadaş olduğum için, ama aynı zamanda berbat bir erkek zevkin olduğu için.*"

"Oh, çok konuşuyorsun," diye çıkıştım.

Ve bunu yüksek sesle söylediğimi çok geç fark ettim.

Nina donup kalıyor, yavaşça omzunun üzerinden hayali arkadaşımla konuştuğum yere bakıyor.

"Sen... iyi misin?" diye soruyor tereddütle.

Sifonu çektim. "Ben iyiyim. O gece aptal sarhoş beynin Matt'ten ne istedi?"

"I..." İç çekerek bir elini saçlarının arasından geçirdi. "İkinizin o gece düğünde olduğunuzu biliyordum ve Matt'le yattığımı anlamanız için oraya gidip olay çıkarmaya karar verdim. Seni terk etmekle ilgili büyük laflar ediyordu ve ben de bu konuyu zorlayacaktım. Oraya gittim ve bekledim."

"Oraya vardığında ne oldu?"

"Nerede olduğunu sordum ve bana eve gitmem için bağırmaya başladı. Tek kelime etmeme bile izin vermedi."

"Yani üzgün müydü? Yoksa kızgın mı?"

"Evet. Evinin önünde öylece bekleyerek ne yaptığımı anladığını düşündüm. Özür dilemeye başladım ve oradan ayrıldım."

"O... Bilmiyorum, dağınık mıydı? Kirli miydi?"

Bir adım geri çekilir ve bu konuşmadan kaçmaya hazırlanmak için elini kapı koluna koyar. "Savvy'yi Matt öldürmedi. Onu tanıyorum. Onu o öldürmedi."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Onu o kadar iyi tanıyorsun ki karısını dövdüğünü fark etmedin mi?"

Yüzü sertleşiyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"Neden herkes Matt'i savunmaya bu kadar hevesliyken, tüm kasaba hemen benim katil olduğuma karar verdi?"

"Öncelikle, Matt Savvy'nin kanıyla kaplı değildi. İkincisi, o podcast'te seni savundum."

"Yaptığını biliyorum. Bunun eskiden arkadaş olduğumuz için olduğunu sanıyordum ama sanırım Matt'le yattığın için kendini suçlu hissetmenden kaynaklanıyor. Yakın mıyım?"

"Git kendini becer, Lucy." Evine girdi ve kapıyı çarptı.

KIRKINCI BÖLÜM

LUCY

Paige'in bizi yatakta birlikte keşfetmesinin Ben üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibi görünüyor, çünkü o gece beni tekrar davet etti ve ben de iyi seçimler yapmaya başlayacakmışım gibi davranmayı bıraktım.

Otel odasına girdiğimde etrafıma bakınıp onu aradım. Yalnızdık.

"Paige'in anahtarını geri aldım," diyor mutfağa girerken. Tezgâhın üzerinde duran iki buzlu bardak, içine sıvı dökmesini bekliyor.

"Biliyorsun, bu ona hâlâ birlikte olduğumuzu gösterir."

"Farkındayım. Paige'in benim flört hayatım hakkında bir fikri yok." "Ben, bunun için flört kelimesinin uygun olduğunu sanmıyorum."

Elindeki viski şişesini bardağın üzerine koyarak duraklıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Kitaplarla ilgili her şey yolunda mı? Yani senin kitapların?"

"Ya satışlarda bir artış olacak ya da tüm kariyerimi mahvedecek. Bunu öğrenmek için heyecanlıyım."

Yüzünü buruşturuyor ama özür dilemiyor.

Kendime biraz saygım olsaydı, giderdim. Benim hayatımı ve arkadaşımın cinayetini podcast'ine reklam almak için kullanan bir adamla seks yapmazdım.

Görünüşe göre kendime saygım yok, çünkü oturma odasına doğru yürüyorum ve kanepeye oturuyorum. Masanın üzerinde kâğıtlar ve bir dizüstü bilgisayar var. Kendi adım gözüme çarpıyor ve öne doğru eğilip kâğıdı çeviriyorum.

Anlayabiliyorum. Bir bölümün taslağı. Üzerinde annemin adı var, Nina'nınki de öyle. Ben düzgün, net bir el yazısıyla söylemeyi planladığı birkaç satırı yazmış ve bir tanesi gözüme çarpıyor.

Lucy muhtemelen Savvy'yi öldürmek istememişti ve benim teorime göre yaptığı şeyin şoku, hafızasını tamamen silen bir zihinsel çöküşe neden oldu.

Başımı kaldırdığımda Ben'in başımda dikildiğini ve viski bardağını bana uzattığını görüyorum.

"Benim yaptığımı düşünüyorsun." Bu bir soru değil.

Gözleri benden gazeteye kayıyor. Benim görmemi isteyip istemediğini anlayamıyorum. Ben etraftayken kanıtları temizleme konusunda genelde çok iyidir.

"Bu sadece birkaç olası sondan biri" diyor.

Bardağı ondan alıyorum. Çok ağır. Kafasına vursam ölmezdi ama çok acırdı.

Kağıdı yana kaydırıyorum, böylece arkasındakileri görebiliyorum. Doğruyu söylüyordu - bu sadece olası bir sondu. Matt'in onu öldürdüğüne dair notlar ve net bir çözümün olmadığı bir son yazmış.

Ama sadece benimki detaylı. Diğerlerinde iki ya da üç satır yazılı. Benimki tam bir sayfa.

"Benim yaptığımı düşünüyorsun," diyorum tekrar.

Neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum. Benim tarafımda olduğunu hiç düşünmemiştim. Ya da belki bu bir yalandır.

Masanın karşısındaki sandalyeye oturuyor ve öne doğru eğilerek bardağını yere bırakıyor. "Henüz kesin bir sonuca varmadım."

"Ben-"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum." Duraksıyor. "Sen buraya gelip benimle konuşmayı kabul etmeden önceki ilk sonum buydu."

İçkimden uzun bir yudum alıyorum. İnerken yanıyor. Bardağı çok sert bir şekilde masaya koyuyorum ve bir kısmı podcast geleceğimin üzerine dökülüyor, mükemmel harflerini lekeliyor.

"Ve şimdi fikrini mi değiştirdin?" diye sordum.

Tereddüt ediyor. "Daha önce aklım başımda değildi. Şimdi daha az kararlıyım." Sanırım bu noktada umabileceğim tek şey bu.

"Yine de bana her konuda doğruyu söylemiyorsun," diyor bir kaşını kaldırarak. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

Ona öylece bakıyorum, çünkü haksız değil. Belki de benden şüphe ettiği için onu suçlamıyorum.

"Sadece Matt'le olan evliliğinizle ilgili değil," diyor. "Başka şeyler de var. Röportajın yarın yayınlanacak. Bunu senin yaptığına inanmak istemiyorum,

Lucy, ama hala cevaplamak istemediğin ya da cevaplayamadığın sorularım var."

Başımı eğip içkisinden bir yudum almasını izliyorum. Aramızda uzayıp giden sessizlik, sorularına cevap vermek istemeyişim hakkındaki fikrini kanıtlıyor. Daha az suçlu bir insan onun için bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için acele ederdi.

"Benim yapmış olma ihtimalim olduğunu düşünüyorsan, seni de öldüreceğimden endişelenmiyor musun?"

Gözlerinde bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Pek sayılmaz, hayır."

"*Pek say*ılmaz mı?" İçkimi boşaltıyorum ki bu berbat bir fikir. Şu anda kimsenin sarhoş olmaya ihtiyacı yok. Özellikle de benim. "Bu podcast'in bir parçası değil, değil mi? Herkese nasıl yattığımızı anlatarak mı bitireceksin?"

"Tanrım, hayır, bu beni berbat gösteriyor."

"Oh, *seni* berbat gösteriyor." Gülüyorum, espri yapmadan.

"Ve ben bunu sana yapmazdım," diye samimiyetle ekliyor. Ona inandığımdan hâlâ emin değilim.

Tezgahın üzerinde bir bıçak vardı, limon kestiği yerde. Onu alıp göğsüne sapladığımı hayal ediyorum. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı.

"*Lanet olası* Exorcist *tarzı!*" Savvy neşeyle bağırır.

Köşedeki lamba kafasına biraz zarar verebilecek kadar ağır. Parmaklarımın yanındaki kalem, arkasına biraz kas koyarsam muhtemelen boğazına girebilir.

Ya da bu gece uyurken kafasına bir yastık koyabilirim. "*Bo-ring,*"

Savvy şarkı söylüyor.

"Lucy." Ben öne doğru eğilip bana bakıyor. "Bunu yaparken ne d ü ş ü n ü y o r s u n ?"

Çıtlatıyorum.

"Seni öldürmeyi düşünüyorum," diyorum.

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BÖLÜM 7-"LUCY HAKKINDA GERÇEK"

Lucy Chase ile ilk kez Plumpton lokantasında tanıştım. Onu bekliyordum. Beni gördüğüne şaşırdığı belliydi.

Bunu büyükannesi ayarlamıştı. Evine gitmeyi teklif ettim, Lucy bizimle orada buluşacaktı ama Lokantanın daha iyi olacağını söyledi.

Beverly: Onu evimde pusuya düşürmeyelim. Lokanta halka açık; isterse seni tersleyip arabasına geri dönebilir.

Öyle bir şey yapmadı. Aslında, hemen geldi ve oturdu ve... şey, öyle olduğunu söyleyemem Tam olarak *dostça.* Ama düşmanca değildi, ki ben de bunu bekliyordum.

İlk tanıştığımızda gergindim ve sanırım o da bunu anladı. Gergin olacağımı düşünmemiştim ama lokantaya girdiğinde beklediğim gibi biri değildi.

Çoğunlukla resimlerdekiyle aynı görünüyordu. Yüz hatları şimdi biraz daha keskin ve İnternette dolaşan tüm fotoğrafların gösterdiğinden daha fazla gülümsüyor, ancak onu içeri girdiği anda kolayca tanıdım.

Sanırım beklemediğim şey onun varlığıydı. Uzun boylu ve herkesin ona baktığını biliyormuş gibi bir odaya giriyor. Lokantaya da öyle girdi. Sanki insanların ona bakacağını biliyordu ve umursamıyordu.

İnsanların sürekli ona bakmasını gerçekten umursayıp umursamadığına dair hiçbir fikrim yok. Görünüşüne bakılırsa her zaman baktıklarını tahmin ediyorum, ama şimdi kesinlikle farklı olmalı.

Lucy'nin bu konuda ne düşündüğünü bilmek zor - ya da herhangi bir şey - çünkü o çok, çok temkinli. Sorulara cevap vermesi genellikle birkaç saniye sürüyor, sanki cevabı önce kafasında prova ediyormuş gibi.

Tek bir röportaj bile yapmadı. Savannah'nın ölümünden hemen sonra basınla konuşmadı ve Plumpton'daki insanlar cinayeti onun üzerine yıkmaya başladıktan sonra da kesinlikle onlarla konuşmadı. Son beş yılda pek çok gazetecinin kendisi ve Savannah hakkında bir haber yapmak umuduyla ona ulaştığını ve cevabının her zaman hayır olduğunu biliyorum. Ya da sadece sessizlikti. Ona aylarca defalarca ulaştım ve hiçbir yanıt alamadım.

Fikrini neden değiştirdiğini bilmiyorum. Beverly sadece ondan istediği için olduğunu söylüyor. Ama işte burada. Lucy Chase'in ilk kez anlattığı olaylar.

Ben: Çok şüpheli görünüyorsun.

Lucy: Sanırım yüzüm sana karşı her zaman nasıl hissettiğimi gösteriyor, Ben.

Burada Lucy'nin son derece alaycı olduğunu ve ciddi konularda bile zaman zaman saygısızca davrandığını belirtmek isterim.

Ama az önce söylediği doğru, benden her zaman şüpheleniyor. Herkesten, sanırım, ama en çok benden.

Ben: Plumpton'a döneli ne kadar oldu? Bir haftadır mı?

Lucy: Evet.

Ben: Nasıl oldu?

Lucy: Korkunç.

Ben: Nedenmiş o?

Lucy: Çok sıcak. Ve buradaki herkes arkadaşımı öldürdüğümü düşünüyor. Aslında sanırım artık *herkes* Savvy'yi öldürdüğümü düşünüyor ama burada sokakta insanlar beni tanıyor.

Ben: Bize o günü anlatır mısın? Hatırladığın her şeyi?

Lucy: Evet. Cumartesi günüydü ve erkenden uyandım çünkü Matt'in keyfi yerinde değildi. Etrafta tepinip duruyordu, bir sürü gürültü yapıyordu.

Ben: Neye kızdığını hatırlıyor musun?

Lucy: Hayır. Muhtemelen küçük bir şeydi. Matt hep bir şeylere kızardı.

Ben: Kavga mı ettiniz?

Lucy: Pek sayılmaz, hayır. Matt ve ben o noktada gerçekten hiç anlaşamıyorduk, bu yüzden her zaman düşük seviyeli bir düşmanlık vardı. Ama o gün birbirimize bağırmıyorduk ya da başka bir şey yapmıyorduk.

Her neyse, düğünden önceki gün pek bir şey yapmadım. Sadece t a k ı l d ı m , izledim biraz televizyon izledik, evi biraz temizledik. Sonra saat beş gibi düğün için ayrıldık. Hepsi bu kadar. O geceye dair tüm anılarım bunlar.

Ben: Colin, başlangıçta düğüne geldiğinizi ve y ü r ü d ü ğ ü n ü z ü hatırladığınızı iddia ettiğinizi, ancak daha sonra bunun yanlış olduğunu fark ettiğinizi söyledi.

Lucy: Başkalarının bana anlattığı bilgiler etrafında bir hafıza oluşturdum.

Ben: O zamandan beri tekrar oldu mu?

Lucy: Hayır. Özellikle bu yüzden hatırlamaya çalışmayı bıraktım.

Ben: Durdun mu?

Lucy: Evet. Görünüşe göre kendi hafızama güvenemiyorum.

Ben: Matt ile düğüne gittikten sonra hatırladığınız bir sonraki şey nedir?

Lucy: Yolun kenarında yürüyordum. Kamyondaki adam bana iyi olup olmadığımı sordu.

Ben: Nereye gidiyordun? Biliyor musun?

Lucy: Sanırım Savvy ile arabasında buluşacağımı sanıyordum. Adama baktığımı ve "Neden bahsediyor, Savvy ile arabaya gidiyorum" diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Ben: Üzerinde kan olduğunu fark ettin mi?

Lucy: Kir olduğunu düşündüm. Yere bakıp neden bu kadar kirli olduğumu merak ediyordum.

Ben: Sana Savannah'nın kanı olduğunu söylediklerinde tepkin ne oldu?

Lucy: Histerik oldum. Beni sakinleştirmek zorunda kaldılar.

Ben: O sırada öldüğünü biliyor muydun?

Lucy: Sanırım bana söylemişlerdi, ama yapışmıyordu. Onlara inanmamıştım.

Ben: Kafa travması ya da ...

Lucy: Hiç mantıklı gelmedi. Bana göre, Matt'le evden daha yeni çıkmıştım. Sanki beş dakika önceydi, on iki saat değil.

Ben: Polis hemen seni sorgulamaya mı geldi?

Lucy: Birkaç saat sürdü. Teknik olarak yolda bana sorular sormaya çalıştılar ama hiçbir anlam ifade etmiyordum. Sürekli "S a v v y nerede?" diyordum. S a v v y nerede?" Ki ben her zaman...

Ben: Hep böyle mi düşünürdün?

Lucy: O sırada kafama aldığım darbe nedeniyle nerede olduğumun ya da ne yaptığımın tam olarak farkında değildim. Eğer onu öldürmüş olsaydım, neden nerede olduğunu soracaktım ki? Sormaz mıydım?

"Onu incittim" ya da "Özür dilerim" gibi bir şey söyledim mi? Bilincim tam yerinde olmadığı için mi? Ne yaptığımı gösteren bir şey? Bilmiyorum. Belki de bu sadece kendimi daha iyi hissetmek için söylediğim bir şeydir.

Ben'i: Kendini daha iyi hissetmek, onu öldürmediğine kendini ikna etmek için mi?

Lucy: Evet.

Ben: Emin olmadığın için mi?

Lucy: Kesin olarak bilemem. O geceyi hatırlamıyorum. Savvy'yi sevdiğimi biliyorum ve ona zarar vermeyi hayal bile edemiyorum ama herkes benim yaptığıma o kadar ikna olmuş ki. Şöyle düşünmemek elde değil, ya patladıysam? Ya psikotik bir kriz geçirdiysem? İnsanlar ne zaman psikotik bir kriz geçirdiklerini bilirler mi?

Ben: Bilmiyorum.

Lucy: Retorikti, Ben.

[*kahkahalar*]

Ben: Kolunuzdaki çizikleri ve Savannah'nın tırnaklarının altındaki derinizi nasıl açıklıyorsunuz? Kolundaki çürükler senin parmaklarının şekline uyuyor mu?

Lucy: Hatırlayamıyorum. Hatırlamıyorum.

Ben: İkiniz daha önce hiç şiddetli bir tartışmaya girmiş miydiniz?

Lucy: Tabii ki hayır.

Ben: Ama daha önce şiddetli bir kavgaya karışmıştın. Ross ile. Başka biri var mıydı?

Lucy: Hayır, sadece o. Hâlâ hak ettiğini düşünüyorum.

Ben: Peki ya Savannah? Hiç kavgaya ya da herhangi bir tartışmaya karışıp karışmadığını biliyor musun?

Lucy: Bildiğim kadarıyla hayır. Dürüst olmak gerekirse hayal bile edemiyorum. Savvy gerçekten tatlı, aklı başında bir insandı. Yani, bu podcast'teki pek çok kişiden bunu duydunuz. Herkes onu severdi. Kimseyi incitmezdi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY

Ben onu öldürmem konusunda pek endişeli görünmüyor.

Ya da şaşırdım aslında.

Başını eğiyor, yüzü hiçbir şey belli etmiyor. "Beni öldürmeyi düşünüyorsun." Bu bir sorudan çok az önce söylediklerimin sakin bir tekrarı.

"Bunu her zaman yapıyorum." Neden tüm sırlarımı itiraf edilebilecek en kötü kişiye anlatmaya karar verdim bilmiyorum ama işte buradayız. Benden gerçeği istediğini söylemişti. Bu ona gerçekten verebileceğim bir şey. "Herkesle. Onları öldürmeyi düşünüyorum."

"Gibi..." Yer değiştiriyor, sonra duraklıyor ve bakışlarının kısa bir süreliğine kapının yanındaki, içinde mikrofon olan çantaya kaydığını görüyorum. Bunu kaydedip kaydedemeyeceğini sormak istiyor.

Bilmiyor. Cevabın ne zaman geleceğini bilecek kadar bu işte iyi.

Hayır.

"Müdahaleci düşünceler gibi," diyorum. "Onları durduramıyorum. Bir silah seçiyorum ve

İnsanları öldürdüğümü hayal ediyorum."

"Sen bir silah seç." Yavaşça konuşuyor. "Etrafta ne varsa. Yaratıcı olurum."

Dudakları seğiriyor. Belki eğlenerek, belki de korkarak. Hangisini desteklediğimi bilmiyorum.

"Burada hangi silahı seçtiniz?"

"Önce bardak." Onu gösteriyorum. "Ama bu seni öldürmez. Öyleyse, bıçak." Kendi boğazıma dokunuyorum. "Sonra lamba."

"*Lamba mı*?"

"Kafana vururdum."

"Bence bunu yapmak için yeterli ivmeyi elde edemeyeceğin kadar ağır."

"Her zaman gerçekçi
değilimdir." "Elbette."
"Ve seni bir yastıkla boğmak. Daha sonra. Sen uyurken."
Tarafsız ifadesi bununla kırılır. Yavaş bir nefes alıyor. "Bu gerçekçi,"
diyor, sesi gergin.
"Olmayabilir. Uyanıp benimle savaşabilirsin." Bir
kaşını kaldırdı. "Belki."
"Uyanmanızın ne kadar süreceğine bağlı," diyorum.
"Ve ne kadar güçlü olduğunu." Bana tanımlayamadığım bir bakışla bakıyor, ta ki sandalyesinde hafifçe kayana kadar ve ben onu görene kadar. Tahrik olmuş.
Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Elbisemi yukarı kaldırıp kucağına oturuyorum.
İki elimi de boynuna doladım. "Ya da
seni hemen şimdi boğabilirim."
Bakışlarımla buluşuyor. Nefes alış verişi düzensiz.
Pantolonunun fermuarını açmak için bir elimi boynundan çektim. İç çamaşırımı bir tarafa doğru çekiyorum. Kalçalarımı kaldırıp içime girmesi için indirdiğimde nefesini içine çekiyor.
İki elimi tekrar boynuna doladım, bu sefer daha sıkı sıktım.
Daha yakına eğildim, dudaklarım kulağına değdi. "Paige'in anahtarını geri aldın. Cesedini bulmaları ne kadar sürer sence?"
Boğuk bir ses çıkarıyor. Daha sıkı kavrıyorum, kalçalarımı onunkilere sürtüyorum. "İyi bir son olurdu, sence de öyle değil mi? Podcaster öldürülür
Herkesin aklayacağını düşündüğü kadın tarafından? İnsanlar seni sonsuza dek hatırlayacaktı. Davayı çözen adam, ama katili becerirken öldürüldü."
Ona bakmak için arkama yaslandım. Çenesi geriye eğik, yüzü
kıpkırmızı. "*Daha sıkı, daha sıkı!*" Savvy alkışlıyor.
Ben'in vücudu sarsılır, boğazından boğuk bir ses daha çıkar.
Kıpırdamıyor.
Yavaşça boynunu bıraktım.
Nefes nefese kalıyor. Ağır ağır nefes alırken bakışları birkaç saniye boyunca tavandan ayrılmıyor.
Sonunda bakışlarımla buluştu, yüzü hâlâ kızarmıştı.

Öne doğru eğildim. Konuştuğumda dudaklarım onunkilere değiyor. "Belki bu gece seni öldürürüm."
Gülümsüyor.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

LUCY

Ertesi akşam aşağı indiğimde annem mutfak masasında oturuyor, koltuk değneğini yanındaki duvara dayamış. Güneş arka kapıdan içeri giriyor ama annem ışığı açmamış, bu yüzden mutfak loş, tek aydınlık nokta telefon ekranı. Bakışları dalgın ve telefonundan Ben'in sesi hafifçe çalıyor.

Bana bakıyor ve podcast'i hızlıca durduruyor. Kapıdaki kancadan çantamı alıyorum.

"Her gece nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Bilmek istemezsin."

Dudaklarını birbirine bastırır ve bir an için bunu düşünür. Başını sallıyor.

"Gerçekten bana söylemeden üç kitap mı yayınladın?" diye soruyor.

"Sır saklamakta hiçbir zaman iyi olmadın."

Yüksek sesle, kısa bir kahkaha attı. Sanırım bu aynı fikirde olmadığı anlamına geliyor. "Zaten onları sevmezdin," diyorum.

"Neden olmasın?"

"Sen edebi bir züppesin. Onlar edebi değil."

Burnunu çekiyor. "Artık neredeyse hiç okumuyorum, ama zaman ayırdığımda iyi edebiyatı tercih ediyorum. Bunda yanlış bir şey yok."

"Ben var demedim." Yine de söylemek istedim. Bunu biliyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı.

"Nina'yla ilgili bölümü dinledin mi?" diye soruyor. "Evet."

"O zavallı kadına bunu yapamazsın." Sesi biraz çatlıyor.

"Ona hiçbir şey yapmıyorum. Ben podcast'e ne koyacağım konusunda bana danışmıyor." Yalan ama Nina konusunda bana danışmadığı doğru.

"Onun yaptığını ima ediyor."

"Birçok insanın bunu yaptığını ima etti. Bu çok sorumsuzca. Nina özel biri değil."

"Matt bunu hak etti." Sesi sertti ve aslında biraz duygulandım. Umursadığını fark etmemiştim. "Baban ve ben... belki biz de hak ettik. Ve Colin bunu umursamayacak kadar aptal."

"Anlaştık."

"Ama Nina tüm hayatının sergilenmesini hak etmiyor. Savvy'den hoşlanmadıysa ne olmuş? O podcast'te bahsettikleri kızın gerçek kadınla çok az benzerliği var. Aslında pek de iyi biri değildi."

Buna bir şey demiyorum, çünkü bu doğru. Savvy çoğu zaman nazikti, ama çoğu zaman değildi. Özellikle de lisedeyken.

"Nina'nın iki çocuğu var. Bana tam bir pislik gibi görünen eski kocasından çok daha iyi bir erkek arkadaşı var. Bunu hak etmiyor."

"Peki *ya ben*?"

Bakışları benimkine kayıyor. Buna cevap vermesine gerek yok.

"Ben'in podcast'inde aptalca şeyler söylemesini engelleyemem," diyorum. "Ama bir ya da iki bölüm bekle. Muhtemelen her şeyi benim yaptığımı düşündüğünü söyleyerek bitirecek."

Kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Onu nasıl öldürdüğümle ilgili teorisini özetleyen bir son yazmış. Bu sadece biraz... Bilmiyorum. Her açıdan araştırıyor. Ya da sadece reklamcılardan alabileceği her kuruş parayı almaya çalışıyor."

"Ama yine de Nina'yı mı suçluyor?" Öfkeli görünüyor. "Seni üzen kısmın bu olması hoşuma gidiyor," diyorum kuru bir sesle.

"Ah Lucy, beni rahat bırak," diye tersliyor. Göz kırpıyorum. "Elinde somut bir kanıt var mı?"

Bu ihtimali düşünürken göğsüm sıkışıyor. Bilseydi bana söyler miydi? Bundan şüpheliyim. "Bilmiyorum... Hiçbir fikrim yok. Nasıl söyleyebileceğini anlamıyorum."

Nefesini dışarı üflüyor. "Tamam. Güzel. Önemli olan tek şey bu. Yeni bir şey bulmadığı sürece seni suçlayamazlar."

Benim yaptığıma neden bu kadar ikna olduğunu sormak için ağzımı açtım. Yıllardır sormamıştım ve sorduğumda da acı acı bağırmıştım, o yüzden belki de sayılmaz. Aslında o zaman bir cevap beklemiyordum.

Ağzımı kapatıyorum. Şimdi de istemiyorum. Benim hakkımda kötü bir fikri mi var yoksa gerçekten bir şeyler mi biliyor bilmek istemiyorum. Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor.

Döndüm ve hızla evden çıktım.

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

BÖLÜM 7-"LUCY HAKKINDA GERÇEK"

Ben: Matt ve Bayan Harper, Savannah'nın ölümünden hemen sonra babanızın size karşı son derece korumacı olduğundan bahsetti. Yanında olmadan insanların seninle konuşmasına izin vermezmiş. Bu doğru mu?

Lucy: Evet. İstesem bile odadan çıkmazdı.

Ben: Neden biliyor musun?

Lucy: Evet. Savvy'yi benim öldürdüğümü düşündü. Sanırım beni korumaya çalışıyordu.

Ben: Bunu doğrudan mı söyledi? Savvy'yi senin öldürdüğünü mü düşündü?

Lucy: *Tam olarak* değil ama benim yaptığımı düşündüğü belliydi. Dedi ki... Doğru anlamaya çalışayım. "Ne olduğunu bilmeme gerek yok, sadece senin tarafında olduğumu bilmeni istiyorum." dedi. Ve dedi ki, "Eğer aniden bir şey hatırlarsan, benimle konuşana kadar kimseye bir şey söyleme."

Ben: Buna tepkiniz ne oldu?

Lucy: Kafam karışmıştı ve dürüst olmak gerekirse yıkılmıştım. Neden benim birini öldürebileceğimi düşündüğünü anlamıyordum, hele ki Savvy'yi. Bir yandan ilk tepkisinin beni korumak olması güzeldi ama diğer yandan tepkisi neden inançsızlık değildi? Neden bana hemen şöyle demedi: "Bunu asla yapamayacağını biliyorum. Bunu yapamayacağını biliyorum." Ailemden hiçbiri bana bunu söylemedi.

Ben: Ivy'nin Savannah'nın ölümünden birkaç gün sonra annenin olanları biliyormuş gibi davrandığını söylediğinin farkındasın değil mi? Annenin bunu düzelteceğini söylediğini söyledi.

Lucy: Röportajını dinleyene kadar bunun farkında değildim.

Ben: Yani, bunu neden söylediğini bilmiyor musun? **Lucy:** Bir şey biliyorsa bile benimle paylaşmadı. **Ben:** Peki ya Matt? Sen eve geldikten sonra nasıl davrandı?

Lucy: Benden korkuyormuş gibi davrandı. Ailemin evine gitmemi istedi.

Ben: Detaylandırabilir misin? Nasıl korkmuş gibi davrandı?

Lucy: Bana yaklaşmak istemedi. Kapının yanında durduğunu hatırlıyorum, gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. Gerçekten korkmuş görünüyordu.

Ben: Yani hem kocanız hem de aileniz hemen Savannah'yı öldürdüğünüzü mü düşündüler?

Lucy: Bunu doğrudan söylemediler ama evet.

Ben: Bu sana ne yaptı? Duygusal olarak yani.

Lucy: Kesinlikle yardımcı olmadı.

Ben: Bunu biraz daha açabilir misiniz?

Lucy: Ne söylememi istiyorsun, Ben? Bok gibi hissettim.

Ben: Hafızanı etkilediğini düşünüyor musun?

Lucy: Ne demek istiyorsun?

Ben: Colin seninle konuşmaya gittiğinde, sen sahte hafızayı yarattıktan ve o da düzelttikten sonra kendini kapattığını söyledi. Ondan sonra hatırlamaya çalışmayı bıraktığını söyledi.

Lucy: Ben durmadım-

Ben: Hiç hafıza geri getirme terapisi yaptınız mı?

Lucy: Hayır. Bu yöntemler tartışmalı ve yanlış anılara yol açabilirler. Ben zaten bunları yaratıyordum. Daha fazlasını istemedim.

Ben: Olaydan hemen sonra neler olduğunu hatırlamaya çalışmak için aktif olarak bir şey yaptınız mı?

Cinayet mi?

Lucy: Ne gibi? Terapi görüyorum. Terapistimle Savvy hakkında çok konuştuk. Eğer hatırlayacak olsaydım, bir şeylerin ortaya çıkacağını düşünürdüm.

Ben: Sence kısmen hatırlamak *istemediğin* için hatırlayamıyor olabilir misin?

Hatırladın mı?

Lucy: Hayır, sanırım kafa travması.

Ben: Ama kafa travmasından önceki tüm saatler. Hem ailenizin hem de kocanızın bunu sizin yaptığınıza hemen karar vermelerinin yarattığı travma nedeniyle hatırlayamıyor olmanız mümkün mü?

Lucy: Siktir, bilmiyorum. Bir terapiste sor.

Ben: Söyledim. Evet, mümkün olduğunu söyledi.

Lucy: İşte bu kadar. Hiçbir şey için teşekkürler, Matt. Anneme ve babama da.

Ben: Bilmek istiyor musun?

Lucy: Savvy'yi öldürseydim? Tabii ki bilmek istiyorum.

Ben: Emin misin?

Lucy: Evet!

Ben: O gün Savannah'yı gördüğünüz yerlerden herhangi birini ziyaret ettiniz mi? Eski evinizi? Düğün mekanını? Sen ve ben cesedinin Byrd Malikanesi yakınlarında bulunduğu yere gittik ve bu senin için çok travmatikti.

Lucy: Hayır, görmedim. Eski evime hiç girmedim, gerçi eminim şimdi farklı görünüyordur. Düğün mekanı da öyle. Her düğün için değiştiriyorlar.

Ben: Yine de... hafızanı tazelemek için gitmen gerekmez miydi?

Lucy:

Evet

.

Ben: Evet mi?

Lucy: Açıkçası gitmeliydim. Neden gitmediğimi bilmiyorum.

Ben: Neden onun bulunduğu ormana gittiniz?

Lucy: Annem yaptı.

Ben: Ama başka hiçbir yerde?

Lucy: Düğün mekanına gitmekten bahsetmiştik ama... hayır. Sanırım ben de o zaman aynı şeyi söylemiştim. Yeni bir düğün için farklı bir şekilde ayarlanmış olurdu.

Ben: Hatırlamaya çalışmayı bıraktığınızı söylemek doğru olur mu? Aslında o gece ne olduğunu hatırlamaya hiç çalışmadığınızı mı?

Lucy: Hayır, *asla* doğru değil. İlk birkaç gün gerçekten çok uğraştım.

Ben: Ama ondan sonra?

Lucy: Sanırım denemeyi bıraktım, evet. Ama bilmek istemediğim için değil! Çünkü düşünmezsem sonunda aklıma geleceğini düşündüğüm şeylerden biri olduğunu sanıyordum. Hatırlayamadığında yapman gereken şey bu, değil mi?

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

"Lanet mikrofonunu al ve benimle dışarıda buluş."

"Oh, merhaba Lucy, sesini duymak ne güzel," diyor Ben diğer hattan.

Yatak odamın kapısını arkamdan kapatırken telefonu diğer kulağıma götürüyorum. "Sadece al. On dakika içinde orada olacağım."

"Tamam. Neden?"

"Lanet olası düğün mekanına gidiyoruz."

★ ★ ★

Ben beni otelinin önünde karşıladı ve Byrd Malikânesi'ne doğru yola çıktık. Etkinlik merkezine giden dolambaçlı toprak yolda bizi yavaşça götürüyorum. Büyük, yaşlı ağaçlar gölge sağlıyor ve tarihi ev ileride beliriyor, arkasında büyük beyaz bir çadır kurulmuş. Ne tür mazoşistlerin Ağustos ayında açık havada düğün yaptıklarını hayal bile edemiyorum.

Arabayı park ettiğimde ve arabadan indiğimizde, beyaz takım elbiseli bir kadın evden dışarı fırlıyor.

"Hepinize merhaba!" diyor. "Siz benim beş otuzum musunuz?" "Hayır," dedim.

Gülümsemesi duraksıyor, ama sonra Ben'i fark ediyor. "Ben! Seni tekrar görmek ne güzel!"

"Merhaba, Trudy." Çantasını omzunda sallıyor, bir elinde taşınabilir mikrofonunu tutuyor. Işık yanıyor; kayıt yapıyor. "Habersiz geldiğim için özür dilerim."

"Oh, sorun değil. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lucy ile biraz dolaşmamızın sakıncası var mı? Hafızasını canlandıran bir şey olup olmadığını görmek istiyoruz."

İsmimi duyunca irkildi. "Oh. Şey... tabii, eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız."

"Bunu son yaptığımızda bayılmıştım ama bu sefer dik durmak için elimden geleni yapacağım." Küstah görünmeye çalışıyorum ama sesim gerçekten biraz titriyor.

Trudy'nin fark ettiğini sanmıyorum çünkü bana kaşlarını çatmakla yetindi. "Byrd Malikanesi'ni kendi sorumluluğunuzda gezebilirsiniz."

"Teşekkürler, Trudy," diyor Ben. Kadın arkasını dönüp binaya doğru yürürken omzunun üzerinden onaylamayan bir bakış fırlatır.

O gittikten sonra bana "Bugün buraya neden gelmek istediğini söylemek ister misin?" diye soruyor.

"Çünkü belki de haklısın. Zaten çılgınca şişirilmiş egona katkıda bulunduğum için çok üzgünüm ama evet. Hatırlamaya çalışmadığım konusunda haklısın. İşte buradayız."

"Sanırım egom orta büyüklükte."

"Ben, odaklan. İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz."

Gözlerini deviriyor. "Pekala. Ne yapmalıyız-" Bir kamyon gümbür gümbür yola çıkıp otoparkın diğer tarafında durunca durur. Matt dışarı atlar.

"Bu arada Matt'i ben davet ettim." Ona el sallıyorum.

"Ne oluyor Lucy?" diye sesleniyor bize doğru yürürken. "Podcaster denyosunun geleceğini bana söylememiştin."

Ben mikrofonu kaldırarak, "Podcaster douche kayıt yapıyor bu arada," diyor.

"Tabii ki öylesin." Matt yanımda duruyor, parmakları koluma değiyor. Uzaklaşıyorum.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bana da geleceğini söylemedi," diyor Ben.

Matt'i daha iyi hissettirecek gibi görünmüyor.

"O gece ne yaptığımızı anlatmak için orada olan birine ihtiyacım var," diyorum. "Aksi takdirde amaçsızca dolaşıp duracağız."

"Lucy, emin misin..." Matt usulca söze başlar ama mikrofona bakarak sözünü keser. Elini saçlarında gezdirerek iç geçirir. "Peki, her neyse. Ben sana yol gösteririm."

"Teşekkür ederim," diyorum içtenlikle.

"Teşekkür ederim," diyor Ben, boştaki eliyle onu tersleyerek.

Matt jeste karşılık verir ve sonra dönüp kamyonetini işaret eder. "Şuraya park ettim. Colin'in dediği gibi, buraya o ve Savvy'den önce geldik ve park yerinde bir çiftle konuştuk, ama o ve Savvy'yle değil. Nelson'lar."

"Ne hakkında konuştunuz?" Ben soruyor. "Hatırlıyor musun?"

"Sadece o zaman polise söylediğim için. Sadece havadan sudan konuştuk, Mayıs ayı için havanın ne kadar sıcak olduğundan. Kısa bir sohbetti ve sonra hepimiz o tarafa gittik." İşaret ediyor. "Kapalı alanda bir resepsiyondu." Evin etrafında yürüyor, biz de onu yan kapılara ve odanın içine kadar takip ediyoruz.

Boş, sandalyeler bir köşeye yığılmış. Odanın arka tarafında bir bar var ve ben barda yürürken sandaletlerim ahşap zemine vuruyor.

"Tanıdık geliyor mu?" Ben soruyor.

"Çünkü o geceden önce burada başka düğünlere de katılmıştım." Matt'e döndüm. "Nasıl kurulduğunu hatırlıyor musun?"

"Düğün gibi mi? Bilmiyorum." Odanın diğer tarafını, barın karşısını işaret ediyor. "DJ şuradaydı. Masaların yanlara kurulduğuna eminim. Yuvarlak olanlar mı? Biz oturuyorduk..." Bir daire çiziyor, sonra barın olduğu yönü işaret ediyor. "Oh! Barın yakınındaydık. Hatırlıyorum, çünkü Colin bu konuda bir şeyler söylemişti. 'Güzel, kolay erişim' gibi bir şey."

"Güzel! Barın hemen yanında. Evdeki en iyi koltuk."

Donup kaldım. Colin'in buruşuk takım elbisesiyle önümde durduğunu ve sırıtarak barı işaret ettiğini görebiliyorum. Elinde zaten bir kadeh şarap olan Savvy, parmak uçlarında yükseliyor ve onun yanağını öpüyor.

O pembe elbisenin içinde çok güzel görünüyor. İnce askıları tüm dövmelerini ortaya çıkarıyor ve yürürken dizlerinin etrafında sallanıyor. O elbisenin kan ve kirle kaplı olmadığı zaman nasıl göründüğünü unutmuşum.

Olay yeri fotoğrafları gözümün önünden geçiyor. Pembe elbisesi bacaklarına dolanmış, kir içinde. Ve sonra olay yeri değil, tam önümde. Ona bakıyorum.

Ama, hayır, bu doğru olamaz, çünkü gündüz vakti. Savvy'nin gün ışığında öldüğünü hiç görmedim.

Sanmıyorum.

"Lucy." Sırtıma bir el dokundu ve başımı kaldırıp Matt'i gördüm, kaşları endişeyle çatılmıştı. Karşımda duran Ben, beni tekrar bayılırken yakalamaya hazır görünüyor.

Gözlerimi kırpıştırarak ikisinden de uzaklaşıyorum. "Başka ne var? Çoğunlukla burada mı kaldık?"

Matt özür dileyerek, "Üzgünüm ama resepsiyonun büyük bir kısmı bulanık," diyor. "Ve o gün seninle pek anlaşamıyorduk, bu yüzden gecenin büyük bölümünde birlikte değildik. Savvy benden hoşlanmadı ve başka türlü davranmadı. Sanırım onu suçlayamam."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ama bakışları odanın diğer ucunda.

"Sen ve Savvy o gece çoğunlukla birlikte kaldınız. Gerçi her zaman değil. Bir ara etrafa bakındım ve Savvy masada sensizdi, yarım saat sonra tekrar bakındım ve seni hala bulamadım."

"Polise bunu söylediğini hatırlıyorum." Ben'e bakıyorum. "Nerede olduğumu doğrulayacak hiç misafir bulamadınız mı?"

"Hayır. Kimse sizi alışılmışın dışında bir yerde gördüğünü hatırlamıyor." Odanın diğer tarafını işaret ediyor. "Tuvaletler şu tarafta, değil mi? Oraya doğru yürüyelim."

Onu odanın diğer ucuna kadar takip ederken kalbim çılgınca çarpıyor. Yavaşça nefes alıyorum. Gergin olmak için bir neden yok. Boş bir düğün salonunda yürüyorum.

Savvy koridorda, pembe elbisesini giymiş, elinde kanlı bir bıçak tutuyor. Sırıtıyor ve yanından geçmekte olan Matt'in yüzüne tutuyor.

"*Her zaman etrafta ne varsa onu kullanıyorsunuz*" diyor. "*Bir izci gibi hazırlıklı olun! Kendi cinayet silahınızı getirin!*"

Başımı sallıyorum, görüntünün gitmesini istiyorum. Bir köşeyi dönüyoruz.

Duruyorum. Soluma bakıyorum.

Dışarıya açılan bir kapı var, güneş ışığı küçük kare pencereden sanki bizi oraya çağırıyormuş gibi parlıyor.

"Sanırım o tarafa gittim," diyorum.

"Dışarıda mı?" Ben soruyor. "Neden? Dışarıdan nefret edersin."

Ona doğru yürürken neredeyse gülecektim. "Biliyorum. Ama sanırım ben yaptım."

Kapıyı iterek açıyorum, parlak güneş ışığında gözlerimi kısıyorum. Binanın bu tarafında pek bir şey yok. Sadece binanın diğer ucunda bir çöp konteyneri ve tuğlaya dayanmış kırık bir gölgelik kalıntısı gibi görünen bir şey.

"Emin misin?" Matt, Ben'le birlikte kapı aralığında durur. "İnsanların sigara içtiği açık alan diğer tarafta."

Bir adım daha atıyorum. Küçük bir oyuk var, şu anda neredeyse boş birkaç boya kutusuyla dolu.

Tuğlayı aniden sırtımda hissedebiliyorum. Dudaklarım dudaklarıma değerken taze boya kokusunu alabiliyorum. Elbisemin askılarından biri aşağı kaymış ve göğsümde bir el var. Onu tekrar öpüyorum. Bu bir erkek. Dudaklarını benimkilere nasıl yapıştırdığını hâlâ hissedebiliyorum.

"Lucy," diyor Ben.

"*Lucy,*" dedi Savvy sert bir sesle.

Sarsıldım. Elini hareket ettirdiğinde göğsümdeki havayı hatırlıyorum. O bana öfke dolu bir ifadeyle bakarken ben kayışımı geri çekmiştim. Kızmış mıydı?

Adamı görmeye çalışıyorum. Ama göremiyorum. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum. Kalçaları benimkilere sürtünüyor. Ama yüzünü görmeye çalıştığımda sadece boş bir beyaz boşluk var.

Savvy, "*Gidelim,*" diye bağırdı ve topuğunun üzerinde döndü.

Ve sonra hiçbir şey yok. Adam her kimse ona veda edip etmediğimi bilmiyorum. Onu hemen takip edip etmediğimi bilmiyorum. Belki de kalıp gizemli adamla seks yaptım. Kalçalarını benimkilere sürttüğüne göre, o tarafa doğru gidiyor olabilirdik.

Matt'e bakıyorum.

"Ne?" diyor. "Neden burada olduğunu hatırlıyor musun?"

Kesin olan bir şey var. Adam Matt değildi.

Ve her kimse, kimseye söyleme zahmetine girmemiş.

"Hayır," dedim. "Hatırlamıyorum."

Matt kaşını kaldırdı.

Yalan söylediğimi

biliyor.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Ben'i oteline geri götürüyorum ve neden kalamayacağıma dair bir bahane uyduruyorum. Geçen hafta neredeyse her gece yatıya kaldım ama çok yorgun olduğumu ve ailemin evine döneceğimi söylediğimde itiraz etmedi. Zaten muhtemelen her şeyi bir bölüm haline getirmek istiyordur. Bugünkü olaylardan oldukça heyecanlanmış görünüyordu.

Şehri geçip eski evime gidiyorum. Matt'in evine. Ben kaldırıma yanaşır yanaşmaz kapıyı açıyor ve sanki beni bekliyormuş gibi verandaya çıkıyor.

Lanet olsun. Bu kadar tahmin edilebilir olmaktan nefret ediyorum.

Patikadan yukarı yürüyorum. Matt sanki beni karşılıyormuş gibi kollarını eve doğru uzatıyor. Panjurlar bugün açıktı, içerideki ışık sıcak ve davetkârdı.

"İyi zamanlama," diyor. "Ben de tam akşam yemeği sipariş etmek üzereydim."

★ ★ ★

Küçük bir parçam Matt'in Julia'nın bölümü yayınlandıktan sonra yeni bir sayfa açıp bu hafta içmeyi bırakmış olabileceğini düşündü ama içeri adımımı atar atmaz dolu bar arabasını gördüm. Hâlâ oturma odasının aynı tarafında, büyük deniz mavisi kanepenin sağında.

Aldığım deniz mavisi kanepenin aynısı. Benim aldığım bar arabasının aynısı.

Durup sağa sola bakıyorum. Birkaç yeni sanat eseri var - ya çiçeklerden ya da özellikle umursamadığım mavi ve sarı boyalardan oluşan rastgele lekelerden oluşan bazı soyut sanat eserleri var - ama her şey çoğunlukla aynı. Güzel koyu renkli parke zeminler, yüksek tavanlar, sağımda ortasında kocaman bir ada olan şık beyaz bir mutfak. Ben her zaman

o devasa mutfak adalarının gelmiş geçmiş en iyi şey olduğunu düşünmüştüm ve haklı olduğum ortaya çıktı.

Ama her şeyin tıpatıp aynı görünmesi çok tuhaf. Matt'in yeniden evlendiğini bilmeseydim, içeri girerken bunu tahmin edemezdim. Julia evde pek bir iz bırakmamış. Hatta belki onda bile.

Matt'in yanında içmemem gerektiğini bildiğim halde, "Bir içkiye ihtiyacım var," diyorum. Matt'i ayık kalmaya teşvik etmeliydim. İçki sorunu olduğunu bildiğiniz biri için yapılacak en olgun ve sorumlu şey bu olurdu.

"Sert bir içki," diye devam
ediyorum. Gülüyor. "Ben
de."

Burada kimse olgun ve sorumluluk sahibi değil.

Ne istediğimi sormuyor; sadece votka ve kızılcık alıyor, çünkü zor bir gün geçirdiğimde neyi sevdiğimi biliyor.

O içkileri hazırlarken ben kanepede (benim kanepem) oturuyorum.

"Sonunda geldiğine sevindim," diyor bardağı sallarken. Kendine bir martini yapıyor.

"Neden her şey aynı?"

Sıvıyı bardağına süzüyor. "Ne demek istiyorsun?" "Julia
yeniden dekore etmek istemedi mi?"

"Neden yapsın ki? Harika bir zevkin
var." "Ah."

Elinde iki bardakla oturma odasına doğru yürüyor ve birini bana uzatıyor. "*Ah* ne demek?" Yanıma oturdu.

İçkimden bir yudum alıp sehpanın üzerine koyuyorum. "Demek ki yeniden dekore etmesine *izin vermediğini* yeni fark ettim."

"Ben olsam öyle demezdim. Her şeyin bu şekilde olmasından hoşlandığımı söyledim ve o da bundan rahatsız olmuş gibi görünmedi."

Bu görünüyor Hiç hoş değil, ama I Yapma. Biliyorum
Julia. Belki de. o dekorasyondan nefret eder. Belki de gerçekten harika bir zevkim olduğunu düşünüyordu.

"Bana söyleyecek misin?" diye sorar.

Neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi kaşlarımı kaldırıyorum. Ben
biliyorum. "Dışarıdayken hatırladığın şey." Bardağını
kahve masasında. Oldukça büyük martininin yarısını çoktan bitirdi.

Şöminenin üzerindeki fotoğrafa bakıyorum. Julia ve Matt'in düğün gününden, Julia kolsuz denizkızı tarzı bir gelinlik giymiş ve omuzları pilates dersinde mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş gibi görünüyor. Bizim düğün fotoğrafımız da bir zamanlar orada asılıydı.

Sanırım çerçeve bile aynı. Sadece eskisini çıkarıp yenisini takmışlar.

Tanrım, bu çok garip.

"Dışarıda birini öpüyordum," diyorum.

Dikkatimi tekrar Matt'e veriyorum. Sinirlendiğinde her zaman yaptığı gibi çenesi seğiriyor. Ağzı sert bir çizgi halinde.

"Beni rahat bırak,"

diyorum. "Ben bir şey

demedim!"

"Kızgın yüzünü biliyorum. Ve kızgın bir surat takınmaya hakkın yok. O gece Nina'yı beceriyordun."

Nefesini dışarı üflüyor. "O gece değil, ama haklısın. Yargılayacak yerim yok."

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

"Daha dürüst olmaya çalışıyorum," diyor bakışını fark ederek. "Sana karşı. Her konuda. İyi bir evliliğim varmış gibi davranırsam, sihirli bir şekilde bir evliliğim olacağını düşündüm. Sana karşı her zaman daha dürüst olmalıydım. İlk ben yapmamış olsaydım asla aldatacağını sanmıyorum."

Aslında bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Kyle ile kesinlikle Matt'e "siktir git" demek için yattım ama bunu yapmaya devam ettim çünkü bundan heyecan duyuyordum.

Bunu ona söylememeye karar verdim.

"Kimdi o?" Matt soruyor. "Beni kızdıracak mı?"

"Seni kızdırmayan ne?" Ben durduramadan ağzımdan kaçıyor. Eskiden onu kışkırtmayı severdim.

Ama o sadece biraz üzgün bir şekilde gülümsüyor.

"Bu iyi bir nokta." Tanrım. İçkime uzandım ve uzun

bir yudum aldım.

"Bilmiyorum," diyorum tekrar yerine koyarken. "Orada olduğumu ve onu öptüğümü hatırlıyorum ama yüzünü göremiyorum. Ama Savvy'nin bizi böldüğünü hatırlıyorum ve biraz kızgın görünüyordu."

Matt'in kaşları havaya kalktı. "Kızgın mı?"

"Evet. Kızgın görünüyordu ve sanırım ondan sonra ayrılmış olmalıyız çünkü '*Hadi gidelim'* dedi."

Matt, "Colin olmalı," dedi.

"Hayır, mümkün değil," diye itiraz ediyorum. "Colin'den gerçekten hoşlanmıyordum bile ve Savvy'nin erkek arkadaşıyla asla öpüşmezdim."

"Gerçekten erkek arkadaşı değildi. Başka insanlarla görüşüyorlardı."

"Yine de, bunu yapabileceğimi sanmıyorum..." Düşüncelere daldım. Yüzümü buruşturup başımı sallıyorum. "O gece *annemle* yattı. Benimle öpüştükten sonra içeri girip anneme asılmaya başladığını mı söylüyorsun?"

"Neden olmasın? Birbirinize benziyorsunuz." Yüzümdeki ifadeye gülüyor. "Kathleen'in annen olduğunu bile bilmeme ihtimali çok yüksek. Adam taş torbası kadar aptal."

"Doğru." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sadece göremiyorum. Sarhoş olsam bile. Başka biri olmalı."

Elini dizime koymak için eteğimi yukarı doğru iterek uzanıyor. "Önemli değil," diyor nazikçe.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Tabii ki önemli! Yıllardır hatırladığım ilk önemli şey bu."

"Bu onu geri getirmeyecek. Hiçbir şey onu geri getirmeyecek." Elini geri koydu ve dizimi sıktı. "Tüm bu podcast olayının senin için zor olduğunu biliyorum ama neredeyse bitti. Ve o adamın ne dediği önemli değil. Ben seni, beni, Colin'i, Nina'yı ya da her kimi suçlarsa suçlasın. O polis değil."

"Onun ne dediği önemli değil ama benim için onu kimin öldürdüğü önemli. Ben mi, sen mi, Colin mi, Nina mı yoksa annem mi öldürdü bilmek istiyorum."

"*Annen* mi?"

"O gece dışarıdaydı! Bu olabilir! Mazereti Savvy'nin erkek arkadaşı."

Bana hem eğlenen hem de biraz acıyan bir bakış atıyor. İçkimden bir yudum daha alıyorum ve elinin dizimden kalçama doğru hareket ettiği gerçeğiyle ilgili bir şey yapıp yapmamam gerektiğini düşünüyorum.

Şöminenin üzerindeki düğün fotoğrafına bakıyorum. Gözlerimi kısarsam, bu bizim düğün fotoğrafımız olabilir. Gözlerimi kısarsam, bütün bu ev yine benim olur. Bu

Tüm hayatım yeniden benim oldu. Nabzım hızlanmaya başladı. Boğazımda hastalıklı bir his yükseliyor.

Matt öne doğru eğilip beni öpüyor, ben de kalbimin çılgınca atmasına rağmen onu öpüyorum. Hayalarına diz çökmek istiyorum, ama kendimi bir an için buna kendimi kaptırmaya zorluyorum. Bu evde, Savvy'nin öldüğü gece hissettiğim her şeyi hissederek yeniden yirmi dört yaşında olmam gerekiyor. Artık bunu kendimden uzaklaştırmak istemiyorum. O berbat yirmi dört yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu tekrar hatırlayabilirsem, belki her şeyi hatırlayabilirim.

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. Matt'le seks yaptığımızda hep çelişkili hissettiğimi hatırlıyorum. Çünkü bir yandan onu öldürmek istiyordum.

Öte yandan, her zaman gerçekten harika seks yaptık.

Dudaklarını boynuma bastırmak için geri çekiliyor. "Burada benimle kal," diye mırıldanıyor tenime karşı. "L.A.'e geri dönme."

Hiçbir şey söylemiyorum ve belki de sessizliğimi düşündüğüm anlamına alıyor, çünkü geri çekilip bana ciddi bir şekilde bakıyor. İçimde rahatsız edici bir his beliriyor.

"Ya da başka bir yere gidebiliriz. Baştan başlarız. Sadece ikimiz." Saçlarımı geriye itiyor ve elini yanağıma bırakıyor. "Seni özledim. Bize ne oldu?"

"Ne oldu sana? Lucy, sana ne oldu?"

Hatıra bana o kadar ani çarpıyor ki, bir nefesle geri çekiliyorum.

Matt önümde duruyordu. Beş yıl önceki Matt'in saçları daha uzundu ve yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Sarhoştu.

"Tanrım, bu senin kanın mı?"

Ona ne söyledim? Kendimi göremiyorum. Sadece onu ve gözlerindeki o bakışı görebiliyorum.

Bir şeye bakıp duruyordu. Neye bakıyordu? Elimdeki bir şeye.

Neredeyse hissedebiliyorum. Islak ve sert ve- *"Kimin kanı* bu?"

"Lucy, hayır." Matt'in sesi keskin. Gözlerimi kırpıştırıyorum ve odaklanıyorum. Şimdiki Matt. İki elini yanaklarıma koymuş, beni ona bakmaya zorluyor. "Dur."

"Hayır, bir şey hatırlıyorum, hatırlıyorum-"

"Aman Tanrım Lucy, ne yaptın sen? Aman Tanrım. O öldü mü?"

"Hadi öldürelim..." Kelimeleri yüksek sesle söyledim. O zaman Matt'e söyledim.

Orman etrafımda şekilleniyor.

"Hadi öldürelim..." Beynim kısa devre yapıyordu. Çılgın kocamın önünde dururken kafamın içinde Savvy'nin sesini duyabiliyordum. Yağan yağmur damlaları tenime çarpıyor, kirpiklerime düşüyor ve Matt'in yüzünü bulanıklaştırıyordu.

"Ne?" Matt şok içinde ellerini yüzümden çekti. "Birini mi öldürdün?"

"Hak etmiştim," diye mırıldandım. "Bir planımız vardı."

"Yüce Tanrım." Bir adım geri çekildi, dehşete düşmüş ifadesi daha da yoğunlaştı.

"Savvy denedi..."

"Neye? Lucy, Savvy ne yapmaya çalıştı?"

"Biliyorum." Matt beni hafifçe sarsarak şimdiki zamana geri döndürdü. "Lucy, bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorum."

Şimdi görebiliyorum. Elimde bir ağaç dalı tutuyordum. Kocaman, kalın ve kanla kaplıydı.

Çığlık attım ve onu düşürdüm. Ve sonra koştum.

Çok hızlı nefes alıyorum. Görüşüm tünelleşiyor. Matt'in elleri hâlâ yanaklarımda. Sanırım beni dik tutuyor.

"Ormanda ikinizin arasında neler geçtiğini bilmiyorum ama yapman gerekeni yaptığını biliyorum," diyor kararlı bir şekilde. "Oraya çok geç vardığım ve seni koruyamadığım için çok üzgünüm."

"Neden sen..." Kelimeleri çıkaramıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Neden polisi aramadın? O gece beni gördüğünde? Neden ertesi sabah beni buldular...?"

"Seni aradım. Ama önce o ağaç dalını aldım ve arabamın bagajına koydum, çünkü cinayet silahı olmadan seni mahkum etmelerinin daha zor olacağını biliyordum. Ana yola kadar sürdüm ve bir barın arkasındaki çöp konteynerine attım. Geri döndüğümde çok şiddetli yağmur yağmaya başlamıştı, yolu su basmıştı ve senin olduğun yere ulaşamadım. Eve gideceğini düşünmüştüm ama oraya vardığımda... gitmemiştin."

Başımı sallıyorum. Artık tamamen hıçkırıyorum.

"Sorun değil," diyor nazikçe. "O zamanlar seni korumaya çalışıyordum ve bunu tamamen berbat ettim. Sarhoştum ve aptaldım ve sen eve döndüğünde her şey hakkında çıldırdım. Bu benim hatam."

İçimden bir ürperti geçiyor.

Elini göğsüne götürür. "Cidden, bu benim hatam. O zamanlar aramızdaki şeyler kontrolden çıkmıştı ve ben bunu biliyordum. Bizi durdurmalıydım. Bu kadar uzun sürmesine izin vermemeliydim."

Ona göz kırpıyorum, kafam karışıyor.

"Kavga," diyor. "Birbirimize saldırma şeklimiz, birbirimizi incitmemiz. Bu seni etkiledi ve değiştirdi ve bunun kısmen benim hatam olduğunu biliyorum. O gece kendini durdurabildiğini sanmıyorum."

Kesik kesik nefes alıyorum. Evliliğimizdeki şiddeti -*kendi* başlattığı şiddeti, *beni* sadece ciddi yaralarla bırakan şiddeti- anlatma şekli doğru görünmüyor.

Bunların hiçbiri doğru görünmüyor.

"Beni suçla," diye devam ediyor. "Bana bağırın. Bunu hak ediyorum."

Ayağa kalktım ve geriye doğru sendeleyerek ondan uzaklaştım. "Hayır. Onu ben öldürmedim. Asla öldürmezdim, hayır."

O da ayağa kalkar. "Sana zarar vermeye çalıştı. Nedenini bilmiyorum ama bana öyle yaptığını söyledin. Hemen o anda polisi aramalıydım ve nefsi müdafaa iddiasında bulunabilirdik ama sarhoştum ve panikledim. Ve-" Sözünü kesti.

Ona sertçe bakıyorum. "Ve?"

Tereddüt ediyor. "Neden gidip uzanmıyorsun? Ya da banyo yapmıyorsun? Küveti seviyorsun. Senin için çalıştırırım."

Bana doğru uzanıyor. Ben çekmeden önce parmakları bileğime değiyor. Sanki beni kovalayacakmış gibi kapıya doğru koşuyorum.

Ama kovalamıyor.

Kapıyı açıp ona bakıyorum. "Yalan söylüyorsun."

İç çekerek iki elini de ceplerine sokar. "Lucy, lütfen bırak gitsin. Başka bir şey hatırlamak istemezsin. *Güven bana.*"

Ona güvenmiyorum. O zaman da güvenmiyordum, şimdi de güvenmiyorum.

Kapıyı arkamdan çarparak çıktım.

LUCY

BEŞ YIL ÖNCE

"Lucy."

Döndüğümde Matt'in resepsiyondan çıktığını gördüm, arkasında dans pistinde müzik eşliğinde yumruklaşan bir çift vardı. Kapı kapanırken müzik de sustu.

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Ben de ona izin verdim. Loş koridorda sadece ikimiz vardık, uzaktan gelen seslerin mırıltıları duyuluyordu.

"Daha önce olanlar için özür dilerim,"

diye fısıldadı. "Her zaman üzgünsün."

Beni öptü. Onu itmeliydim. Evde olsaydık ona tokat atabilirdim.

Onun yerine kollarımı boynuna doladım. Ben de onu öptüm. Tadı viski gibiydi.

"Daha iyisini yapacağım," dedi bana bakmak için geri çekilirken.

"Daha iyisini yapmak" derken beni tokatlamayı bırakacağını mı yoksa başka kadınlarla yatmayı bırakacağını mı kastettiğini merak ettim.

Ne kadar daha iyi olmaya çalıştığını iddia ederse etsin, ikisini de yapmayı bırakmayacaktı.

İki elini kıçımın üzerinde kaydırdı ve dudaklarını boynuma bastırdı. "Burada gittiğimiz son düğünde banyoda nasıl seks yaptığımızı hatırlıyor musun?"

Canlı bir şekilde. Bedenim de hatırlamıştı, çünkü ona doğru eğilmişti, tekrar tezgâhın üzerine eğilmeye hazırdı.

Biri öksürdü ve Savvy'nin banyo kapısının dışında durduğunu görmek için hızla ondan geri çekildim.

"Bölüyor muyum?" diye sordu, ses tonundan yargılama damlıyordu. Onu suçlayamazdım.

Yüzüm kızardı. Her Çeyden sonra neden Matt'in kollarına geri döndüğümü bilmiyordum. Bende yanlış olan bir şeyler vardı. Kırık bir şey beni sürekli ona doğru çekiyordu, tıpkı dürtmeden duramadığım acı veren bir çürük gibi. Matt'le iyiyken, her şey *iyiydi*.

Çok fena sıçmıştım.

Arkasından bir grup kadın banyodan çıktı ve koridorda duraklayarak gülüştüler. Nina da onların arasındaydı ve bana bir kez başını salladı.

Savvy yanımdan geçti, ben de koluna uzandım.

Parmaklarım tenine zar zor değerken onu çekip aldı ve kadınların kahkahalarının aniden kesildiğini duydum.

"O herif seni hak etmiyor," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Onun aslında neyi hak ettiğini çok iyi biliyorsun."

Ayaklarını yere vurarak uzaklaştı ve ben de onun gidişini izlerken yutkundum. Tüm büyük laflarıma rağmen, Matt'i gerçekten öldürebileceğimi sanmıyordum. Kimseyi öldürebileceğimi sanmıyordum, ama özellikle de onu. Beni çoktan tanımadığım, öfke dolu bir canavara dönüştürmüştü. Beni de bir katile dönüştürmesine izin veremezdim.

Ancak Savvy bunu gerçekten yapmaya hazır görünüyordu. Ona planın iptal olduğunu söylemek konusunda neredeyse isteksizdim.

Döndüğümde kadınların balo salonuna geri döndüklerini ve giderken bana bakış attıklarını gördüm.

Matt, Savvy'nin sözlerinden habersiz, bana sırıtmaya devam ediyordu. "Görünüşe göre banyo temiz."

Savvy'nin yüzündeki ifade kararlılığımı pekiştirmişti. "Beni küvette boğmaya çalıştıktan saatler sonra seni becermeyeceğim."

Gözlerini devirdi. "Bu kadar dramatik olma. Seni *boğmaya* çalışmadım."

Ben çırpınırken ve su sıçratırken beni suyun altında tutan elini hâlâ boynumda hissedebiliyordum. Sonunda beni bıraktıktan sonra çırpınarak yukarı çıktığımda gülmüştü. O kadar kolay omuz silkmişti ki, bir kez daha onun anlattıklarının doğru olup olmadığını merak ediyordum.

Ellerimi kafama vurmaya başlamak için vahşi bir dürtü duydum. Sanki kafatasıma yeterince sert vurursam düzgün düşünebilecekmişim gibi. Sadece beynimi doğru pozisyona getirmem gerekiyordu ve o zaman kendi anılarıma Matt'inkilerden daha fazla güvenebilirdim.

Dürtüye direndim ve Matt'in yanından geçtim. Kolumu yakaladı.

"Başka birini bulabileceğimi biliyorsun." Dudağını büktü. Bana başka kadınların onu ne kadar sevdiğini hatırlattığında her zaman en çirkin ifadeyi takınırdı. "İçeride bu teklifimi hemen kabul edecek on kadın var."

Kolumu çektim. "O zaman git bir tane kap ve yap. Umurumda değil." Gözleri parlıyordu. "Beni test etme."

"Çıldır, Matt. Zaten kasabanın yarısını beceriyorsun."

Gözlerini kırpıştırdı, açıkça onun (inanılmaz derecede patavatsız) aldatmasının farkında olduğum için irkilmişti.

"Ve içeride *beni* becermek isteyecek ondan fazla adam var." Resepsiyonun kapısını işaret ederken güldüm. "Belki ben de bir denerim."

Yüzü öfkeyle buruştu. Evde olsaydık başım gerçekten belada olurdu.

Ama kapı açıldı, müzik ve kahkahalar da beraberinde geldi ve öfkesini gizlemek zorunda kaldı. Başını eğdi ve yanımdan geçip giderken omzuma kabaca çarptı.

"Hey, Lucy, iyi misin?"

Tanıdık bir ses duyunca döndüm.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

LUCY

Matt yalan söylüyor.

Matt'in evinden ayrıldıktan sonra ailemin evine dönüyorum ve zar zor uyuyorum. Savvy kafamın içinde çığlık atıyor ve bunun bir anı mı yoksa hayal gücümün bir ürünü mü olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

"Denedi-"

Ne? Beni öldürmek mi? Kafama vurdu ve ben de iyiliğine karşılık verip kazara onu mu öldürdüm?

Kafamın içinde dönüp duran bu düşünceyle uyanıyorum. Masanın altındaki çöp kutusunu alıp içine kusuyorum.

Ben, Byrd Malikanesi yakınlarındaki ormanı tekrar ziyaret etmek isteyip istemediğimi soran bir mesaj attı.

Los Angeles'a bir uçak bileti ayırttım.

Savvy kanlı pembe elbisesiyle odamın köşesinde duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş beni yargılıyor.

Bunu hak ediyorum. Vazgeçiyorum. Artık bilmek istemiyorum. Ben'e Matt'in yaptığını düşünmediğimi söylemiş olsam da, itiraf etmeliyim ki içimde küçük bir parça Matt'in yaptığına dair en ufak bir umuda tutunuyordu. Şimdi hafızamda onun yüzündeki şoku, bana bakarkenki mutlak dehşeti o kadar net görebiliyorum ki, bu umuda tutunamıyorum. Matt onu öldürmedi.

Elinde kanlı bir ağaç dalı tutan, cinayet hakkında mırıldanan *bendim.* Muhtemelen Matt'ten, *onun* bunu hak ettiğinden bahsediyordum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Belki de kendimi kaybettim. Belki Savvy'ye Matt'i öldürmek istemediğimi söyledim ama o yine de peşinden gitti. Belki de onu durdurdum.

Bu düşünce beni hasta ediyor. Matt'i öldürmesine izin vermek yerine Savvy'yi öldürmeye karar verdiğim bir dünya hayal edemiyorum ama bu bir kaza da olabilirdi.

Ve bilmek istemiyorum. Onu öldürdüğümü bilmektense, sonsuza dek bu belirsizlikle yaşamayı tercih ederim.

Ben'i tamamen görmezden gelemeyeceğime karar v e r i y o r u m çünkü suçlu olduğuma çoktan karar verdi ve onu dışlamak işleri daha da kötüleştirecek.

Öğlene doğru kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım, kusmuk dolu çöp kutumu attım ve duş aldım.

"O adamı öldürmek hoşuma gitti. Neden benden korkmadın? Kendimi kaybedeceğime inanmak neden bu kadar zor? Daha önce de oldu."

Su yüzümden aşağı damlarken gözlerimi kapatıyorum. Savvy'nin sesi çok yüksek. Bu o değil. Korkularımı ona yansıtan benim.

Panik göğsümde kabarıyor ve suyu kapatıyorum.

"*Seni öldüreceğim!*" Savvy çığlık atıyor.

Bu yüzden hatırlamaya çalışmayı bıraktım. Neyin gerçek olduğunu söyleyemiyordum. Gözlerimi kapattım ve umutsuzca her şeyi kapatmaya çalıştım.

★ ★ ★

"Ayrılmak mı?" Ben tekrarlıyor. Otel odasının kapısının yanında duruyorum, hızlı bir kaçış yapmayı umuyorum. Sanki onu takip edeceğimi umuyormuş gibi bir adım geri atıp mutfağa giriyor. Takip etmiyorum.

"Yarından sonraki gün." İfademi nötr tutmaya çalışıyorum. Yüzümün nasıl olması gerektiğini unuttum.

"Neden?" Üzerinde yakasında küçük bir delik olan gri tişörtü vardı. Boynunu öpebilmek için yakasını yana doğru çektim. Ona bakıyorum.

"İki haftadır buradayım. Hava çok sıcak. Los Angeles'a dönmeli ve eşyalarımı erkek arkadaşımın dairesinden taşımalıyım."

Göz kırpıyor. "Erkek arkadaşın mı var?"

"Eski erkek arkadaşı. Bir katille çıkmak istemiyor."

"Ah. Üzgünüm." Üzgün görünmüyor. "Los Angeles'taki bazı görüşmeler için seni arayabilir miyim?"

"Ben, seninle konuşmak için saatlerimi harcadım. Sadece dünyaya suçlu olduğumu söyle ve hayatımıza devam edelim."

Mutfak tezgahına yaslanmış, bana bakıyor. "Ne oldu?" "Hiçbir şey olmadı."

"Ne hatırlıyorsun?"

"Gerçek suç podcast'lerinden nefret ettiğimi hatırladım." "Lucy."

Kapı koluna uzandım. "Hakkımda ne istersen söyle. Umurumda değil." Kapıyı çekip açtım ve dışarı çıktım.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

LUCY

"Baba."

Bir mil yükseğe sıçradı ve soğan kesmek için kullandığı bıçağı düşürdü. Mutfak zemininde takırdıyor ve ayaklarımın yanında duruyor. Büyük bir bıçak, bir şef bıçağı ve ben ona bakıyorum.

Onu öldürmeyi hayal bile edemiyorum.

Şu anda sadece Savvy'yi öldürebiliyorum. Tekrar tekrar, kafamın içinde bir döngüde. Kafatasına bir ağaç dalı.

"Lucy." Babam elini göğsüne koydu. "Beni korkuttun."

"Biliyorum." Bıçağı alıp tezgahın üzerine koyuyorum.

"Toplandın mı?" Gidişim karşısında neşesini gizlemiyor. "Yarından sonraki güne kadar gitmiyorum. Ve akşam yemeğini Büyükanne bu gece."

"Oh iyi, bunu takdir edecektir." Bıçağa uzanıyor v e durulamak için suyu açıyor.

"Matt sana onu öldürdüğümü söyledi mi?"

Suyu kapattı. Bana baktığında, şaşırmış değildi. Matt belli ki ona bu konuşmanın olacağını söylemişti.

"Evet."

"Ne zaman?"

Bıçağı bir havluyla gereğinden uzun süre sildi. Bana bakmamak için bir bahane. "O gece geldi."

Her şey yerine oturduğunda nefes alıyorum. "Oraya gitti. Eve döndükten sonra." Kaşlarımı çatıyorum. "Nina da biliyor mu? O gece neden benim evimdeydi?"

"Hayır. Görünüşe göre sarhoşmuş ve birlikte olduklarını anlamanız için olay çıkarmayı planlamış. Sadece kötü zamanlama. Onu gönderdi."

"Sonra eve geldi ve ikinize de Savvy'yi öldürdüğümü söyledi." "Sadece ben. Birkaç gün sonra annenize söyledim. O..." Sözünü kesiyor, Bıçağı bir kenara koyup iki elini tezgâha dayadı. "Hemen temize çıkmak istedi. Nefsi müdafaa olmasa bile hafif bir ceza alacağını söyledi. Ama Matt ve ben aynı fikirde değildik. Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor gibiydin ve ikimiz de beklememiz gerektiğini düşündük. Hafızanın birkaç gün içinde geri geleceğini ve o zaman bize tam olarak ne olduğunu anlatabileceğini ve oradan devam edeceğimizi düşündüm."

"Peki ya geri gelmediğinde?"

Uzaklara bakıyor, rahatsız. "Ya hayatına devam etmek istediğini ya da bunu gerçekten unuttuğunu düşündüm. Bunun travması..." İç çekiyor. "Seni suçlayamam, sanırım."

"Sen tahmin et."

"Bununla doğrudan yüzleşmeyi tercih ederdim. Polise gitmediğim için pişmanım. Matt, Ben seni hatırlamaya zorladığında hafızanın geri gelmeye başladığını söyledi. Seni zorladığı için anneni azarladım. Doğru şeyi yapmak için zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm. Elbette haklıydı."

"Ona inandın o zaman? Matt'e."

Babam irkilmiş bir şekilde yukarı bakar. "Yapmamalı mıydım? O zaman bilmiyordum ki... Şey, hikayenin tamamını bilmiyordum. Ama ona inanmamak için bir nedenim yoktu."

"Sarhoştu. Bunu yaptığımı görmedi. Orada başka biri de olabilirdi, o da olabilirdi-" Sesim çok yükseldi, histerikleşti ve aniden durdum. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum.

"Orada başka birinin olduğundan bahsetmedi," diyor babam nazikçe. "Dedi ki... Ne gördüğünü ve senin ona ne söylediğini anlattı."

"Onu öldürebilirdi."

"Sence yaptı mı?" Benimle dalga geçiyor.

Önümde Matt'in histerik yüzünü görüyorum. Savvy'yi öldürdüğü için paniklemiş olabileceğine kendimi yüzlerce kez ikna etmeye çalıştım ama bu pek mümkün görünmüyor. Onu çok iyi tanıyorum. Çok ileri gittiğinde, amaçladığından daha fazla acıya neden olduğunda nasıl olduğunu biliyorum. Sakinleşir. Sorunu çöz. Nazik ol. Kısmen onun hatası olduğuna ikna et.

Sarhoşken bile Savvy'yi öldürme konusunda histerik davranmazdı. Yüzünde o ifade olmazdı.

"Hayır," dedim. "Ama sen orada değildin. Sadece Matt vardı ve sana birini öldürdüğümü söyledi. Bunu yapabileceğimi mi düşündün?"

"Ben istemedim. Ama bazen elinizdeki bilgilerle en iyisini yapmak zorunda kalırsınız. Benim elimdeki bilgi buydu. Ve Matt seni korumak istedi. Bunu hemen anladım." Bana üzgün bir bakış attı. "İkimiz de öyle yaptık."

"Ve annem beni polislere teslim etmek istedi."

"O da sadece en iyi olanı yapmaya çalışıyordu."

"Bu bir eleştiri değildi."

Şaşırmış görünüyor. Annemin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Gerçeği söyleyin ve bırakın ne olacaksa olsun.

Ya da belki ben aynı şeyi yapmazdım. Matt'in anısı yeniden canlandığında hemen Ben'e ya da polislere koşmadım.

Los Angeles'a bir uçak bileti ayırttım.

* * *

Büyükannemle sessiz, garip bir akşam yemeği yiyorum. Ona gerçeği söyleyemiyorum, bana inanan tek aile üyesine. Bana o kadar inanıyordu ki, tüm sırlarımızı kendini beğenmiş bir podcaster'a verdi.

"Ben bir şeyler olduğunu söylüyor," diyor, ikinci cin toniğini derin derin içtikten sonra. Televizyon açık, sesi kapalı, ama ekranda çok uzun kırmızı tırnakları olan bir kadın dikkatimi dağıtmaya devam ediyor. Onları çenesine vuruyor, tekrar tekrar. O tırnaklarla birinin gözünü çıkarabilir.

Hamburgerimden arta kalanları toplayıp çöp kutusuna doğru yürüyorum. "Hiçbir şey olmadı. Bunu ona söyledim."

"Sana inandığını sanmıyorum."

Boş boş gülüyorum.

"Bir şey *mi* oldu?" diye soruyor.

"Şey, onunla seks yaptım," diyorum, çünkü konuyu değiştirmek istiyorum. "Oh, tatlım." Biraz sempatik bir şekilde gülümsüyor.

"Biliyorum. Bu çok açıktı.

Olay yerine gittikten sonra akşam yemeğine gelmiştiniz." "O sırada henüz seks yapmamıştık."

"Gerginlik olduğu çok açıktı yani. Sizi suçlamıyorum. Ben de olsam aynı şeyi yapardım. Ne de olsa bir İntikamcı gibi görünüyor."

Göğsümdeki ezici ağırlığa rağmen gülüyorum. "Teşekkürler büyükanne."

Telefonum çalıyor ve onun yanındaki kanepeye çökerken telefonuma bakıyorum.

Menajerimden gelen bir e-posta, kitaplarımın her yerde tükenmesi konusunda endişelenmemem gerektiğini, çünkü yayıncının her birinden elli bin kopya daha basma sürecinde olduğunu bildiriyor. "*Çok heyecan verici!!"*

Sanırım öyle, ama şu anda hissizleşmekten başka bir şey hissedemiyorum.

Telefonumu indirirken "Meğer insanlar gerçekten de katil olduğundan şüphelenilen birinden aşk romanı almak istiyormuş" diyorum.

"Tabii ki öyle," diyor büyükannem. "Sana söylediğim gibi, ilginç olmak sevilebilir olmaktan daha iyidir."

Televizyonu kapatıyor. "Ben bana senin yaptığını düşündüğüne ikna olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Temelde söylediği buydu. Bunu nasıl yaptığımla ilgili bir son yazdı."

"Bunun sadece bir taslak olduğunu ve sizin görmemeniz gerektiğini söyledi. Sadece bazı düşünceleri üzerinde çalışıyormuş. Gerçeği bilmek istiyorsanız, sesi gerçekten sinirli geliyordu. Bir sonu olduğunu sanmıyorum."

"Benim yaptığıma karar verecek, tıpkı diğer herkes gibi." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum.

"*Herkes* değil," diyor büyükannem usulca, elini omzuma koyarak.

Gözyaşlarıma boğulmamak için gözlerimi kapatıp başımı arkaya eğiyorum ama başaramıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve birden büyükannemin kanepesinde yeniden on yaşındaymışım gibi ağlamaya başlıyorum. Bana yaklaşıyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Sanırım ben yaptım," diye fısıldıyorum, gözlerim hâlâ kapalı.

"Sanırım onu ben öldürdüm." "Hayır, öldürmedin."

"Bilmiyorsun."

"Sen de bilmiyorsun! Az önce onu öldürdüğünü *düşündüğünü* söyledin. Hala hatırlamıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi açıyorum ve elimi kabaca gözlerimin üzerine siliyorum.

"Hayır."

"Bunu sen yapmadın." Ağzı sert bir çizgi halinde, kaşları daha da çatılırken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha da belirginleşiyor.

"Bana bu kadar güvenmeyi bırak."

"Hayır."

"Ben bunu hak etmiyorum."

"Saçmalık."

"Sana her şeyi anlatmadım." Ellerim titriyor ve o uzanıp ikisini de sıkıyor.

"Bana her şeyi anlatmana ihtiyacım yok." Bakışlarımı tutuyor, koyu renk gözleri ciddi. "Yargılamam için varlığının her bir sırrını ve detayını ortaya dökmene ihtiyacım yok. Seni *tanıyorum*."

Tekrar gözyaşlarına boğuluyorum ve o da kollarını bana sarıp sırtımı sıvazlıyor.

"Pes etme, tatlım. Vazgeçme."

BÖLÜM KIRK YEDİ

LUCY

Eve yavaşça gidiyorum. Hava karanlık ve Plumpton sokakları bomboş. Los Angeles'ta sakin bir gecede yaptığım gibi neredeyse camları açacağım ama nem her zamanki gibi yoğun.

Şehir merkezinde bir ışıkta durduğumda, dışarı baktığımda Emmett'i n sanat mağazasının vitrinini süslediğini görüyorum.

Kafamın arkasındaki suçlu bir ses bana onun son iki mesajına cevap vermediğimi hatırlatıyor. Ayrıca ona Kaliforniya'ya döneceğimi de söylemedim.

Işık yeşile döndü. Ona baktığımı fark etti. Elini tereddütlü bir şekilde kaldırdı.

Kahretsin. Gaza hafifçe basıyorum ve arabayı yolun kenarına park ediyorum. Dışarı çıktım.

"Hey." Pencereye çizdiği büyük sarı ayçiçeğini gösteriyorum. "Çok güzelmiş."

"Ah. Teşekkürler. Bazı çocuklar sonuncusunun üzerine 'vajina' yazdı, bu yüzden sahibi benden daha az erotik bir tane yapmamı istedi."

Bir kahkaha attım. "Son çiçeğin *erotik* miydi?"

Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Ben öyle düşünmüyordum ama anlaşılan bazı çocuklar benim görmediğim bir şeyi görmüş."

Sanat dükkânının yanındaki tuğla duvara yaslanıyorum. "En azından daha yaratıcı olabilirlerdi. *Vajina* pek akıllıca bir grafiti değil."

"Katılıyorum. Biraz çaba gösterin çocuklar." Pencereye geri dönüyor, fırça hazır.

"Mesajlarına cevap vermediğim için özür dilerim. Bu..."

"Meşgul müsün?" diye tahmin ediyor bana bakmadan. Sarıyı pencerenin üzerinde gezdirerek bir taç yaprağı oluşturuyor.

"Hayır. Hiç meşgul değilim."

Bana eğlenen bir bakış fırlattı.

"Korkunç," diye bitiriyorum, dürüst olmaya çalışarak. "Geri dönmek, Savvy ve evliliğimle ilgili her şeyi yeniden yaşamak korkunçtu..." Derin bir nefes alıyorum ve tekrar ağlamaya başlamak üzere olduğumu fark ederek utanıyorum. Büyükannemde içimi döktüğümü sanmıştım. Gizlemek için göz kırpmaya çalışıyorum ama gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kayıyor.

Emmett fırçasını indiriyor. Kadınlar ağlamaya başladığında erkekler genellikle dehşete kapılır ama o her şeyden çok meraklanmış görünüyor.

"Özür dilerim." Yanaklarımı sildim.

Bir adım öne çıkıp beni öpüyor, ki bu beklediğim son şey. Belki de beni rahatlatmaya çalışıyordur. Bunu sevmedim.

Hâlâ duvara yaslanmış durumdayım ve o vücudunu benimkine bastırıyor. Dudakları çok sert, dili çok istekli. Tükürüğü çok hızlı bir şekilde ağzımın her tarafına yayılıyor. Kimse bunu istememişti.

Onu itmeyi düşünüyorum, ama bunu atlatmak, kibarca gülümsemek ve sonra yüzümü gizlice silerken kaçmak daha kolay görünüyor.

Evimde öpüştüğümüz zaman onun kötü öpüştüğünü hatırlamıyorum. O geceye dair hafızam bulanık; fark ettiğimden daha sarhoş olmalıyım.

Gömleğimin üzerinden elini göğsüme koydu. Cidden, kimse bunu istemedi.

Bir elimi göğsüne koyuyorum, onu itmeye hazırım. Diğer eli yanağımda. Parmaklarında boya kokusu alıyorum.

"Lucy."

Elinin beş yıl önce göğsümde olan el olduğunu fark ediyorum. Düğünden kahkaha ve müzik sesleri geliyordu. Kayışlarımdan birini aşağı doğru kaydırmıştı ve başparmağı meme ucumun üzerinde daireler çiziyordu. Tırnaklarının altında yeşil boya vardı.

"*Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum,*" dedi bana, dudakları boynuma değerken. Fermuarına uzandı ve yakındaki çöplükten gelen çürümüş yemek kokuları arasında beni orada becermeye niyetli olduğunu anladım.

Ne olacak ki, diye düşünmüştüm. Sarhoştum. Çok sarhoş değildim ama Emmett'i becermenin Matt'ten intikam almak için harika bir yol olduğunu düşünecek kadar sarhoştum.

Muhtemelen o anda banyo tezgahının üzerine eğilmiş bir kadın vardı.

"*Lucy*." Savvy'nin sesi keskin, neredeyse öfkeliydi. Elleri kalçalarında, birkaç adım ötede durduğunu görmek için döndüm. "*Hadi gidelim.*"

Sesi, onaylamayan bakışı beni gerçekliğe geri döndürmüştü. Mememi hızla elbisemin içine geri koydum ve aceleyle peşinden gittim.

"*Hayır, Lucy, bekle.*" Emmett elimi tutmuştu, nazikçe değil. Beni kendisine doğru çekerken çığlık attım.

"*Özür dilerim.*" Şaşırtıcı bir seçimle beni inciten adamdan özür dilemiştim. "*Bunu yapmamalıydım.*"

O zaman Savvy'nin peşinden koşmuştum ve anılar orada

kayboldu. Şu anda, hala Emmett'i öpüyorum.

Aslında, *beni* öptüğünü söylemek daha doğru olur. Bu noktada çoğunlukla bir heykelim.

Biri yüksek sesle boğazını temizliyor ve ikimiz de

dönüyoruz. Nina.

Açık mavi önlük giymiş, kaldırımın yanında duruyor. Emmett benden uzaklaşırken bana buz gibi bir bakış fırlatıyor.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye soruyor Emmett.

Ağır ağır iç geçiriyor ama başını sallıyor ve sonra bana özür dileyen bir bakış atıyor. Nina sanat mağazasına giriyor ve o da onu takip ediyor. Kapı arkalarından kapanırken zil çalıyor.

Hızla arabama doğru yürüyorum ve sürücü koltuğuna oturup derin bir nefes alıyorum.

Savvy düğünde Emmett'le öpüşmeme neden *kızdı*? Bir şeyler mi hissediyordu-

Hatıralar gözümün önüne gelince donup kalıyorum.

LUCY

BEŞ YIL ÖNCE

Savvy arabasına doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Bekle, sen deli misin?" Arkasından koşuştururken sordum.

"Sadece bin," diye tersledi. Arabaya tırmandı ve kapıyı çarptı.

Yolcu koltuğuna kaydım ve eski bir fast-food poşetini kenara attım. "Emmett'i öptüğüm için cidden kızgın mısın? Bu ifade de ne?"

"Kızgın değilim." Bir an için gözlerini kapattı, sanki benimle başa çıkmak için güç topluyordu. "Sadece endişeliyim."

"Beni rahat bırakın," dedim gülerek.

Yüz ifadesi hâlâ ciddiydi. "Önce seni, ölümünü planlıyor olman gerekirken şerefsiz kocanı öperken buldum."

Sertçe yutkundum.

"Ve sonra seni göğüslerin dışarıda, hazırlanırken buldum-"

"*Bir* meme! Bir göğüs dışarıdaydı!"

"Çöp konteynerinin yanındaki duvara karşı seks yapmaya hazırlanıyorum. Benim gibi davranıyorsun ve bu son derece endişe verici."

"Ben değilim. İki memen de dışarıda olurdu."

"Acı ama gerçek." Arabayı çalıştırırken yüz ifadesi yumuşadı. "Tamam ama Matt'in seni böyle ellemesine izin vererek ne halt ediyorsun? Seni *incitiyor,* Lucy."

Utanç boğazımı yaktı ve yüzümdeki ifadeyi fark edince elini vites kolundan çekip bana döndü.

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Yargılayıcı olmak istememiştim."

"Hayır, haklısın. Neden bilmiyorum..." Sözlerimi yarıda kestim, çünkü bu bir yalandı. Neden Matt'le kaldığımı, neden sürekli olarak

aynı kalıplar tekrar tekrar. "Bazen birbirimizi hak ettiğimizi hissediyorum, anlıyor musun?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

"Anlamıyorsunuz. Ona söylediğim şeyleri, ona nasıl bağırdığımı..." Başımı salladım. "Daha iyi bir kadın böyle konuşmazdı. O da karşılık vermezdi. Sanırım ikimiz de çöp olduğumuz için birbirimize çekildik."

"Lucy, *hayır*." Elimi tuttu. "Kesinlikle olmaz. Bunu sana o yaptı. Seni akıl sağlığının eşiğine getirdi ve sonra da hayatta kalmak için yapman gereken şeyi yaptığın için seni suçladı. Tüm bunlar onun suçu."

Ellerimize baktım ve ona inandığımdan emin olmasam da başımı salladım. "Ve şimdi Emmett'le takılarak tam bir pislik oluyorum."

"Bu seni nasıl bir pislik yapar?"

"O böyle kullanılmayı hak etmiyor. O çok tatlı biri."

Bana gerçekten şaşkın bir bakış attı. "O kesinlikle tatlı biri *değil.* Sana iyi davranmasının tek nedeni çocukluğunuzdan beri sana aşık olması."

"Bana aşık değil. Belki hoşlanıyordu ama-"

"Haklısın. Sana aşık değil. Seni bir kaideye oturtmuş.
Senin mükemmel bir kız olduğunu düşünüyor."

Buna itiraz etmedim çünkü haklı olduğunu biliyordum. Emmett'in hep gizliden gizliye sevdiğim yanlarından biri de buydu. Bana her baktığında gözlerinde yıldızlar belirirdi.

"Dinle, bunu sana söylemeyecektim ama..." Savvy yüzünü buruşturarak sözünü kesti. "Birkaç ay önce onunla yattım."

"Oh." Sesim çok yüksekti ve kıskançlığımı ele veriyordu. Emmett'e karşı zaafım olduğunu bildiğini sanıyordum. O sınırların dışındaydı.

Ama bu aptalcaydı. Kendimi ikna etmeye çalıştım. Başka biriyle evliydim ve ona karşı bir şeyler hissettiğimi hiç söylememiştim.

"Özür dilerim, arkadaşın olduğunu biliyorum," diye devam etti dudağını ısırarak. "Ve sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum, ama bir gece geç saate kadar barda kaldı, ben de sarhoş oldum ve biz sadece... Şey, o oldukça agresif. Bazen bir erkek böyle saldırganlaştığında ona uyarsın, anlıyor musun?"

Mememi dünyaya g ö s t e r d i k t e n sonra pantolonunun fermuarını açtığını düşündüm. "Evet."

"Bu istemediğim anlamına gelmiyor," dedi aceleyle. "İ s t i y o r d u m . Oyundaydım. Ama bu sadece... iyi değildi."

İrkildim. "Hayır mı?"

"Hayır. Yani, öpüşme..." "Özensiz,"

diye bitiriyorum.

"Tanrım, evet. Ve sonra gerçek seks oldukça sertti, ki bunu her zaman umursamam, ama aynı zamanda... kötüydü. Benim için sıfır endişe. Sadece çekiçle vur ve kaç, anlıyor musun?"

Yüzümü buruşturdum.

"Sonra da kaba davrandı. Sana söylemememi istedi-"

"Öyle mi?"

"Evet. Zaten bu konuda kendimi kötü hissediyordum, bu yüzden bundan bahsetmeyebileceğimi düşündüm." Yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Ama sonra bana karşı da oldukça kaba davrandı? Mesela, ertesi hafta geldi ve gerçekten ellerini kullandı ve sertleşti ve ona istemediğimi söylediğimde çok sinirlendi ve 'Her zaman sevişmeye hazır olduğunu sanıyordum' dedi."

Geri çekildim. "Vay canına. Kaba."

"Yani, o bir pislik ve sana gerçekten başka birini bulmanı öneririm çünkü çok daha iyisini yapabilirsin. Şu yeni barmene ne dersin? Matt'i öldürmeden önce iyi bir seks yapmalısın. Hemen ardından tüm kasabaya göğüslerini gösterirsen çok rüküş görünür."

Farlar yüzümde parladı ve Emmett'in kamyonetini yola çevirdiğini görmek için baktım. Gözlerimiz buluştu. Çabucak gözlerimi kaçırdım.

"Erkekler konusunda gerçekten kötü bir zevkim var, değil mi?" Dedim.

"Bir şey söylemeyecektim, çünkü gerçekten yargılayacak yerim yok."

Güldüm ve sonra uzun bir iç çekişle arkama yaslandım. "Onu terk etmek zorundayım.

Matt."

"Evet."

"Ve Plumpton. Bundan sonra burada kalamam."

Arabayı vitese taktı. "Çıkarken onu öldürmek istemiyor musun?"

"Bunu gerçekten yapmak istediğimden emin değilim, Savvy." İntikam arzum azalıyor ve yerini yavaş yavaş yeni bir hayat arzusuna bırakıyordu. Şimdiye kadarki hayatım sözde "iyi" seçimlerden oluşuyordu - üniversitede bir adamla tanıştım, onunla evlendim, memleketime geri döndüm ve rüya gibi bir eve taşındım. Ve her şey boka sardı.

İntikam almaktan çok, farklı seçimler yaparsam ne olacağını öğrenmek istiyordum. Yeniden başlamaya ihtiyacım vardı. Ayrılmaktan çok korktuğum, parlak ve imrenilecek bir hayatım olmazsa diğer insanların hakkımda ne düşüneceğinden çok korktuğum için evliliğe hapsolmuş bir kız olmak istemiyordum.

Ve yeni başlangıcımın olası bir hapis cezasını içermesini istemiyordum. "Matt'i gerçekten öldürmek istedin mi?" Savvy'ye sordum.

"Kesinlikle." Bana ciddi olup olmadığını anlamayı imkânsız kılan bir sırıtış fırlattı.

"Hayır," dedim usulca, karanlık pencereden dışarı bakarak. "Yapamam."

Toprak yola saptı. "Nereye gideceğiz? Kasabadan ayrılırsak?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir yere. Bir süredir bavulumu toplamam gerektiğini düşünüyordum.

Gece Matt uyurken ortadan kaybolacağım. Ama tek başıma gidecek kadar cesur olduğumu sanmıyorum."

Bana gülümsedi. "Her zaman nereye gitmek istediğimi biliyor musun?"

"Nereye?"

"Kaliforniya. Los Angeles."

"Çok pahalı," dedim hüzünle.

"Pahalı çünkü harika." Bir eliyle direksiyona vurdu. "Hadi yapalım şu işi."

"Ciddi misin?"

"Evet. Mümkün olan en kısa sürede. Teksas yazlarını siktir et; bir tane daha yapmak istemiyorum. Yarın akşam gidelim."

Kalbim küt küt atıyordu. Sadece rüya görüyordum, ama o beni kabul edecekti.

Fikrimi değiştiremeden "Evet," dedim.

Küçük bir sevinç çığlığı attı. "Tamam, ama Matt seni bulmaya gelirse, onu öldürürüz."

"Anlaştık."

Karanlıkta gözlerini kısarak bir şeye bakarken gülümsemesi soldu. "Bu da ne böyle?"

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

LUCY

Gözlerimi sıkarak kapatıyor, anının geri kalanının odaklanmasını sağlamaya çalışıyorum.

Ama kayboluyor. Savvy'nin kahkahası, gülümsemesi uzaklaşmaya başlıyor ve bana kalan tek şey göğsümdeki bir sızı.

Plumpton'dan birlikte ayrılacaktık. Savvy'yi Los Angeles'ta görebiliyorum. Sahile bayılır ve trafikten nefret ederdi. Muhtemelen bir daireyi paylaşırdık.

Olabilecekleri düşünmekten nefes alamıyorum.

Ne oluyor be? Ne oluyor be? Ne oluyor be? Savvy'nin sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Önümde, yüzünden kan damlarken gülümsüyor. Çok çabalıyorum.

Vitrin camından Nina'nın Emmett'in önünde durduğunu, kollarını göğsünde kavuşturduğunu görebiliyorum. Yüzü kıpkırmızı, kızgın. Ona bağırıyor.

Düğünden ayrıldı. Hatırladıkça gözlerimi kırpıştırıyorum; kamyonetini yola çevirip giderken yüzünü net bir şekilde gördüm.

Çantamdan telefonumu aldım. Ben ilk çalışta telefonu açtı.

"Hey, Lucy."

"Emmett düğün bitene kadar orada kaldığını söylememiş miydi?" "Ne? Uh ... evet. Bekle, bekle, bunu kaydedebilir miyim?"

"Tamam, her neyse. Sadece-"

"Dur bakalım. Tamam. Tekrar sor."

"Emmett düğün bitene kadar kaldığını mı söyledi?"

"Evet. Düğün gece üçe kadar sürdü. İnsanlar onu orada gördü. İnsanların evlerine gitmeleri için araç ayarlamaya yardım etti."

"Gidişini ve dönüşünü kimse hatırlamıyor mu?"

"Hayır. Başından beri orada olduğunu söyledi."

"Onun gittiğini hatırlıyorum. Savvy ve ben ayrılmadan hemen önce." Uzun bir duraklama oldu. "Emin misin?"

"Evet. Savvy'yle arabaya bindim ve onun otoyola çıkan toprak yolda yanımızdan geçip gittiğini açıkça gördüm. O da beni gördü. Gözlerimiz buluştu."

"Lucy, ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bu... parça parça geri geliyor. Düğünün bazı kısımlarını hatırlıyorum ve onunla arabaya bindiğimizi hatırlıyorum. Ayrılmaktan bahsediyorduk. Birlikte Los Angeles'a gitmekten."

"Kavga mı ediyordunuz yoksa...?"

"Hayır. Değildik. Mutluyduk." Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Hadi oraya geri dönelim. Şimdi. Dışarısı karanlık; belki bu yardımcı olur. Nereye?

Sen misin?"

"Sanat mağazasının dışındayım." Kelimelerim nefes nefese çıkıyor. Dükkanın vitrininden Emmett öfkeyle eliyle işaret ediyor.

Nina'nın irkildiğini görüyorum. Kollarını vücuduna doğru çekiyor, yüzünü başka yöne çeviriyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

Ben de yaptım.

Bu pozu biliyorum.

Dayak yemeye hazırlandığında böyle yaparsın.

"Lucy?" Ben diyor.

Emmett ona vurmuyor. Her iki bileğini de tutuyor.

"Neden sanat dükkanındasın?"

"Çünkü Emmett..." Sözümü kesiyorum. Emmett'in Nina'nın bileklerini çok sıkı tuttuğunu söyleyebilirim. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve Emmett'in elinden kurtulmaya çalışıyor.

"Ona zarar veriyor," diyorum sessizce. Hareket etmeliyim.

Yardım etmeliyim. "Emmett? Kime zarar veriyor?"

Nina özgür kalır. Dükkândan fırladı ve arabasına atladı. Dikiz aynasından köşede kayboluşunu izliyorum.

Pencereden gelen bir ses beni zıplattı.

Bu Emmett.

Ve şimdi hatırlıyorum.

LUCY

BEŞ YIL ÖNCE

"Bu da ne böyle?" Savvy karanlıkta gözlerini kısarak sordu.

Öne doğru eğildim. Yolun ortasına bir kamyon park etmişti. Önünde uzun boylu bir adam duruyordu. Savvy'nin farları onun yüzünü yakaladı.

Emmett.

Durmak için yavaşladı, camını indirdi. Elini şöyle uzattı,

Ne oluyor be?

Emmett arabanın benim tarafıma doğru yürüdü. Camımı indirdim.

"Seninle konuşabilir miyim?" Kelimeler soluksuzdu, bir yalvarış gibiydi. Bir şey yaşıyordum.

Çocukluğumdan beri tanıdığım Emmett ile Savvy'nin bana anlattığı versiyonunu bağdaştırmakta zorlanıyordum. Bu Emmett'ın yumrukları iki yanında sıkılıydı, bana bakarken gözleri vahşi ve çaresizdi.

"Dostum, şimdi mi?" Savvy bıkkın bir ifadeyle "Şimdi mi?" dedi.

"Yarına kadar bekleyemez mi?" Emmett onu görmezden geldi.

"Lütfen?"

İçimi çektim ve kapının koluna uzandım. "Elbette. Savvy, sorun değil, Emmett beni eve bırakabilir." Onaylamak için ona baktım ve yüzü aydınlandı. Başını salladı.

"Hayır, sorun değil," dedi. "Bekleyebilirim."

Bunu tartışmaya yer yokmuş gibi söyledi ve Emmett'in sinirli göz devirmesini yakaladım. Arabadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Hava yağmur kokuyordu ve aslında Mayıs ayı için biraz serindi.

Emmett arabadan uzaklaştı, yolun etrafındaki sık ağaçların arasına doğru birkaç adım attı. Arkama baktım. Savvy'nin hâlâ sürücü koltuğunda oturduğunu ve bize baktığını görebiliyordum.

"Özür dilerim, bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama seninle konuşmam gerekiyordu." Gözlerini kısarak bir elini gözlerinin üzerine koydu. "Gerçekten de onları kapatmayacak mı?"

Savvy'nin farlarından uzaklaşmak için ağaçların arasına doğru adım attı.

"Herhalde öyle kaçmamalıydım," dedim, onu ağaçların arasına doğru takip ederken. Ay dolunaydı ve Savvy'nin farları hâlâ biraz ışık veriyordu. Yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Gözleri genişti, biraz çaresizdi.

"Hayır, yapmamalıydım..." Başını sallayarak sözlerini bitirdi. "Seni öpmemeliydim. Kendimi kaptırdım. Anlamalısın Lucy, senin için deli oluyorum."

Yutkundum. Savvy bana ne yaptığını söylememiş olsaydı bile, bu ifşaya heyecanla tepki vereceğimi sanmıyordum. Matt'ten sonrasını hayal etmek çok zordu.

Berbat durumdaydım ve her şeyin üstüne bir de Emmett'in duygularına ihtiyacım yoktu. "Yıllardır senin için deli oluyorum," diye devam etti Emmett, umursamaz bir tavırla. "I

Matt'in sana karşı bir pislik olduğunu ve seni aldattığını biliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni aldattığını?"

"Biliyorum," dedim.

Bana bir adım daha yaklaştı. "Bırak onu. Benimle ol. Seni seviyorum. Seni çocukluğumuzdan beri seviyorum."

Beni belimden yakaladı ve öptü. Özensizdi, sanki yüzümü yutmaya çalışıyordu. Onu ittim.

"Yapamam, özür dilerim." Bir adım geri attım.

Hemen beni tekrar yakaladı. "Evet, yapabilirsin. O evde mükemmel bir hayatın olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ne kadar mutsuz olduğunu biliyorum. Onu gerçekten sevmediğini biliyorum. Hiç sevmediğini de. Kalmak ve bu mükemmel eş imajını yansıtmak zorunda hissettiğini biliyorum, ama değilsin. İzin ver sana yardım edeyim."

Gerçeğin bir parçasını alıp benim için bütün bir anlatı oluşturmuş gibi görünmesi çok garipti. Beni kurtarabileceği bir hikâye. Kesinlikle mutsuzdum ama Matt'i sevmiştim. Ondan bu kadar nefret etmemin nedeni buydu. Çünkü bir zamanlar ona deliler gibi aşık olmuştum ve o henüz beni tamamen yenmemişti.

Mükemmel bir eş imajı çizmeye çalıştığımı hiç düşünmemiştim. Açıkçası çok kötü bir iş çıkarıyordum.

"Yapamam," dedim tekrar. "Özür dilerim. Matt'le mutlu olmadığımız konusunda haklısın ama şu anda başka bir şeye atlayamam."

"Seni bekleyeceğim," dedi aceleyle. "Eğer zamana ihtiyacın varsa. Lütfen, Lucy, sadece-" Sözünü bitirmedi. Beni tekrar öperek sözünü kesti. Beni hemen tekrar öpecekse "bekleyeceğim" derken ne kastettiğinden emin değildim.

"Emmett, dur." Onu tekrar ittim. "Böyle bir şey olmayacak, tamam mı? Özür dilerim."

Yüzündeki tüm umut tükenmişti. "Ne?"

"Değilim, değilim... Sana karşı böyle hissetmiyorum. Biz sonsuza dek arkadaşız, bunu yapmamalıyız-"

"Bana karşı böyle hissetmiyor musun? O zaman neden beni öpmeye devam ediyorsun?" "Özür dilerim, ben-"

"Bir şey hissetmeseydin beni öpmeye devam etmezdin!" Sesinde artık öfkeli bir ton vardı.

"Tamam, gitme zamanı!" Savvy bağırdı. Arabasının kapısının çarptığını duydum ve bir dakika sonra ağaçların arasından belirdi.

Emmett'in beni eve bırakabileceğini söylediğimde beni görmezden geldiği için içimde bir minnettarlık hissettim.

"Tanrı aşkına Savvy, burnunu işimize sokmayı keser misin?" Emmett tersledi. "Burada bir konuşma yapıyoruz."

"Daha çok ona bağırıyormuşsun gibi geldi."

"Ona bağırmıyordum, sadece deniyordum-"

"Sorun değil," diye araya girdim. "Buna yarın devam edebilir miyiz, Emmett?
Geç oldu ve çok içtim."

"Hiçbir şeye devam etmene gerek yok," dedi Savvy. "Hayır dedi, dostum.
Bunu kabul edin."

Emmett'in burun delikleri alevlendi. "Kimse seninle konuşmuyordu. Bırak Lucy ve ben-"

"Şunu kalın kafana sok, göt herif. Hayır. Cümleyi tamamla." Kolunu benimkine doladı ve hafifçe çekti.

"Hayır. Daha işimiz bitmedi." Emmett diğer elimi tutarak beni kabaca Savvy'den uzaklaştırdı. Kolumu mengene gibi kavramıştı ve irkildim.

"Bunu az önce yapmadın!" Savvy ellerini Emmett'in göğsüne koydu ve sertçe itti. Tökezleyerek geri çekildi ama beni bırakmadı.

"Dokunma bana," diye hırladı.

"Bırak onu."

"Hayır."

"Emmett, lütfen bırak gideyim," dedim, umutsuzca sakin kalmaya çalışarak. Beynim bana *Tehlike'yi, tehlikeyi gösteriyordu.*

Yumruklarım neredeyse isteğim dışında kıvrıldı. Dövüşmeye hazırdım. Matt'le buraya pek çok kez gelmiştim.

"Tanrım, tam bir pisliksin," diye bağırdı Savvy. "Bırak onu gitsin!"

"Bir kez olsun kendi işine bak, seni aptal küçük-"

Ona yumruk attım. Yumruğum çenesine geldi. Matt'le biraz pratik yapmıştım ama yine de iyi bir yumruk değildi. Dengemi kaybettim ve yumruk istediğim kadar sert inmedi.

Yine de tökezleyerek geri çekildi ve kolumu bıraktı. Matt gibi darbe almaya alışık değildi.

"Hayır dedim!" Çığlık atıyordum. Öyle demek istememiştim ama beynim kısa devre yapmış gibi hissediyordum. Kontrol tamamen bende değildi. "Lanet olası yardımını istemiyorum! Senin aptal çocukluk aşkın umurumda değil!"

Emmett bana bakakaldı. Arkamı döndüğümde titriyordum. Savvy bana iyice etkilenmiş bir bakış attı.

"Gitme zamanı," dedi ve sonra güldü.

Emmett'in bana doğru hamle yaptığını görmek için tam zamanında ona baktım.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

LUCY

"Hey," diyor Emmett, sesi arabanın camından boğuk bir şekilde geliyor ve beni şimdiki zamana geri götürüyor. Kapıyı açtı. Keşke kilitlemiş olsaydım. Göz hizamıza gelecek şekilde diz çöktü. "Gitme. Bir dakikalığına içeri gel."

"*Lucy?"* Ben'in sesi kısık, kalçama indirdiğim telefondan geliyor. Emmett telefona bakıyor.

"Kim o?" Emmett sorar.

"Ben," diyorum belli belirsiz. Donup kaldım. Tek görebildiğim bana doğru hamle yapan Emmett'in öfkeli yüzü.

"Selam, Ben!" Emmett yüksek sesle, neşeyle söylüyor. Bana gülümsüyor.

Yüzüm ne kadar şaşkın olduğumu gösteriyor mu bilmiyorum. Bir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım.

"Telefonu onunla mı kapatacaksın yoksa...?" Emmett biraz gülüyor.

Sonra yutkunuyor ve ben bunu görüyorum. Gergin.

Ağzım kurudu. Elim acıyana kadar telefonu çok sıkı tutuyorum. Emmett uzanıp telefonu benden alıyor. Kulağına bastırıyor.

"Hey, Ben. Sanırım Lucy'nin bir dakikaya ihtiyacı var. Seni geri arayacak, tamam mı?"

Ben'in itiraz edip etmediğini bilmiyorum. Emmett aramayı sonlandırıyor ve telefonu -benim *telefonumu*- cebine atıyor. Koluma nazik bir el koydu.

"Neden içeri gelmiyorsun? Bir bardak su ya da başka bir şey ister misin?" Başımı salladım.

"Bu şekilde araba kullanmana izin veremem. Bembeyaz olmuşsun." Uzanıp anahtarlarımı yolcu koltuğuna bıraktığım yerden alıyor. Birden terlediğimi fark ettim. Birkaç dakikadır bu sıcak arabada oturuyordum.

"*Kaç, Lucy,*" diye bağırıyor Savvy kafamın içinde. "Kaç*!*"

"İçeri gel," diyor Emmett tekrar. Bir elini yanağıma koyuyor. "İzin ver seninle ilgileneyim."

Emmett emniyet kemerimi çözdü. Taktığımı bilmiyordum.

"Gel hadi." Emmett iki elini de kollarıma koydu. "Hadi şu arabadan inelim, tamam mı Lucy?"

Sesi nazik.

Kafam karıştı, çünkü kafamın içinde çığlık atıyor.

LUCY

BEŞ YIL ÖNCE

Emmett saldırdı ve beni Savvy'ye çarptı. İkimiz de yere yuvarlandık. "Oh

Tanrım." Savvy önce ayağa kalktı ve bana doğru uzandı. Onu kavradım. Kol.

Emmett ona yumruk attı. Benden sendeleyerek uzaklaşırken tırnaklarım derisini sıyırdı.

"Seni lanet sürtük! Tüm hayatımı seni bekleyerek, iyi adam olarak, arkadaş olarak geçirdim ve sen bana karşılığını böyle mi ödüyorsun?" Beni gömleğimden tutup ayağa kaldırdı.

Savvy Emmett'e doğru uçarak kollarını onun boynuna doladı. Döndü, kıvrandı ve gömleğimi bıraktı.

Savvy'nin ellerinden birini çekip kurtardı ve kadın adamın sırtından yuvarlandı.

Emmett dönerek umutsuzca beni yakalamaya çalıştı. Etrafından dolanarak Savvy'nin eline uzandım. Tekrar elimi tuttu ve beni de yanına çekerek kaçtı.

Ağaçların arasından eğilerek koştuk. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret ettim. Emmett'i görmedim.

"Kahretsin," dedi Savvy aniden nefesi kesilerek. "Yanlış yöne gitmişim."

Durdum, omzumun üzerinden baktım. Karanlık ve sessizdi. Yoldan kaçmıştık ve Emmett hiçbir yerde görünmüyordu.

Nefesim kısa nefesler halinde geliyordu. Çantama uzanmaya çalıştım. Telefonuma. Arabadaydı.

"Telefonun yanında mı?" Ben sordum.

"Evet!" Ellerini elbisesinin ceplerine soktu ve çıkardı.
Ekrana bakarken yüzü düştü. "Kahretsin. Ölmüş."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve titreyen bir elimle onları sildim. "Özür dilerim. Arabadan çıkmamalıydım. Onun olduğunu bilmiyordum..." Burnumu çektim.

Başını iki yana salladı. "Bu senin hatan değil. Ama daha sonra, polisleri aradıktan sonra, seni muhtemelen tecavüze uğramaktan ve öldürülmekten kurtardığımı hatırlamanı istiyorum. Sonsuz minnettarlık bekliyorum."

Gözyaşlarımın arasından güldüm. "Sonsuz minnettarlık. Anladım."

Savvy elimi tuttu. "Hadi mekâna geri dönelim," dedi karanlık ağaçları işaret ederek. "Emmett muhtemelen arabanın yanında bizi bekliyordur."

"Bir mil gibi, değil mi?"

"Evet, ama bence en güvenli seçenek bu. Topuklu ayakkabılarını çıkarmak için uzandı. Ben de aynısını yaptım.

"Bunun doğru yol olduğundan emin misin?" Gökyüzüne baktım, sanki sihirli bir şekilde yıldızlardan yön bulma yeteneğini kazanabilirmişim gibi. Güneş doğduğunda kuzeyi güneyden zar zor ayırt edebiliyordum.

"Uh." Önce sola, sonra sağa baktı. "Bu iyi bir nokta." "Şu

taraftan geldik, değil mi?" İşaret ettim.

"Evet? Artık farlarımı göremiyorum." İki elini de alnına bastırdı. "Aman Tanrım. İnsanlar telefonlardan önce nasıl yaşıyordu?"

"Bekle, ana yoldan o kadar da uzakta değildik," dedim. "Dinleyelim ve bakalım arabaları duyabilecek miyiz? Onun yerine o tarafa gidebiliriz."

Koca bir yağmur damlası tam gözüme düştü ve irkilerek gözlerimi kırptım.

"Harika," dedi Savvy, bir damla yakalamak için elini uzatarak. "Yağmur şu anda tam da ihtiyacımız olan şey."

Çıtırdayan yaprakların sesi beni döndürdü.

Emmett karanlığın içinden koşarak çıktı, başının üzerinde bir şey vardı. Çekiç gibi bir şeye benziyordu ama inşaatlarda kullanılan türden değildi. Bir sopanın ucundaki metal bir bloktan ibaretti.

"Kaç," diye fısıldadı Savvy.

Birlikte ağaçların arasından geçerek yola çıktık. Topuklarımız olmadan daha hızlıydık. Emmett'e çarpmayı umarak benimkini arkama attım.

Iskaladım. Ve bize yaklaşıyordu.

Savvy elimi bıraktı. Nefes nefese kalmıştı. "Git, Lucy. Koş." Tekrar

tutmaya çalıştım. "Sakın durma. Arabaları duyabiliyorum."

"Hayır. Sen benden daha hızlısın. Sadece git. Yardım getir.

Onu ben götürebilirim." "Hayır, yapamazsın-"

Bir el saçımı çekerken çığlık attım. Geriye doğru tökezledim ve bir yumruk yüzüme geldi. Gözlerimde yıldızlar dans etti. Matt bile bana hiç bu kadar sert vurmamıştı.

Yerdeydim. Oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Emmett çekici ona doğru savururken Savvy eğildi.

Ona doğru hamle yaptı ve çekici onun elinden almaya çalıştı. Çekiç bir gümbürtüyle yere çarptı.

Toprakta debelenerek ona doğru atladı. Adam onun bileğini çekti ve onu toprakta sürüklerken bağırdı.

İleri atıldım, ona doğru daldım. Beynim hâlâ tekliyordu, görüşümde lekeler vardı. Parmaklarımı koluna doladım ve umutsuzca onu kendime doğru çekmeye çalıştım. Onu o kadar sıkı tutuyordum ki ellerim ağrımaya başlamıştı.

Emmett aniden onu bıraktı ve yerden bir şey kaptı. Ağır ve kalın bir

ağaç dalını salladı.

Kafatası ile birleşti.

Yere düştüğünde homurdandı. Ona doğru koştum. Yavaşça doğruldu, kafasındaki kesikten kan akıyordu.

Emmett başımızda dikilmiş, ağır ağır nefes alıyordu. Ağaç dalını bir kenara fırlatıp çekicini tekrar eline aldı.

Kollarımı ona doladım, onu korudum. "Lütfen dur," diye yalvardım. "Eğer durursan kimseye söylemeyiz, tamam mı? Zaten gitmeyi planlıyorduk. Sadece gideceğiz ve bir daha bizden haber alamayacaksın. Söz veriyorum. Lütfen, Emmett."

Bana baktı, gözleri karanlıkta simsiyahtı.

"Lucy?" Matt'in sesi sessizliğin içinde çınladı. "Savvy? Emmett? Hepiniz orada mısınız?"

Donup kaldım. Ana yola değil, arabaya doğru koşmuştuk. Duyduğum araba Matt'in arabasıydı.

"Ma-"

Emmett kafatasıma indirdiği bir çekiçle çığlığımı kesti. Kafamın sol tarafını zar zor sıyırdı ama yine de beni geriye savurdu. Savvy beni daha önce yakaladı

Yere düştüm.

"Matt! Yardım edin!" diye bağırdı.

Emmett çekici tekrar kaldırdı. Sallandım. Başım dönüyordu. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

Yukarı baktım. Emmett kolunu geri çekmiş, gözlerini benimkilere kilitlemişti. "Bunu bana sen yaptırdın," diye hırladı.

Çekiç doğrudan kafama geliyordu.

Savvy beni yoldan itti. Çekici kafasına öyle sert vurdu ki, çatırtı ağaçların arasında yankılandı. Kucağıma yığıldı. Elbisemin üzerinde kan birikti.

Ellerim kan içindeydi. Beynimde bir uğultu vardı.

"Savvy?" Matt'in sesi hâlâ mesafeliydi.

Emmett omzunun üzerinden baktı, küfretti ve çekici tekrar savurdu.

Her şey karardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

LUCY

Emmett, "Bir şeyleri hatırlamak için çok uğraşıyorsun," diyor.

Arabadan çıktım. İndiğimi hatırlamıyorum ama şimdi arabanın yanında duruyorum ve Emmett endişeyle bana bakıyor. Parmakları bileklerime sarılmıştı.

"Bu senin için iyi değil," diye devam ediyor. "En son çok fazla denediğinde ne olduğunu hatırlıyor musun? Kafanda bir şeyler yaratmaya başlamıştın."

Savvy'nin kafatasına inen çekicin sesi beynimde bir döngü halinde tekrarlanıyor.

Benim yarattığım bir şey olamayacak kadar gerçek.

"Matt sana o gece orada olduğumu söyledi, değil mi?" Emmett

sordu. Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Emmett'in ifadesi kararır. "Sana orada olduğumu söyledi. Söylemeyeceğine söz vermişti ama o pisliğin sır tutamayacağını bilmeliydim." İki elini de yanaklarıma koydu. "Seni asla incitmem, bunu biliyorsun."

"Matt bana orada olduğunu söyledi," diye tekrarlıyorum, yalan olmasına rağmen. Matt bana hiçbir şey söylemedi.

Emmett *orada* mıydı? Ve Matt *biliyor muydu*?

Emmett, "Düğünden yirmi dakikalığına ayrıldım çünkü köpeğimi dışarı çıkarmak için eve gitmem gerekiyordu," diyor. "Seni gördüm... Şey, bilmek istemezsin."

"Evet, biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Düğünde biraz takıldık," diyor Emmett. "Biz... Şey, bunu yapmaya devam ettik. Ondan önceki zamanları hatırlıyorsun. Sen ve ben hep birbirimize doğru yol alıyorduk."

Sarhoş olup onu iki kez öpmemi anlatmanın bir yolu da buydu sanırım.

"Savvy bizi gördü ve çok kızdı. Sana hiç söyledi mi bilmiyorum ama onunla kısa bir kaçamak yaptık. Önemli bir şey değildi, sadece birkaç kez, ama sonrasında bana çok soğuk davrandı. Belki de olduğundan daha fazlası olduğunu düşündü?"

Savvy'nin kötü bir seksten sonra ondan kaçmasını tanımlamanın bir yolu da buydu.

"İkiniz birlikte ayrıldınız. Köpeğimi dışarı çıkarmak için eve gitmeye karar verdim ve çıkarken yolun kenarında Savvy'nin arabasına rastladım. Garip olduğunu düşündüm, çünkü misafirlerin çoğu ana yoldan gidiyordu. O gece yağmur yağacaktı ve mekandaki insanlar bize o yoldan gitmememizi, kolayca sel basabileceğini söylemişlerdi. Sanırım unuttu. O gecenin ilerleyen saatlerine kadar *ben de unutmuştum.*"

"Arabasına rastladınız, çoktan park etmişti," diye tekrarlıyorum.

"Doğru ya. Dışarı çıktım ve siz ikiniz ağaçların arasında birbirinize bağırıyordunuz."

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum. Takip etmesi çok zordu. Ama gerçekten üzgün görünüyordun. Sana tokat attı ve sen de onu tırmaladın. O zaman müdahale etmeye başladım, ama sen ağaç dalını tuttun ve sadece ... Ona o kadar sert vurmak istediğini sanmıyorum. Panikledin, çığlık atmaya başladın ve kaçtın."

"Başımdaki yarayı unuttun," diyorum Emmett'a.

Ellerini yanaklarımdan indiriyor. "Ne?"

"Kafamdaki yaralanma. *Benim* de kafama darbe aldığımı unuttun."

"Ah." Yüz ifadesinde panik gibi bir şey beliriyor ve sonra kayboluyor. "Nasıl oldu bilmiyorum ama deli gibi koşuyordun. Kafanı bir yere çarpmış olmalısın. Aslında seni kovalamaya çalıştım ama sen kaçtın."

"Ve Savvy'yi orada ölüme mi terk ettin?" diye sordum.

"O çoktan gitmişti," diyor sessizce. "Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu."

"Ve polise gitmediniz çünkü...?"

"Çünkü seni seviyorum." Bakışları benimkinde sabit. "Bir kez hata yapmış olman umurumda değil. Teknik olarak sana ilk o vurdu. Ve sen bunu yapmak istemedin.

yapacağım. Bunu biliyorum."

"Ona ne söyledin?" diye sordum. Beynimdeki uğultu geri döndü. Düşünmek çok zor. "Matt'e."

"Ona gerçeği söyledim. Savvy'yi öldürdüğünü gördüm."

"Neden ben..." Gözlerimi sıkarak kapattım. "Neden kaçtım?" "Sanırım yaptığın şeyle yüzleşmekten korkuyordun."

"Matt de polisi aramadı mı?"

"Biz kendimiz halletmek istedik. Seni bulacaktık ama yol sular altında kaldı ve seni bulmak için geri dönemedik. Sonra o adam seni bizden önce buldu ve hiçbir şey söylememek daha iyi geldi. Zaten hatırlamıyordun."

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Bu seni gerçekten rahatlatmış olmalı." Kaşları birbirine yaklaşıyor. "*Benim için* mi? Senin için rahatladım. O travmayı asla hatırlamanı istemiyorum. Senin için hayal kırıklığına uğradım. Düğündeki anımızı hatırlıyorum, çünkü sonunda-" "Bir çöp konteynerinin yanında sevişmek üzere miydik?" Onun yerine ben bitiriyorum.

"Sonunda birbirimize karşı hissettiklerimizi kabul ediyorduk."

"Sanırım öyleydik. Çocukluk a ş k ı n ı umursamadığımı ve sadece beni rahat bırakmanı istediğimi söylediğim zamanki gibi."

Dondu kaldı. "Bunu hiç söylemedin."

"Neden Matt beni gördüğünü söylediğinde sana inandı? Ben sana vurdum. Yüzünde buna dair bir kanıt yok muydu?"

"Bana hiç vurmadın," diyor.

"Sanırım Savvy de sana vurdu, ama bu konuda pek iyi değildi. Çok kısa ve küçüktü. Bıçaklarla daha iyiydi."

Emmett bundan ürkmüş görünüyor.

"Sana daha sert yumruk atmalıydım. Pratik yapmıştım." Bağırsağa bir bıçak daha iyi olurdu. Savvy haklıydı.

"Lucy." Bir çocukla konuşur gibi konuşuyor. "Bir adım geri atalım. Histerikleşiyorsun."

Yüzüne yumruk attım.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY

Emmett tökezleyerek yola çıktı. Bana şaşkın şaşkın baktı.

Bu da çabucak öfkeye dönüşür.

Koşmalıyım. Savvy'nin sesinin kafamın içinde belirip bana koşmamı söylemesini bekliyorum.

Onun yerine, pembe elbisesiyle Emmett'in yanında, yüzünden kan damlarken görüyorum.

"Bir *fikrim var,*" diyor sırıtarak. "*Hadi Emmett'i öldürelim!*" Gülümsüyorum. Bu harika bir fikir.

Yola doğru adım atıyorum, ellerim yumruk olmuş. Sağ elim ona bir kez vurduğum için şimdiden acıyor.

Umurumda değil.

Beni yakamdan yakaladı, bana vurmak için geri çekildi. Eğildim ve yumruğumu karnına indirdim.

Nefes nefese kalır ve iki büklüm olur. "Lucy, dur," diye hırıldıyor.

Yumruğumu yüzüne doğrultuyorum ama benden uzaklaşıyor. Yüzüme yumruk atmadan önce gözlerindeki öfkenin parıltısını yakalıyorum.

Dünya bir anlığına bembeyaz oldu. Yerdeyim, çakıllar avuçlarıma batıyor. Yüzümden ağzıma ıslak bir şey damlıyor. Kan tadı alıyorum.

Kollarımın altından tutup beni yoldan çekmeye başladı. Başım dönüyor ve ben tekmelemeye ve kıvranmaya başlamadan önce beni sanat mağazasının yarısına kadar getirdi.

"Lanet olsun, Lucy!" diye bağırıyor. Kurtuldum ve ayağa fırladım. Ona doğru hamle yaptım.

Birlikte yere yuvarlandık, ben onu sıkıştırmadan önce iki kez yuvarlandık. Ellerimi boğazına doladım ve olabildiğince sert sıktım.

Ayaklarını tekmeliyor. Yüzü kızarıyor.

Hadi öldürelim, hadi öldürelim, hadi öldürelim.

Beni üzerinden atarak kamburunu çıkardı. Ayağa fırladı ve dükkana doğru koşmaya başladı.

Mağazaya dalıp bir vitrini devirirken ve boya fırçalarını yere atarken onu takip ediyorum. Üzerlerinden atlıyorum.

Raftan bir çekiç alıyor - Savvy'yi öldürmek için kullandığı türden bir çekiç ve birden o gece kamyonetinde olması gerektiğini fark ediyorum. Beni öldürecek bir şey almak için kamyonetine geri döndü.

Bu pislik.

Onu gömleğinin arkasından tuttum ama kendini kurtarırken gömlek yırtıldı. Arka kapıdan dışarı fırladı.

Peşinden koşarak yoğun ve nemli havaya geri dönüyorum.

Diğer tarafta beni bekliyor, çekiç hazır. Başıma doğru savuruyor ve ben tam zamanında geriye yaslanıyorum. Kenarı alnımı zar zor sıyırıyor.

Tökezleyerek geri çekildim. Tekrar savuruyor, yine ıskalıyor ve ben elini tutmak için uzanıyorum, çekici çekmeye çalışıyorum.

Beni itti ve tekrar savurdu. Çekiç bu kez çeneme saplanıyor ve acıyla geriye sıçrıyorum.

Öfkemin içinden bir anlık netlik geçiyor. Kaçmalıydım. Arkama bakıyorum, arabam dükkanın köşesinde görünüyor.

Anahtarlarımı aldı, birden hatırladım. Anahtarlarımı ve telefonumu. Kaçabilirim ama elimde hiçbir şey olmadan.

Ben orada durup darbenin etkisiyle gözlerimi kırpıştırırken Emmett'in yüzünde acımasızca tatmin olmuş bir ifade beliriyor. Bu tanıdık bir duygu; kapana kısılmış olmanın paniği, tüm gücün onda olmasının yarattığı hayal kırıklığı.

Çığlık atıyorum. Gırtlaktan geliyor, daha önce hiç duymadığım bir ses.

Ona saldırıyorum ve bunu yaparken yüzünde beliren şok ifadesi şimdiye kadar gördüğüm en tatmin edici şey olabilir. Yere sertçe çarpıyoruz, uzuvlarımız ve homurdanmalarımız birbirine karışıyor.

Kollarını pençeleyip çekici almaya çalışıyorum. Dizim göğsüne çarpıyor ve nefesi kesilirken çekici tutuşu gevşiyor. Çekici ondan kaptım ve ayağa fırladım.

O da ayağa kalkıyor, dudakları kıvrılmış, göğsü çok hızlı inip kalkıyor.

Çekici karnına doğru salladım.

Nefes nefese kaldı ve kabardı. Durmamı ister gibi elini uzatıyor. Çekiç tekrar vurmaya hazırlanırken duraklıyorum.

Aniden ayağa fırlar ve koşmaya başlar.

"Emmett!" Çığlık atıyorum. Kısa bir süreliğine ters yöne doğru koşmayı düşünüyorum. Ama ayaklarımın başka fikirleri vardı. Bunu yapmaya karar verdiğimi fark etmeden önce onu kovalıyorum, öfkem beni ileriye götürüyor.

Uzaktan kendi adımı duyuyorum. Gerçek mi yoksa Savvy mi bilmiyorum.

Dükkanın arkasında küçük bir ağaçlık var. Emmett onlara doğru koşuyor ve ben de bacaklarımı gidebildikleri kadar hızlı itiyorum. Emmett omzunun üzerinden dehşet dolu bir bakış fırlatıyor. Bu konuda tatmin edici bir şey var. Belki de Savvy o adamı öldürdüğünde böyle hissetmiştir. *Bunu hak etmişti*.

"Daha hızlı koşsan iyi olur, pislik!" Çığlık atıyorum.

"*Lucy!"* diye bağırıyor ses yine. Savvy değil. Daha yakın.

Neredeyse Emmett'e ulaşacak kadar yakınım. Elimi uzatıyorum, parmaklarım kumaşı sıyırıyor. Onu kaptım ve tekrar yumruğumun içine çektim. Yere yuvarlanırken bağırıyor ve hemen ayağa kalkmaya çalışıyor.

Çekici başımın üzerine kaldırıyorum ve bacağına sertçe indiriyorum. O çığlık atarken çok hoş bir *çıtırtı* sesi çıkarıyor.

"Lucy!"

Emmett bir bacağını kaldıraç olarak kullanıp dizlerinin üzerinde öne doğru atılıyor ve çekici elimden çekip alıyor. Uçup gitti.

Ve Ben'in ayaklarının dibinde durdu.

Ağır ağır nefes alıyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde benden Emmett'e bakıyor.

"Aman Tanrım, Ben," diye pantolonunu indiriyor Emmett. Sağlam bacağını benden uzaklaşmak için kullanıyor. "Kendini kaybetti. Kendini kaybetti. Beni öldürmeye çalışıyor."

Ben bakışlarımı tutuyor. Elimin tersiyle ağzımı sildim. Kan derime bulaşıyor.

Çekice bakıyorum. Sonra ona. Yavaşça uzanıp çekici aldı.

"Onu o öldürdü." Sesim alçak çıkıyor. Kulağa pek doğru gelmiyor. "Savvy'yi öldürdü ve beni de öldürmeye çalıştı."

Ben'in yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. Çarkların döndüğünü, röportajların kafasında dönmeye başladığını görebiliyorum. Araştırmasının iddiamı destekleyip desteklemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Matt o gece onu görmüş," diye devam ediyorum. "Ona sorabilirsin. Emmett oradaydı ve onu öldürdü."

Ben bana bakıyor. Yüz ifadesi okunmuyor.

"Hayır," diyor Emmett. Umutsuzca başını sallıyor. "Hayır. Savvy'ye asla zarar vermezdim. Ya da sana, Lucy. Bana inanmak zorundasın."

Ben kafasını eğiyor.

"Onu gördün!" Emmett beni işaret etti. "Beni öldürmek üzereydi! Eğer sen gelmeseydin öldürecekti!"

Ben elindeki çekice bakar. "Hadi öğrenelim," diyor.

Çekici bana fırlattı.

BÖLÜM ELLİ İKİ

LUCY

Bir hastane yatağında oturmuş, bir polis memuruna bakıyordum.

Yatağımı çevreleyen perdenin hemen dışında duruyor ve Ben'le konuşuyor. Kumaşın tam olarak kapanmadığı aralıktan ikisini de görebiliyorum.

"Bunu söylediğini duydunuz mu?" diye sorar memur.

"Evet," diyor Ben. "Emmett bir keresinde Lucy'yi öldürmeye çalıştığına dair bir şeyler bağırdı."

Göz kırpıyorum. Başım dönüyor ve ağrıyor ama Emmett'in böyle bir şey söylemediğinden oldukça eminim.

"Ve Matt Gardner o gece Emmett'i görmüş," diye devam ediyor Ben. "Bunu ona sormalısın."

Memur bir şeyler yazarak başını sallıyor. Perdeyi kenara itiyor ve sert bir bakışla beni süzüyor. "Bir dakika içinde size başka sorularımız da olacak."

Uyuşukça başımı sallıyorum.

O uzaklaşıyor ve Ben benimle birlikte perdenin içine giriyor. Kaşları birbirine yaklaşmış, sinir ve stresi kollarını kavuşturup kavuşturmamasından belli oluyor.

"*Yalan söylüyor! Neden hiçbiriniz beni dinlemiyorsunuz?"* Emmett'in çığlığı koridorun aşağısında bir yerden duyuluyor.

"İkinizi de öldürebilirdim," diyorum Ben'e.

Şaşırmış görünüyor. "Üzgün müsün?"

"Bana çekici fırlattığında. Önce onu sonra da seni öldürebilirdim. Kendini koruma duygun eksik."

Kahkaha gibi bir nefes veriyor. "Daha önce de söylediğin gibi, bu daha iyi bir son olurdu. Gerçek katili öldürürsün ve

Podcast suçu çözmeye çalışıyor. Bence pek çok insan bu sonu daha çok severdi."

Ona yan gözle bakıyorum. "Sende bir sorun var."

"Biliyorum." Gülümsüyor. "Beni öldüreceğini hiç düşünmemiştim Lucy." Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum.

Yine de isterdim.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Emmett öyle demedi," diyorum. "Ne?"

"Ne var biliyor musun? Beni öldürmekle ilgili hiçbir şey bağırmadı. Sana masum olduğunu söyledi."

Omuz silkiyor.

Omuz silkişini taklit ediyorum. "Bu kadar mı?"

"Her neyse. Gerçeğe yeterince yakın. İnsanlar ben ne dersem ona inanacak. Senin sözün yeterli değil."

"Gerçeğin bir önemi yok."

Savvy'nin sözleri bu sefer daha nazik. Daha az kızgın.

Dikkatimi tekrar Ben'e yöneltiyorum. "Gerçek, sen ne dersen odur."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

LUCY

Matt beni hastanenin dışında bekliyor.

Berbat görünüyorum - morarmış bir göz, kaşımda üç dikiş, çenemde oluşmaya başlayan bir çürük. Neyse ki burnum kırılmadı ama tüm yüzüm acı içinde titriyor.

"Aman Tanrım." Matt koşarak yanıma geldi. Annemle babamı görüyorum, onun çok gerisinde değiller. Ben bir süre önce gitti, çünkü başımda dikilmesinden bıkmıştım. Ona benim için kimseyi aramasını istemediğimi söyledim ama bu isteğimin dikkate alınmadığını görebiliyorum.

Matt, "Emmett'i öldüreceğim," der.

Annem ve babam onun arkasında durdular. Babamın göğsü çok hızlı inip kalkıyor. Annemin gözleri kızarmış ve bana bakmıyor.

"Onu o gece gördün," diyorum. Matt utanmış görünme nezaketini gösterdi.

"Senden sonra," diyor. "Sen kaçtın ve bir saniye sonra Emmett ortaya çıktı, ağlıyor ve onu öldürdüğünü gördüğünü söylüyordu."

"Ve sen de ona inandın."

"Dediniz ki..." İki yumruğunu da öfkeyle sıkıyor ve ben içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum. "Kanlar içindeydin ve öldürmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyordun! Ve onun bunu hak ettiğini ve 'Savvy'nin bunu denediğini' söyledin. Ne düşünmem gerekiyordu?"

"Beni kurtarmaya çalıştı," diyorum. "Bu cümlenin sonu buydu. Savvy *beni kurtarmaya çalıştı* ve o da onu öldürdü."

"Ah, Lucy," diyor annem ve bana sarılacakmış gibi hareket ediyor. Başımı sallayarak geri çekiliyorum.

"Polisler seninle konuşmak istiyor," diyorum.

Babam bana bön bön bakıyor. Daha da sinirlenemeyecek kadar yorgun olduğumu sanıyordum ama görünüşe göre değilmişim. Şaşırmış gibi bakma cesaretini nereden buluyor bilmiyorum.

"Onlara yalan söyledin. Kanıt sakladın. Sana iyi şanslar." Annemin ağzı açık kaldı.

"Seni koruyorduk," diyor Matt. "Anlamak zorundasın. Ben, annen ve baban, seni koruduğumuzu sanıyorduk."

"Hayır, yapmadın," diye tersliyorum. "Sen *kendini* korudun Matt. İnsanlara gerçeği anlatmaya başlarsam neler olacağını biliyordun. Neyin ortaya çıkacağını biliyordun."

Matt'in yüzü kızarıyor. Annem de babam da heykel gibi, gözyaşları annemin yüzünden aşağı akıyor.

Onlardan uzaklaşıyorum. "Beni koruyan tek kişi Savvy'ydi."

Ben Owens ile Yalan Podcast'ini dinleyin

FİNAL BÖLÜMÜ

Polis, Emmett Chapman'ı Savannah Harper'ı öldürmekle suçladı. Matt, Kathleen ve Don kanıt saklamakla suçlandı.

Haberin duyulmasından birkaç gün sonra Plumpton halkından bazılarıyla konuştum. İlk olarak Lucy'nin büyükannesi Beverly'den.

Beverly: Gerçeği bilmek istiyorsan, uğraşacak çok şey var. Onun yapmadığını hep biliyordum. Lucy bilmezken ben biliyordum. Keşke diğer insanlar da ona daha fazla inansaydı.

Ben: Kathleen ve Don, Matt'in onlara söylediklerini seninle hiç paylaşmadı mı? Savannah'nın öldüğü gece Lucy'yi gördüğünü?

Beverly: Kesinlikle yapmadılar. Eğer yapsalardı, tüm kasabaya bağırırdım. Çocuğunun yerine o adama nasıl inanırsın? Matt, Emmett'e kendi karısı için nasıl inandı?

Ben: Garip görünüyor.

Beverly: Tam olarak garip değil. Tipik. Erkekler her zaman birbirlerine

inanırlar. Savannah'nın annesi Ivy ile de konuştum.

Ivy: Hala her şeyi değerlendiriyoruz. Hala cevaplanması gereken sorular var.

Ben: Ne tür sorular?

Ivy: Sadece... acele karar vermek istemiyoruz.

Ben: Lucy'ye de böyle olduğu için mi? **Ivy:** Bu konuda konuşmayı bitirdik.

Ve Joanna ile konuştum.

Emmett yapmadığını söylüyor**.** Lucy'nin yeni bir anı yarattığını söylüyor. Onun hatası bile olmadığını söylüyor. Bu konuda çok nazik davranıyor.

Ben: Lucy'ye inanmıyorsun o zaman?

Tatlım, sadece kafam karıştı**.** Daha önce de anılar yarattı, değil mi? Bunu itiraf etti. Ve şimdi aniden, beş yıl sonra, her şeyi hatırlıyor ve çok rahat bir şekilde birine yükleyebiliyor? Bu şüpheli.

Ben: Matt ve Chase'in davayla ilgili önemli bilgileri saklamasına ne diyorsunuz?

Açıkçası bunu yapmamaları gerekirdi**.** Ama Lucy'yi koruyorlardı. Kızlarını korudukları için Chase'leri suçlayamazsınız.

Ben: Emmett Lucy'yi tekrar öldürmeye çalıştığında orada olduğumu biliyor muydun? Savvy'yi öldürmek için bağırdığını duydum.

Joanna: Bekle, yaptın mı?

Ben: Elbette.

Joanna: B e n . . . Ben bunu bilmiyordum. Şey...

Lucy kalan birkaç sorumu yanıtlamak için benimle son bir kez konuşacak kadar cömertti.

Ben: Plumpton'a daha önce dönmediğiniz için pişman mısınız?

Lucy: Evet. Pek çok şeyden pişmanım. Keşke ailemin ve Matt'in kafama girmesine izin vermeseydim. Sanırım hemen ben yapmışım gibi davranmasalardı, her şeyle başa çıkmak için daha donanımlı olurdum. Her şeyi daha erken toparlayabilirdim.

Ben: Her şeyi bir araya getirmekten bahsetmişken, aklımda kalan birkaç soru var. Öncelikle, Savannah'nın ölümünden sonra hafızan geri geldi mi? Dolaştığın saatleri?

Lucy: Hayır. Sanırım kafa travması bunların çoğunu sildi.

Ben: Cesedini neden bıraktığını bilmiyor musun? Ya da Matt seni gördüğünde elinde neden o kanlı ağaç dalı vardı?

Lucy: Hayır. Tahminimce beynimin bir kısmı kendimi savunmak için buna ihtiyacım olduğunu düşünüyordu.

Ben: Emmett masum olduğunu iddia ediyor ve birçok insan hala sana inanmıyor. Hâlâ bir şeyler sakladığını söylüyorlar.

Lucy: Bütün gün açıklasam da bu insanlar bana asla inanmaz. Çoğumuz olayların bir versiyonuna karar verdikten sonra fikrimizi değiştirmeyiz. Herkes benim hakkımda kararını verdi ve ne olursa olsun bu karar değişmeyecek.

Ben: Bu seni rahatsız ediyor mu?

Lucy: Sayılır. Herkesin benim hakkımda sürekli en kötüsünü düşünmemesini istemenin çok fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Ama artık bu konuda o kadar da endişeli değilim. Kafanda yarattığın sahte versiyonumdan ben sorumlu değilim.

Ben: Aldığım en büyük sorulardan biri şu: Kocanız neden sizin yerinize Emmett'e inansın ki? Matt çok hızlı bir şekilde suçu senin üzerine attı. Neden öyle yaptı?

Lucy: Matt o gece beni gördü ve itiraf etmeliyim ki pek iyi görünmüyordum. Sanırım tek yolum Matt'in bana hiçbir konuda şüpheyle yaklaşmadığını söyleyebilirim. Tıpkı bu podcast'i dinleyen çoğu insan gibi, o da benim hakkımda en kötüsünü düşünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, o da benim en kötü yanlarımı *gördü.* Çok kötü bir evliliğimiz vardı -ki bu konuya burada girmeyeceğim- ve eşinizden zaten onun benden nefret ettiği kadar nefret ediyorsanız, en iyi arkadaşımı öldürdüğümü düşünmek çok da büyük bir adım değil.

Ben: Yine de garip, değil mi? Ne kadar yaralı olduğunu düşünürsek Matt'in Emmett'in anlattıklarını daha fazla sorgulaması gerekmez miydi?

Lucy: Elbette, yapmalıydı. Ama Emmett'in akla yatkın bir hikayesi vardı.
Hiçbir şey. Matt, tanıdığım çoğu erkek gibi, her zaman erkeğin anlattıklarına inanmaya daha meyillidir.

Ben: Peki ya ailen? Matt'in söyledikleri yüzünden Savannah'yı öldürdüğüne ikna olmuşlardı. Sence neden böyle bir sıçrama yapmak isted*iler?*

Lucy: Matt onlara Emmett'in orada olduğunu söylemedi. Söyleseydi daha şüpheci olacaklarını düşünmek istiyorum.

Ben: Bu çok cömert bir bakış açısı. Sana da şüpheyle yaklaşmadıkları için kızgın hissetmiyor musun?

Lucy: Tabii ki biliyorum. Yine de o kadar şaşırmadım.

Ben: Sence Savannah burada olsaydı ne derdi?

Lucy: Sanırım iyi olduğum için mutlu olurdu. Beni korumaya çalışırken öldü. O beni kurtardı. Ben ve Savvy bir takımdık, sonuna kadar.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

LUCY

Ben küçük eve yanaşırken büyükannem kapının pervazına yaslanmış, hâlâ kendini beğenmiş görünüyor.

Arabadan inip ona doğru yürürken "Havaalanına mı gidiyorsun?" diye soruyor.

"Evet. Sonunda." Memleketimde üç haftadan fazla zaman geçirdiğime inanamıyorum. Bir madalyayı hak ediyorum. "Bir dahaki sefere beni ziyarete geliyorsun. Bu kasaba bir daha benimle arkadaşlık etme zevkine erişemeyecek."

Homurdanıyor. "Bu adil." Geri çekilip klimanın içine girmeme izin verdi. Kanepesine uzandım.

Büyükanne içecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa gider ve sonra içeceğiyle birlikte masadaki sandalyeye kayar.

"Her şey değil," diyorum sessizce. "Ne değil?"

"Ben'in podcast'te anlattığı hikaye. Gerçeğin tamamı bu değil." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bunu bildiğini biliyorum."

"İstiyorum," diyor usulca.

"Sana söylerdim ama onun için yapabileceğim tek şey bu." Dirseklerimi kalçalarıma dayayarak öne doğru eğildim. "Sırları saklamak. Yapabileceğim tek şey bu."

"Tatlım, anlıyorum." Öne doğru uzanıp ellerimden birini avuçlarının içine aldı. "Kimseye tüm hikâyeni borçlu değilsin. Ya da Savvy'ninkini."

Başımı sallıyorum, zor yutkunuyorum.

"Bırak Ben gerçeği bulduğunu düşünsün. Ondan yapmasını istediğimiz şeyi yaptı. Kendinizi ne kadar iyi anlatırsanız anlatın, bazı insanların size asla inanmayacağı konusunda haklısınız. İnan bana, insanları memnun etmek diye bir şey yok. Eğer senin hakkında en kötüsünü düşünmeye kararlılarsa, düşüneceklerdir."

"Savvy için en iyisini düşünüyorlar, sanırım isteyebileceğim tek şey bu."

"Kesinlikle. Gerçekte kim olduğu ve ikinizin paylaştığı sırlar, bu sadece sizin için."

Öne doğru kayarak kollarımı ona doladım. "Geri gelip bunu yapmam için başımın etini yediğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Her zaman doğru olanı yapmanız için sizi rahatsız etmekten mutluluk duyarım."

Telefonum çalıyor, hemen ardından ikinci bir ses geliyor. Arkama yaslanıp ekrana bakarken bir iç çekişi bastırıyorum. Bugünlerde tuhaf mesajlar alıyorum -bazıları tanıdığım insanlardan, başından beri masum olduğumu bildiklerini söyleyen mesajlar (*senden hiç şüphe etmedim,* Nathan bu sabah gönderdi, cevap vermeyi gerektirmeyecek kadar saçma bir mesaj) ve Eva Knightley sosyal medya hesaplarımda beni her türlü şey için eleştiren *birçok* yorum. İnternetin önemli bir kısmı benden her zamankinden daha fazla nefret ediyor. Bazıları Savvy'yi öldürmediğimi kabul ediyor ama *yine de* benden nefret ediyor.

Bir gazeteciden, hakkımda yazdığı bir makale için yorum isteyen bir e-posta. Bağlantısı da sosyal medyada dolaşan bir video. Başlığı, *Lucy Chase: Manipülatif Bir Psikopat Emmett Chapman'ı Nasıl Suçladı?*

Eğlenerek başımı sallıyorum ve e-postayı siliyorum. Her zamanki gibi, büyükannem haklıydı.

İnsanları memnun etmek diye bir şey yok.

"Dün gitmeden önce Ben'i gördün mü?" diye soruyor. Başımı salladım.

Telefonumda Ben'den gelen bir mesaj var, dün geceden beri cevapsız duruyor. Hâlâ aklıma gelen en iyi fikir mi yoksa en kötü fikir mi olduğuna karar veremedim.

> Los Angeles'a döndüğünde seni dışarı çıkarabilir miyim? Bu sefer daha az rahatsız edici soru soracağıma söz veriyorum.

"Los Angeles'a döndüğünüzde birbirinizi görecek misiniz?"

Savvy büyükannemin arkasında beliriyor, rahatça kapıya yaslanıyor. Düğünde giydiği elbise gitmiş, yerine kot pantolon ve onu sık sık gördüğüm beyaz atleti gelmişti. Kırmızı bir sutyen askısı omzundan görünüyor. Bana sırıtıyor.

"Tabii ki *öylesin,*" diyor. Büyükannem bana şaşkın şaşkın bakarken bile kendimi tutamayıp gülüyorum, ona sırıtıyorum.

Telefonumu çıkarıp Ben'e bir cevap yazıyorum.

TEŞEKKÜRLER

Yalanı Dinle benim için bir inanç sıçramasıydı. Lucy'nin hikâyesini bir kitap haline getirmek için iki yıl boyunca yazmak, yeniden yazmak ve renk kodlu indeks kartlarını dev panolara iğnelemek gerekti. Benimle birlikte bu sıçramayı gerçekleştiren ve kitabın dünyaya gelmesine yardımcı olan herkese sonsuz minnettarım.

Bu kitabın ilk savunucusu olan ve kitaba büyük bir tutku ve hevesle inanan menajerim Faye Bender'e çok teşekkür ederim.

James Melia'ya tüm içgörüleri ve pozitifliği için ve son birkaç bölümü birçok kez yeniden yazmamı sağladığı için teşekkür ederim. Ve Amy Einhorn'a devraldığı ve kitabı bitiş çizgisine getirdiği için teşekkür ederim (ve sonunu bir kez daha yeniden yazmamı sağladığı için - şimdi gerçekten mükemmel). Lori Kusatzky'ye de sürecin her aşamasının sorunsuz ilerlemesini sağlayan tüm çalışmaları için teşekkürler. Ryan Doherty'ye de bu kitabın dünyaya açılma süreciyle ilgilendiği için çok teşekkür ederim.

Macmillan'da kitabın parlaması için zaman ve emek harcayan herkese teşekkür ederim - hepinizle her zaman tanışamıyorum, ancak perde arkasındaki çalışmalarınızı derinden takdir ediyorum.

İlk aşamalarda birkaç bölüm okuyan ve bana bunun gerçekten mantıklı olduğunu ve devam etmemi söyleyen Shannon Messenger'a teşekkür ederim. Yetişkinlere yönelik bir gerilim yazmayı düşündüğümü utangaç bir şekilde itiraf ettiğimde, bu türün benim için harika bir seçim olduğunu hemen söyleyen Kaitlyn Sage Patterson'a da teşekkür ederim. Bunu yazarken sık sık bunu düşündüm.

Yalanı Dinle'yi okumak ve yorumlamak için zaman ayıran yazarlara çok minnettarım - *Stephen* King, Courtney Summers, Liane Moriarty, Alex Michaelides, Alice Feeney ve Chandler Baker. Hepiniz harikasınız ve kitabımla ilgili sözlerinizden onur duyuyorum.

Ajanslara başvurmadan önce tamamlanmış bir taslağı okumalarına izin verdiğim tek kişiler olan anneme ve kız kardeşime teşekkür ederim. Okuduğunuz ve dünyaya göndermenin güvenli olduğuna dair bana umut verdiğiniz için minnettarım.

Bu kitabı beğenecek bir menajer bulma konusunda paniklediğimde sorularımı yanıtlayan ve bana zaman ayırarak cömert davranan tüm yazarlara teşekkür ederim. Özellikle Maurene Goo'ya bu kadar uygun bir temsilci bulmama yardımcı olduğu için teşekkürler.

Laura'ya (tekrar), Emma'ya ve Daniel'e özürlerimi ileterek teşekkür ederim.

Bir yazarın altı ay boyunca sizinle yaşamasına izin verirseniz böyle olur.

YAZAR HAKKINDA

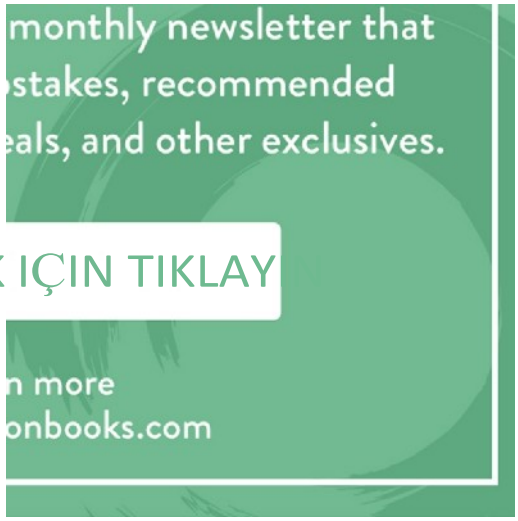
© Stephanie Girard

Amy Tintera, genç yetişkinlere yönelik birçok serinin *New York Times* çoksatan yazarıdır. Gazetecilik ve sinema eğitimi almış ve yazar olmadan önce Hollywood'da çalışmıştır. Austin, Teksas'ta büyüdüğü için romanlarını sık sık Lone Star Eyaleti'nde kuruyor, ancak şimdi Los Angeles'ta yaşıyor, burada çok daha az nem var ama yeterince Tex-Mex yok. *Listen for the Lie* onun yetişkinlere yönelik ilk romanıdır. E-kitap güncellemeleri için buradan kaydolabilirsiniz.

Macmillan Publishers'ın bir bölümü olan ve 2017 yılında kurulan Celadon Books, yılda yirmi ila yirmi beş yeni kitaptan oluşan, yüksek düzeyde seçilmiş bir liste yayınlamaktadır. Hem kurgu hem de kurgu dışı kitaplardan oluşan liste eklektik bir yapıya sahip ve şu konulara odaklanıyor
Ticari ve edebi kitaplar yayınlamak ve
yetenekleri keşfedip beslemek üzerine.

C E LADON
BOOKS

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

YALANI DINLEYIN. Telif hakkı © 2024 Amy Tintera'ya aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Celadon Books, a division of Macmillan Publishers, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.celadonbooks.com Gregg

Kulick tarafından kapak

tasarımı
Kapak fotoğrafı © Andrii A / Shutterstock

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-88031-4 (ciltli)
ISBN 978-1-250-35161-6 (uluslararası, ABD dışında satılır, hakların mevcudiyetine bağlıdır)
ISBN 978-1-250-88032-1 (e-kitap)

eISBN 9781250880321

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen yerel kitapçınızla veya Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221- 7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk ABD Baskısı: 2024 İlk

Uluslararası Baskı: 2024

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
İthaf

Birinci Bölüm: Lucy
İkinci Bölüm: Lucy
Üçüncü Bölüm: Lucy
Dördüncü Bölüm: Lucy
Beşinci Bölüm: Lucy
Altıncı Bölüm: Lucy
Yedinci Bölüm: Lucy
Sekizinci Bölüm: Lucy
Dokuzuncu Bölüm: Lucy
Onuncu Bölüm: Lucy On
Birinci Bölüm: Lucy On
İkinci Bölüm: Lucy On
Üçüncü Bölüm: Lucy On
Dördüncü Bölüm: Lucy
On Beşinci Bölüm: Lucy
On Altıncı Bölüm: Lucy
On Yedinci Bölüm On
Sekizinci Bölüm: Lucy
On Dokuzuncu Bölüm:
Lucy Yirminci Bölüm:
Lucy
Bölüm Yirmi Bir: Lucy

Lucy: Beş Yıl Önce Yirmi
İkinci Bölüm: Lucy Lucy:
Beş Yıl Önce Yirmi Üçüncü
Bölüm: Lucy Bölüm Yirmi
Dört: Lucy Yirmi Beşinci
Bölüm: Lucy Yirmi Altıncı
Bölüm: Lucy Yirmi Yedinci
Bölüm: Lucy Yirmi
Sekizinci Bölüm: Lucy
Yirmi Dokuzuncu Bölüm:
Lucy Lucy: Beş Yıl Önce
Otuzuncu Bölüm: Lucy
Bölüm Otuz Bir: Lucy
Bölüm Otuz İki: Lucy
Bölüm Otuz Üç Bölüm Otuz
Dört: Lucy Otuz Beşinci
Bölüm: Lucy Bölüm Otuz
Altı: Lucy Bölüm Otuz
Yedi: Lucy Bölüm Otuz
Sekiz: Lucy Bölüm Otuz
Dokuz: Lucy Bölüm Kırk:
Lucy
Bölüm Kırk Bir: Lucy
Kırk İkinci Bölüm: Lucy
Kırk Üçüncü Bölüm: Lucy
Bölüm Kırk Dört: Lucy
Lucy: Beş Yıl Önce Kırk
Beşinci Bölüm: Lucy Kırk
Altıncı Bölüm: Lucy Kırk
Yedinci Bölüm: Lucy
Lucy: Beş Yıl Önce Kırk
Sekizinci Bölüm: Lucy
Lucy: Beş Yıl Önce Bölüm
Kırk Dokuz: Lucy

Lucy: Beş Yıl Önce
Elliinci Bölüm: Lucy Elli
Birinci Bölüm: Lucy Elli
İkinci Bölüm: Lucy Elli
Üçüncü Bölüm: Lucy
Bölüm Elli Dört: Lucy

Teşekkür Yazar
Hakkında Telif
Hakkı